

Ba Mươi Sáu Kế Cầm Tướng Quân

Contents

Ba Mươi Sáu Kế Cầm Tướng Quân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39
6. Chương 6	47
7. Chương 7	56
8. Chương 8	64
9. Chương 9	73
10. Chương 10	82
11. Chương 11: Ngoại Truyện	90

Ba Mươi Sáu Kế Cầm Tướng Quân

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Ba mươi sáu kế cầm tướng quân của tác giả Cầu Mộng trên website đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-muoi-sau-ke-cam-tuong-quan>

1. Chương 1

TIẾT TỬ

Edit: Rùa

Beta: A Tử

Xiêm y màu đỏ điểm lệ ở giữa những tầng mây trắng có vẻ vô cùng đẹp mắt, nhan sắc tươi đẹp như nhưng lại tạo hiệu quả cách biệt một trời một vực, giống như mây và bùn.

Xích hà tiên tử là xà tiên lớn tuổi nhất tiên giới, khí chất tao nhã, cử chỉ ưu nhã mê người, tựa như tiểu thư khuê các ở nhân gian ổn trọng nhã nhặn lịch sự.

Nhưng vào lúc này con người bình tĩnh như nước đột nhiên nổi lên một tia gợn sóng, làn váy nương theo gió khẽ lay động, thân hình duyên dáng hơi cúi*:

(Rùa: ở đây là kiểu chào hai tay để bên eo, nghiêng người, nhưng ta hok biết dùng từ gì cho hợp, đành xài từ này TT^TT)

“Thần Quân hảo”

Cước bộ đột nhiên dừng lại, những áng mây phía trước tản ra xuất hiện một vị tiên gia gầy nhưng phong thái bức người. Hắn là mỹ nam của thiên đình, đã cướp đi phương tâm của vô số tiên tử: Thanh Oa Thần Quân.

(Rùa: mỹ nam là ta chém á, nguyên văn là ;

A Tử: Thanh Oa là con ếch đẩy bà kon.)

Đối thủ một mất một còn, là hai phe đối địch, thần cùng người giống nhau, không có khả năng khác.

Trên Thiên đình, có một bí mật công khai: Thanh Oa Thần Quân cùng Xà tiên là tử địch, dù là trước hay sau khi thành tiên, quan hệ không hề cải thiện.

Nói tới cũng thực kì quái, hai kẻ đối nghịch nhau, cố tình trước khi thành tiên thì tu tiên trong sơn động ở địa giới, nghe nói chỗ họ tu luyện chỉ cách nhau một dòng suối nhỏ.

Sở dĩ nói là dòng suối nhỏ vì nó khó có thể so sánh với sông ngân hà mệnh mông, cũng không phải ăn nói lung tung hồ ngôn loạn ngữ, mà là bởi vì nó cùng sông ngân hà giống nhau nhận trọng trách phân chia lãnh địa, khác nhau ở chỗ nó không phải ngọc đế chế tạo ra .

Xà và Thanh Oa vốn là thiên địch, đây là số mệnh, không ai có thể chống lại, kể cả thần tiên. Cho nên, dù đã tu luyện thành tiên, Thanh Oa Thần Quân đối với Xích hà tiên tử điểm lệ thoát tục vẫn là sợ tránh còn không kịp, chỉ do thiên tính, thiên tính a!

“Tiên tử an hảo” (Rùa: an hảo: bình yên. Bản convert dịch là “mạnh khỏe”)

Tươi cười thực miễn cưỡng a! Xích hà tiên tử trong lòng thâm giễu cợt, gương mặt thoảng chút ý cười “Lâu ngày không gặp, Thần Quân có muốn cùng nhau uống chén trà?”

“Không được, tiên ông hẹn ta chơi cờ, cáo từ”. Thanh Oa Thần Quân cước bộ vội vàng, xem bóng dáng, ý nghĩ muốn chạy trốn lại càng hiện rõ.

Khóe miệng của Xích hà tiên tử khẽ giương lên ý cười. Con ếch này bản tính bảo trì* thật đáng yêu. (Rùa: bảo trì= duy trì nguyên trạng. Ý là cái bản tính sợ rắn của ếch Thần quân đó mờ. Ta xài nguyên văn vì ta là dân cuồng Hán ngữ [^_____^], ai đọc thấy khó chịu thì tự sửa nhen, ta là ta xin lỗi trước, đừng ném đá ta *moa*)

“Không tốt, không tốt, tiên tử đi mau” Tiếng nói theo thân ảnh mảnh khảnh phương xa bay nhanh tới.

“Chuyện gì vậy Mai tiên?”

“ nghe nói hôm nay là ngày tài nữ hạ phàm lịch kiếp. ”

(A Tử: Lịch Kiếp: trong Phật giáo. vũ trụ trong khoảng thời gian hình thành và sau đó bị hủy diệt được kêu là “Kiếp”. Trải qua vũ trụ hình thành và hủy diệt gọi là “Lịch kiếp”.)

“Lịch kiếp?” Nàng kinh ngạc tròn tròn mắt “ Hôm nay? Nghe ai nói?”

“Thần Tài a, ta vừa rồi vô ý nghe thấy Thần Tài cùng Thái Thượng Lão Quân nói chuyện, hơn nữa hắn còn nói muốn tự mình đưa nữ nhi đi” Mai tiên nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt tay, cử chỉ thô bạo như thế

cũng không ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp kiều ngạo của nàng, liền giống như hoa mai trong tuyết độc nhất vô nhị, kiều ngạo cùng tức giận biểu lộ ra ngoài, dung mạo rất xinh đẹp.

“Đi mau” Xích hà tiên tử nắm tay Mai tiên bay về phía trước.

Tĩnh dật, vẫn nhã như một thực nữ điển hình như Xích hà tiên tử đột nhiên lại xuất hiện hành vi vội vàng như vậy, không thể không nói, thiên hạ to lớn quả nhiên không có gì không có khả năng phát sinh. Đây là cảm tưởng tâm đắc nhất của Thanh Oa Thần Quân (từ nơi ẩn thân), sau đó liền lén lút theo sau cước bộ của hai vị tiên tử xinh đẹp.(Rùa: Haizz, anh nì cũng “ít chuyện” dữ lun T.T)

Hắn vẫn sợ rần, nhưng mà hắn rất hiếu kì với chuyện sắp phát sinh, lòng hiếu kì ngay cả thần tiên cũng giết chết, đây là chân lý!

Đáng tiếc Thanh Oa Thần Quân tại một khắc sau mới hiểu được chân lý này, bởi vì sau khi hắn tận mắt thấy đối thủ một mất một còn nhảy vào “Hồng trần mê kính”, thậm chí còn chưa kịp hoan hô đã bị Thần Tài hưng phấn quá độ một cước thuận tiện đá hắn bay tới giữa Hồng trần mê kính.

Nga, hắn sẽ không bỏ qua cho Thần Tài, nhất định!

Vội vàng chạy tới chứng kiến toàn bộ chuyện khiến Nguyệt lão thiếu chút nữa xúc động muốn bóp cổ Thần Tài. Không lẽ ngại hắn trên đầu ba ngàn tư phiền não còn chưa đủ trắng a???? Xích hà tiên tử nhảy xuống dưới đã đủ loạn, Thần Tài cư nhiên còn mang theo Thanh Oa Thần Quân, này...này...rất đáng giận.

Nhưng thấy trong hồng trần mê kính rơi xuống đất trẻ mới sinh tiếng khóc rất to và rõ, mà bên ngoài phòng sinh của bệnh viện, trên mặt cỏ đột nhiên tụ tập rất nhiều rắn, tất cả đều ngửa đầu phun độc, tựa như nghênh đón cái gì.

Tiểu Lan, phải chú ý an toàn a!”

“Con biết rồi” Tiếng nói trong trẻo theo gió nhẹ phiêu đảng, phía trước một căn hộ trên tầng 2 hé ra khuôn mặt xinh đẹp của một cô gái đang giương lên ý cười, vẫy tay hướng về phía mẫu thân tạm biệt.

“Mang theo chừng này thực sự đủ sao?” An mục mục có chút lo lắng nhìn cái giỏ trên tay nữ nhi.

An Nhược Lan mắt hạnh khẽ nhướn, gật đầu nói: “Đủ, bọn con tám người, mỗi người đều sẽ mang, nên không cần mang nhiều lắm”.

“Ngộ nhỡ các nàng không mang thì sao?”

“Không đâu, các nàng nhiều lắm giống con chỉ đem theo phần của chính mình”. Bọn trẻ đối với nhau chính là thực hiểu biết về những chuyện này, nàng nói như vậy tuyệt đối là có căn cứ.

“Nga!” An mục mục do dự lên tiếng, bất an nhìn bóng dáng con gái đang vui vẻ rời đi. Tại sao hôm nay trong lòng lại có cảm giác không ổn? Ngày hôm qua còn mơ thấy bấy rần tới mang nữ nhi đi.

Tuy rằng nữ nhi từ nhỏ cùng xà đặc biệt hữu duyên, nhưng giấc mộng kiểu này vẫn rất kì quái.

Dùng sức xua đi lo lắng trong đầu, An mục mục quay trở vào nhà.

Trời xanh mây trắng, lại có gió nhẹ, cực kì thích hợp dã ngoại đạp thanh*, nên An Nhược Lan cho rằng ngày hôm nay lên kế hoạch cùng bằng hữu ra ngoài ăn cơm dã ngoại quả thực sáng suốt.

(Rùa: đạp thanh => đạp lên cỏ xanh(lễ hội mùa xuân)).

Nhưng mà, khi nàng đến sườn núi, nơi các nàng hẹn sẵn, thì lại phát hiện ra mình là người duy nhất đứng giờ, những người khác ngay cả cái bóng cũng không thấy. Một đám nữ nhân không tuân thủ giờ giấc, cùng bạn trai hẹn hò có tới trễ cũng không sao, đây là chân lý, nhưng cùng bạn bè đi chơi mà lại trễ giờ thì thật đáng đánh đòn.

An Nhược Lan chọn một nơi thoải mái ngồi xuống, đặt cái giỏ lên trên tảng đá xanh bên cạnh, lưng dựa vào đại thụ, nhắm mắt nhìn theo những tia nắng len qua kẽ lá, ngắm nhìn vô số hạt bụi nhỏ li ti đang nhảy múa dưới ánh sáng.

Tiếng sần sật ở xung quanh vang lên, khiến nàng cảnh giác ngồi thẳng dậy, ánh mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng động rồi không khỏi kinh ngạc tròn mắt.

Rắn! Hơn nữa không chỉ một con, mà là vô số rắn.

Này rắn tre già măng mọc theo bốn phương bò lên, cách nàng ba thước* thì dừng lại, ngóc đầu hướng về phía nàng phun độc, phát ra tiếng “tư tư”.(Rùa: một thước của Trung Quốc bằng 0,33cm)

Ánh mắt của nàng trở nên cổ quái, từ lúc còn rất nhỏ nàng đã phát hiện mình có thể hiểu được tiếng rắn, nhưng mà nàng không hề nói với ai về chuyện đó. Mà bây giờ chúng nói muốn đưa nàng đến nơi nên đến, nàng nên tới chỗ nào?

“Đi nơi nào?” Nàng hỏi.

“Đường Triều?” nghe xong câu trả lời của chúng, nàng không khỏi la lên: “Tại sao lại là Đường triều?”

“Tương lai của ta ở nơi đó?” Nàng không tin.

“Ta muốn chờ bằng hữu ăn cơm đã ngoại, không đi” Nàng cự tuyệt.

“Cái gì?” Nàng nhảy dựng lên, không còn cách nào bảo trì thái độ bình tĩnh ban đầu, bởi vì chúng còn nói các tỷ muội của nàng sẽ không tới đây, các nàng hẳn là cũng đến nơi nên đến.

Bầy rắn đột nhiên ủa lên, trong nháy mắt, trên bãi cỏ xanh biếc chỉ còn lại chiếc giỏ đựng đồ ăn.

Trên cao, mặt trời chiếu xuống nóng bỏng, nướng sa mạc thành một màu cam, đôi mắt nhìn ra xa, cát vàng trải dài tới tận chân trời.

Một luồng gió xoáy từ xa cuốn tới gần, sức gió càng ngày càng nhẹ, cuối cùng hóa thành làn khói rồi dần dần mất hẳn, nhưng trên cát lại lưu lại một người.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh khẽ động, bởi vì cảm giác nóng bỏng từ bên ngoài truyền đến, An Nhược Lan theo bản năng giơ cánh tay lên che ở trước mắt, lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp chớp, đôi mắt chậm rãi mở ra tựa như một đóa quỳnh hoa đang từ từ nở, khiến người kinh diễm (Rùa: kinh ngạc vì vẻ diễm lệ?)

Nắng thật là gắt! Chân mày An Nhược Lan nhướng lên tựa như ngọn núi, phóng mắt nhìn ra xa, miệng nhất thời vô pháp khép lại, đây là...Sa mạc!

Nha, có lẽ chỉ là mộng! Nhắm mắt rồi lại mở, vẫn là sa mạc. Tự nhéo đùi mình một cái, phi thường đau, vậy là không phải mộng.

Đàn rắn kia đem nàng tới sa mạc khô hạn như vậy, tâm địa không khỏi quá hiểm ác đi! An Nhược Lan lần đầu cảm nhận được cảnh kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thừa.

Quần áo... không đúng! Nàng vừa cúi đầu nhìn, lập tức hoa dung thất sắc. Là trang phục thời cổ, không phải loại quần áo hiện thời, hèn gì cảm thấy dưới chân là lạ, chân váy quá dài khiến nàng suýt nữa thì vấp ngã.

“shit!” Nàng nhịn không được chửi tục, lúc này đây mà còn phải duy trì phong thái tao nhã quả thực vô cùng khó khăn.

Tức tối dậm chân, lập tức đá vào cát, tâm tình càng thêm tồi tệ, ngồi xuống đem hài đổ cát ra, lại mang hài vào.

Bỗng dừng, tay ngừng lại một chút, trong hài giống như có tờ giấy đâu! Vội vàng móc ra, triển khai—

“Chuyển thế tình duyên, oan gia tụ đầu.

Thuận thiên ứng mệnh, cộng hiệu vu phi”.

Là một cái xăm thớ. Trong đầu không khỏi hồi tưởng lại lúc học quốc trung, có lần cùng bạn bè đi ngang một tiệm bói chữ, một lão nhân râu bạc gọi các nàng lại, muốn giúp các nàng bói một quẻ. Các nàng vì tò mò đáp ứng, kết quả mỗi người được một quẻ xăm kỳ quái, khiến các nàng buồn bực thật lâu, sau vì quá lâu nên cũng dần phai nhạt, như thế nào nay lại mặc danh kỳ diệu xuất hiện?

Tiếng gì vậy? An Nhược Lan ngẩng đầu nhìn lên, ánh nắng quá gay gắt khiến nàng không thể không giơ cánh tay lên che nắng. Một bóng đen từ trên cao xẹt qua, phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó đột nhiên lộn trở lại, bổ nhào xuống dưới.

Ừng! Chân của nàng thiếu điều nhũn ra, chặt vật ngã sang một bên, thân không ổn định, liền theo cơn cát lăn đi xuống.

Choáng, thực choáng, giống như đất trời đảo lộn.

Trước mắt một trận sao Kim lóe ra, nàng không tình nguyện nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đầu còn choáng váng, chỉ mong ác ứng kia ngàn vạn lần đi rồi đừng quay lại a!

Con chim ưng Vội xông xuống đột nhiên phát ra một tiếng rên rĩ, một mũi tên xuyên thấu cổ họng của nó, có thể thấy tài bắn tên của xạ thủ quả thực như thần.

“Gia, hình như là ở phía trước”. Tiếng nói non nớt của một đồng tử theo cơn cát bên kia truyền đến.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một rõ ràng gõ lên thần trí mơ màng của An Nhược Lan. Nàng cố gắng tập trung suy nghĩ, tưởng phát ra thanh âm cầu cứu, dù sao giữa đại mạc mênh mông này, gặp được người thật không dễ, quả thực thấp như tỷ lệ sao chổi lướt qua Địa cầu, bỏ qua sẽ không lại đến.

“Gia, có người!”

Một đội người từ sau cơn cát vòng lại, khoảng cách càng ngày càng gần, cuối cùng ở phía trước An Nhược Lan đang mê man dừng lại. Một gã đồng tử dẫn đầu ngay tức khắc nhảy xuống, đi qua thăm dò cánh mũi của nàng, sau đó kinh hãi quay đầu lại hô: “Gia, nàng còn sống”

“Phải không?”

Tiếng nói trầm thấp dễ nghe bay vào tai An Nhược Lan, khiến lòng của nàng gợn lên một tia khác thường.

“Gia, tay nàng động” Đồng tử hưng phấn kêu.

Thanh y nam tử dẫn đầu lập tức nhảy xuống, đi tới.

Ngay khi ánh mắt của nàng mở ra, trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau, không kịp đề phòng mà xâm nhập đáy mắt lẫn nhau, một tia hoa lửa trên không trung chột lóe, đối diện một khắc này giống như đã chờ ngàn vạn năm.

Nàng rất đẹp, nhất là cặp mắt kia tựa như chứa đựng tình ý, trói buộc tinh thần con người. Làn da còn trắng hơn tuyết, xiêm y như lửa cháy, cùng quanh thân nàng toát ra một tia lãnh đạm, bất đồng như vậy nhưng lại đặc biệt hài hòa. Ở trong sa mạc mà vẫn có thể bảo trì da thịt thủy nộn như vậy, ắt không phải là thân phận bình thường. Xem quần áo cùng trang sức trên người nàng, còn có tạo nhã khí chất, nàng đích thị là thiên kim quý tộc bị lạc vào sa mạc.

Hắn rất tuấn tú, cái loại này trần ngập cương dương suất khí, nhìn thấy hắn tựa hồ có thể ngửi được hương vị của thái dương. Lông mày không quá đậm cũng không quá nhạt, đôi mắt đen có thần, sống mũi thực cao, môi mỏng vừa phải, màu da bởi vì thường phơi dưới nắng mà có màu đồng cổ. Tuy rằng chỉ mặc một bộ thanh sam, nhưng không cách nào che khuất khí chất vương giả, người này hẳn là nhân vật một phương.

Không tự chủ được đưa tay nâng nàng dậy, Mục Thiên Ba cảm thấy có chút kinh ngạc, những thị tòng ở phía sau hắn là trong ánh mắt lại càng lộ ra dị sắc. Không phải từ trước tới nay tướng quân không tiếp cận nữ nhân sao?

“Đa tạ” Nhẹ nhàng nói tạ ơn, An Nhược Lan nỗ lực xuất ra một loại yếu đuối cảm giác.

Thanh âm của nàng, cùng bộ dạng giống nhau, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, Mục Thiên Ba trong lòng không khỏi khẽ run lên.

“Cô nương sao lại té xỉu trong sa mạc?”

Nàng đôi mắt khẽ rũ xuống, ý nghĩ vừa chuyển, nhẹ nhàng nói: “Ta cùng gia nhân ở sa mạc gặp phải cường đạo nên lạc nhau”. Nhìn cách ăn mặc của họ đích thị là cổ nhân, xem ra nàng bị dẫn tới cổ đại. Nhớ lại lúc xem kịch cổ trang thường thấy cường đạo cướp bóc giữa sa mạc, thuận tiện mượn dùng.

Nhìn y phục hỗn loạn, mái tóc dài bị gió cát làm rối, đáy mắt hấn xet qua một tia sáng: “Cô nương không phải người địa phương”. Từ vật liệu may mặc và phục sức mà đoán thì có lẽ là người Giang Nam, giọng nói cũng mềm nhẹ, không giống chất giọng người Ngô Việt(1)

Không để lại dấu vết quét mắt nhìn hấn một cái, nàng rõ ràng cảm giác được hấn đang đề phòng. Nàng nam nhân nghi tâm cũng thực nặng đi, đối diện một mỹ nhân trong veo như nước xuất hiện ở đại mạc hoang vắng, vẻ mặt hấn lại có thể không lộ vẻ kinh diễm, khiến nàng nghĩ tới một biện pháp.

Chợt nhớ tới màu sắc của y phục mình đang mặc, nàng nhẹ nhàng giơ cánh tay lên che mặt, khốc lóc thăm thiết, thanh âm theo đó mà trở nên nghẹn ngào “Tiểu nữ nguyên phải xa giá tới vùng đất lạnh giá nơi phía Bắc trường thành, chẳng ngờ giữa đại mạc lại gặp cường đạo, nên bây giờ mới lưu lạc tha hương, tiểu nữ...” Hừ, xem người còn muốn hỏi cái gì!

Một đám đại nam nhân đều vì câu chuyện của nàng mà giật mình, trong mắt nảy lên thương tiếc vô hạn.

Đối mặt với tình huống bất ngờ lúc này, Mục Thiên Ba có chút đau đầu. Hấn đối với sinh vật mang tên nữ nhân luôn luôn kính nhi viễn chi (Rùa: kính trọng nhưng không gần gũi), cảm nhận được ánh mắt lên án của thuộc hạ, hấn đột nhiên có cảm giác mình trở thành người xấu, tội ác tày trời.

Nhìn thấy mỹ nhân hai mắt đỏ hồng, một đám đàn ông vẫn là nhện không được lại càng muốn bảo hộ nàng.

“Cô nương, cô nương... chúng tôi sẽ bảo vệ cô”.

An Nhược Lan có thể nghe thấy trong thanh âm của hấn có chút luống cuống, khóe miệng ở dưới ống tay áo không nhin được giương lên, nhưng tiếng nói vẫn mang theo âm thanh nức nở “Tiểu nữ...tiểu nữ...tiểu nữ muốn về nhà”. Gào khóc liên miên, nó làm tổn hại hình tượng mỹ nữ của nàng, lễ hoa đài vũ nhất định là phi thường hiệu quả.

Mục Thiên Ba nhìn quanh một vòng, phát hiện ánh mắt của mọi người đều đặt trên người hấn, có khiến trách, có oán giận, thậm chí là vui sướng khi người gặp họa. Hấn bình thường làm người thất bại vậy sao?

“Rời khỏi nơi này rồi nói sau!” Cuối cùng hấn chỉ có thể nói như thế. An nữ nhân luôn không phải là sở trường của hấn, thêm đám thuộc hạ chết tiệt, tên nào cũng đáng đánh bốn mươi trượng, lại dám ở giữa ban ngày ban mặt trở mặt nhìn hấn thành trò cười.

Lặng lặng gật đầu, trong lòng An Nhược Lan bày ra tư thế thắng lợi. Hắc hắc, nàng tuyệt đối muốn hấn biết hai chữ “hối hận” viết như thế nào. Chậm rãi buông ống tay áo, ngẩng đầu lên, ánh mắt hàm chứa cảm kích nhìn về phía nam nhân đang muốn nổi giận.

“Cô nương, chúng tôi nhất định sẽ giúp cô diệt trừ đám cường đạo đó”.

“Đúng, chúng tôi giúp cô”.

“Cô không cần phải lo lắng, chúng tôi nhất định giúp cô cùng người nhà gặp nhau”.

“...”

Oa, từ nhỏ nàng lập chí làm thực nữ quả nhiên sáng suốt, cho dù là lúc nào, ở đâu, mỹ nữ yếu đuối luôn luôn là bảo bối phủng trong bàn tay nam nhân. Trong đầu lập tức nhớ lại lời bình của nhóm bạn bè: thời đại bất đồng, giả trang thực nữ đích thực hảo a!

Vừa nghĩ tới đám gia hỏa vừa ngay thẳng, vừa lạc quan, tâm tình nàng thực sự sâu nào. Không biết các nàng ở thời không kia có ổn hay không, có hay không tìm nàng? Một hồi ăn cơm dã ngoại lại làm cho thế giới của nàng thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, nếu không phải néo thịt thấy đau, nàng thực sẽ nghĩ mình đang nằm mộng.

“Cô nương biết cười ngựa sao?” Mục Thiên Ba cẩn thận hỏi.

An Nhược Lan lắc đầu. Nàng chỉ từng cười những con ngựa đã được thuần hóa ở trường ngựa, mà những con ngựa ở trước mắt đều vừa cao vừa uy mãnh, khiến tâm nàng không khỏi có chút sợ hãi.

“Vậy cô nương cùng ta cười một con!” Lời vừa nói ra, hấn lại lấp bắp kinh hãi. Hấn luôn luôn sợ nữ nhân như sợ rắn rết, nhưng đối với nàng tựa hồ ngoại lệ.

“Đúng, cùng Gia chúng tôi cười một con đi, Gia cười ngựa thực thuần thực” Thị đồng ở một bên phụ họa, lòng âm thầm cảm thấy may mắn. Lão Thiên cuối cùng cũng mở mắt, nếu Gia thực sự đào hoa nở rộ, sẽ không vì bị lão phu nhân bức hôn mà sống chết không trở về kinh thành, ngày hần thoát khỏi trần ngập cát vàng có lẽ không còn xa nữa.

Mục Thiên Ba liếc nhìn thị đồng, nhưng vẫn yên lặng.

“Tiểu nữ không thể trèo lên a!” Nhìn hắc tuấn mã cao lớn uy mãnh, gương mặt nàng lộ vẻ chán nản.

“Ta đỡ cô nương lên ngựa”.

Hắn vươn tay, khiến An Nhược Lan có cảm giác thực uất ức, tín nhiệm đi tới, dưới sự giúp đỡ của hắn leo lên lưng ngựa.

Mục Thiên Ba đạp trên yên ngựa*, sau khi ngồi vững lại quay nhìn đám thuộc hạ, “tặng” bọn họ một cái nhìn chằm chằm, giống như đang nói: nhìn cái gì? Chưa thấy qua hai người cùng cười một con ngựa a!

Hai người cùng cười một ngựa dĩ nhiên bọn họ từng gặp qua, nhưng là chưa bao giờ thấy tướng quân cùng một nữ tử cùng cười. Ánh mắt mọi người chính là lộ ra ý nghĩ như vậy.

Hồ nghi liếc mắt nhìn bọn họ, An Nhược Lan hơi nhú mi, có chút khó chịu. Một đám đàn ông rốt cuộc dùng ánh mắt trao đổi chuyện gì?

“Trước khi trời tối hồi thành”.

“Vâng, tướng quân” Mọi người đồng thanh trả lời.

Thân hình của nàng hơi đảo. Cái gì? Hắn là tướng quân? Không thể nào, nàng lại có thể gặp được tướng quân trấn giữ một phương?

“Đừng sợ, ta sẽ không để cho người ngã”.

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp êm tai, cảm giác được sự ấm nóng tản ra từ cơ thể hắn, mặt nàng không khỏi phỉếm hồng. Gặp quý! Nàng lại có thể đỡ mặt, chẳng lẽ thay đổi thời không, nàng cũng thay đổi?

“Giá” Mục Thiên Ba giơ roi thúc ngựa, một đội nhân mã hướng Ngọc Môn quan chạy tới.

Không chịu nổi đường xá xóc nảy cùng tốc độ như gió bay điện chớp của tuấn mã, An Nhược Lan vô tình dựa vào vùng ngực rộng lớn phía sau, bão cát trước mặt khiến nàng không cách nào mở mắt, chỉ có thể híp nửa mắt giống như cười ngựa xem hoa nhìn cảnh sắc thê lương của đại mạc.

Thực sự rất thê lương, đôi mắt nhìn ra xa, có thể thấy được đại mạc ngày nối ngày, còn có thể thấy thi hài của con người cùng động vật, trải qua bao ngày gió thổi giờ chỉ còn lại xương trắng. Thực vật ở đại mạc quả thực thưa thớt, ngẫu nhiên chỉ thấy một lùm cây, nước ở nơi này khẳng định so với vàng còn quý hơn.

Dần dần hình dáng thành trì ở nơi xa xuất hiện, làm cho người đi trong đại mạc cảm thấy vô tận vui sướng.

“Đại mạc cô yên trực

Trường hà lạc nhật viên”(2)

Nhìn thấy thân ảnh đỏ thắm trên tường thành, hai tay duỗi thẳng, ngửa mặt lên trời, gió thổi làm tà váy của nàng lay động, tựa như cả người muốn vỗ cánh bay cao, Mục Thiên ba trong nháy mắt có ý niệm muốn chặt chẽ giữ lấy, không để nàng biến mất.

“An cô nương, trên tường thành gió lớn, chúng ta đi xuống đi”.

“Ngạ” Lưu luyến cảnh đẹp, nàng không tình nguyện ly khai tường thành.

“Để cô nương ở trên cổng thành chờ đợi thật là áy náy” Hắn tràn đầy day dứt nhìn nàng.

“Chính là, tiểu nữ bây giờ có thể nghỉ ngơi sao?” Nàng cố ý khơi mào áy náy của hắn. Chưa từng thấy qua nam nhân như vậy, vì cùng tướng sĩ của hắn bàn chuyện mà đem mỹ nữ vừa mới cứu được ném qua một bên. Ân, trên tường thành gió cát quả thực rất lớn, nàng cũng không có nói sai.

Nhìn thấy thân hình đơn bạc đứng thẳng trong gió, gầy yếu đến độ tưởng như gió thổi liền bay, khiến hẳn tự nhiên sinh ra cảm giác thương tiếc.

“Ở biên cương không bằng vùng sông nước Giang Nam, nơi ở của tại hạ cũng rất sơ sài, hy vọng cô nương bỏ qua cho”.

Này An Nhược Lan sớm đã nghĩ tới. Ngoài thành là mênh mông cát vàng, trong thành dù có phồn hoa rõ ràng cũng sẽ không giống Giang Nam sơn minh thủy tú, nơi nơi đều là cảnh đẹp ý vui. Điều duy nhất nàng có thể hy vọng là hẳn là một tướng quân, có lẽ hành dinh hẳn ở sẽ không quá kém.

“Tiểu nữ chỉ cầu một chỗ trú thân là đủ, như thế nào lại để ý đâu!” Nàng bái thấp tư thế, âm thanh yếu ớt, khéo léo bày ra hình tượng một nữ tử mắc nạn tha hương, ăn nhờ ở đậu.

“Vậy là tốt rồi” Cảm giác lúng túng lại tới nữa. Mục Thiên Ba trong lòng có chút thất bại. Dù đối mặt thiên quân vạn mã, sa trường đẫm máu, mày của hắn cũng chưa nhăn lấy một lần, nhưng vừa gặp nữ nhân trước mắt liền cả người bất thường, giống như gặp khắc tinh.

Khóe mắt An Nhược Lan thấy vẻ mặt thẹn thùng của hắn, trong lòng cười thầm, quyết định buông tha hắn, bộ dạng phục tùng theo hẳn xuống cổng thành.

Hắn đem nàng nâng lên lưng ngựa, nhưng chính mình lại không đi lên, chỉ là tùy ý dắt ngựa chậm rãi đi về phía trước.

“Không xa sao?” Con người như nước của nàng nhìn về phía hắn.

Hắn theo bản năng né tránh ánh mắt chăm chú của nàng, có phần không được tự nhiên “Không xa”.

Trong mắt nàng thoáng hiện lên chút nghiến ngấm, khóe miệng hơi hơi giơ lên. Nam nhân này thực hay xấu hổ, bất quá điều này làm hắn thêm vài phần đáng yêu. Một tướng quân thống lĩnh quân đội lại ở trước mặt nàng bó tay bó chân, rất có cảm giác thành tựu nha.

“Về sau cô nương định như thế nào?” Hắn giống như không chút để ý hỏi.

“Về nhà” Coi như không thể chân chính quay về nhà, cũng phải thoát khỏi nơi quỷ quái chỉ có cát vàng không có nước này. Nàng muốn tới Giang Nam, thật vất vả mới tới được cổ đại, không đến nơi giống như thiên đường như Giang Nam liền cảm thấy có lỗi với chính mình.

Khóe mắt đảo qua ánh mắt sáng rực của nàng, nghi hoặc trong lòng Mục Thiên Ba lại càng lớn. Lai lịch của nàng chắc chắn có vấn đề.

“Có cần tại hạ phái người tiễn cô nương một đoạn đường?”

An Nhược Lan đem sự chú ý từ cảnh vật xung quanh chuyển qua trên người hắn “Tướng quân muốn phái người hộ tống tiểu nữ sao?”

Hắn không bỏ qua thoáng chần chừ cùng chột dạ hiện lên trong mắt nàng, trong lòng hoài nghi càng sâu.

“Đúng vậy, Giang Nam cách phương Bắc ngàn dặm xa xôi, một mình cô nương e là không ổn”.

“Vậy phiền toái tướng quân”.

Thấy nàng sáng khoái đáp ứng, hẳn là có chút hoài nghi phỏng đoán của mình. Nữ nhân này thực mâu thuẫn.

“Tướng quân dắt ngựa có phải hay không rất kỳ lạ?”

“Vì sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì có rất nhiều người đang nhìn chúng ta a!”

Nghe nàng nói vậy, hắn mới phát hiện ở hai bên đường mọi người đang nhìn bọn hắn, theo thói quen đối với họ mỉm cười, nhưng bọn họ không giống như bình thường mỉm cười đáp lại, mà vẫn duy trì ánh mắt sững sờ nhìn tướng quân trẻ tuổi anh tuấn của họ. Nam nhân vì nữ nhân dắt ngựa kia thực sự là Mục tướng quân mà bọn họ nhận thức sao?

Trong mắt mỗi người đều hiện lên nghi hoặc, khiến cho người ta muốn bỏ qua cũng khó khăn, Mục Thiên Ba muốn bỏ qua, càng khó.

Xem ra chuyện này rất quỷ dị. An Nhược Lan như có suy nghĩ nhắm hấn liếc mắt một cái, theo bản năng mấp máy môi.

“Bọn họ là chưa thấy qua cô nương nào đẹp như vậy” Hấn giải thích.

Nàng lông mày hơi nhướng. Đây rõ ràng là che dấu chuyện gì, ánh mắt của những người đó cũng không phải là kinh diễm, chuyện này nhất định có vấn đề, nàng muốn làm cho rõ, không hiểu sao lại có cảm giác khó chịu.

Có chút chật vật trốn tránh ánh mắt hứng thú của nàng, hấn chỉ vào một tòa đại trạch cách đó không xa “Tiểu viện ở phía trước”.

Hành dinh của tướng quân quả nhiên không giống bình thường, khí thế rất lớn, cho dù thô lỗ sơ sài cũng không thể che dấu uy nghiêm, lính canh cửa đứng thẳng lại càng gia tăng sự trang nghiêm của nó.

“Tướng quân ——” lời nói chưa xong ánh mắt nhìn đến một bóng hình xinh đẹp thoáng hiện.

An Nhược Lan lại một lần nữa nhướng mày. Nhìn gương mặt thật sự có ngụ ý, mỗi một người đã gặp nàng, không, phải nói mỗi một người đã gặp nàng cùng Mục Thiên Ba cùng lúc xuất hiện đều có biểu hiện ý vị sâu xa như vậy, chuyện này gợi lên ham muốn tìm hiểu nguyên nhân cho tới cùng của nàng.

Thời tiết sa mạc thật sự rất kỳ quái, rõ ràng ban ngày nóng đến mức có thể quay heo sữa, ban đêm lại lạnh đến mức phải dùng tới chăn bông, khiến cho người lớn lên ở Đài Loan như An Nhược Lan chịu không nổi.

Bất quá, trời đêm ở đại mạc thực thấp, tựa như đưa tay lên là có thể với tới, khiến cho người ta không khỏi nhớ tới câu thơ của Lý Bạch “Với tay sờ hải trăng sao lưng trời”(3).

Ánh sao tối nay thật đẹp, đến nỗi nàng ngẩng lên xem đến mỏi cổ mà hoàn toàn không có ý định dừng lại.

“An cô nương, cô còn chưa ngủ à?”

Di! Men theo thanh âm, nàng nhìn thấy thị đồng bên người Mục Thiên Ba, có chút tò mò về nguyên nhân trẻ như vậy mà hấn còn xuất hiện ở trong này

“Trời đêm rất đẹp”

“Cô nương nên mặc thêm áo, nếu không hội cảm lạnh”

“Àn, nên xưng hô với người như thế nào?” Nàng quyết định từ trong miệng hấn dò hỏi.

Thị đồng ngưng ngưng sờ sờ đầu, “Cô nương cứ gọi tiểu nhân là Tứ Cửu”

May mắn không phải đang uống nước, nếu không nhất định sẽ phun ra. Tứ Cửu? Hình như là thư đồng của Lương Sơn Bá trong Lương- Chúc(4) ? My God!

“Cô nương, cô làm sao vậy?” Tứ Cửu có chút buồn bực. Tại sao An cô nương nghe xong tên của hấn vẻ mặt lại trở nên cổ quái như vậy, gương mặt có chút méo?!

An Nhược Lan vụng trộm nhéo chính mình, không thể bật cười, nếu không thực không lẽ độ, nàng là thực nữ, bất quá ai quy định thực nữ là không thể bật cười a!

“Ta bị chuột rút”. Nàng bịa đại một lý do. Chẳng còn cách nào khác, vẻ mặt của nàng lúc này nhất định thực vụng vẹo, không nói gì đó không được.

“Ta tìm Gia đến” Tứ Cửu thoáng cái bỏ đi.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn rời khỏi tiểu viện, mi mắt chậm rãi chớp chớp. Hấn chạy như lửa thiêu mông làm gì? Hơn nữa nàng bị chuột rút thì liên quan gì tới Mục Thiên Ba?

Không hiểu như thế nào!

Đang lúc An Nhược Lan cổ căng cứng thì tiếng bước chân dồn dập trầm ồ từ ngoài viện truyền đến.

Hoạt động cổ theo bản năng, không nghĩ qua khi quay đến cổ. Bọn hắc quả thực là sao chổi a, trong lòng âm thầm mắng không dứt, thống khổ nhìn lên đến gần chủ tớ hai người.

(A Tử: pó tay giả vờ rồi lại bị treo cổ thật mới ghê chứ)

“Thực nghiêm trọng sao?” Mục Thiên Ba ân cần hỏi. Nhìn thấy nàng thống khổ, tim của hắn mơ hồ có chút không thoải mái.

“Cổ...” Cần cổ đáng thương của nàng nào có trêu chọc ai a!

“Cổ mà cũng bị chuột rút?” Hắn vội bước thêm một bước, tay vịn chặt vai của nàng

“Xoay tới!” Cổ làm sao lại bị chuột rút a!

“Đừng nhúc nhích, ta giúp cô nương.”

“Ân” Hiện tại sét có đánh nàng cũng sẽ không động.

Thật cẩn thận nâng mặt, chậm rãi một chút một chút giúp nàng, ở dưới ánh lửa đèn ở trên mặt tinh xảo của nàng, giống như một pho tượng tốt nhất ngọc oa nhi, không nghĩ qua là ngã một cái liền hư, Mục Thiên Ba tâm căng thẳng, hơi thở không khỏi có chút ồ ồ.

“Ta không khẩn trương, người cũng không cần khẩn trương.” Cẩn thận cổ của nàng a!

“Sẽ rất đau, cô nương cố chịu một chút”

“Ân” Đau dài không bằng đau ngắn, động tác của hắn làm ơn nhanh một chút đi!

Không hề báo trước ngắt một cái, khiến An Nhược Lan phát ra một tiếng rên, nhắc chân liền đạp lên chân của hắn, “Người mưu sát a!” Đau chết nàng.

Tứ Cửu ở một bên cười trộm, quay đầu giả vờ thưởng thức cảnh đêm.

Mục Thiên Ba nhìn chân của nàng, khóe môi khẽ giương lên: “Xem ra cô nương chuột rút cũng tốt rồi”

“Là nha! Đại thần y, ngài có muốn đổi nghề đi làm nghề y?” Nàng lập tức phản bác.

Hắn hơi ngẩn ra, dường như nàng ban ngày cùng với ban đêm có chút khác biệt.

Nàng lập tức ý thức được mình có chút biểu lộ bản tính, ngượng ngùng cười cười: “Thực xin lỗi tướng quân, tiểu nữ nhất thời nóng lòng, thất thố!” Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Đôi mắt hắn sụp xuống, một tia sáng lóe lên nơi đáy mắt, nhưng vẫn làm bộ không để ý, cười nói: “Không sao, do lực tay của tại hạ hơi mạnh”

“Muộn như vậy tướng quân còn chưa ngủ a?” Nàng thuận miệng hỏi.

“Có một số việc cần phải xử lý”

“Nga”

“Cô nương, nếu không có việc gì, tại hạ xin cáo lui trước”

“Làm phiền tướng quân” Nàng vội vàng đứng dậy, xuất ra bộ dáng tri thư đạt lễ (Rùa : tri thư đạt lễ: học rộng, cư xử đúng lễ nghi)

“Không có gì, cô nương cũng đi ngủ sớm đi.”

“Hảo”

Nhìn theo thân ảnh chủ tớ bọn họ rời đi, nàng hồ nghi nhíu mày. Là nàng đa tâm sao? Không hiểu sao lại thấy Mục Thiên Ba có chút lạ lẫm.

Nàng đang nghi hoặc khó hiểu, Tứ Cửu đột nhiên lại vội vàng chạy vào.

“Xảy ra chuyện gì?”

“An cô nương, cô có sợ rắn không?” Hắn có chút lo lắng hỏi.

“Hoàn hảo”. Nàng thận trọng trả lời.

“Vậy là tốt rồi” Tứ cửu thở phào nhẹ nhõm.

“Làm sao vậy?”

Xảy ra việc lạ, trong vòng một dặm quanh hành dinh bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều rắn, Gia đang điều động người xử lý, nhưng mà rắn quá nhiều, lại thấy cô nương đi ra sân, Gia bảo ta tới dẫn cô nương đến nơi khác.

“A...” An Nhược Lan nhất thời còn chưa biết phản ứng như thế nào. Không lẽ bầy rắn lại xuất hiện để đưa nàng đi?!

Đan xa dục vấn biên,

Chúc quốc quá cư duyên.

Chinh bồng xuất hán tặc,

Quy nhận nhập hồ thiên.

Đại mạc cô yên trực,

Trường hà lạc nhật viên.

Tiêu quan phùng hậu kỵ,

Đô hộ tại yển nhiên.

Tạm dịch nghĩa:

Trên chiếc xe đơn mong muốn hỏi đường tới biên thùy

để qua nước phụ thuộc ở Cư Duyên

Ngọn cỏ bồng tung xa rời khỏi ải Hán,

Cánh nhận bay trở về nhập vào trời Hồ.

Trong sa mạc rộng lớn, một làn khói vươn thẳng

Trên dòng sông dài, mặt trời lặn tròn trĩnh.

Đến ải Tiêu Quan, gặp kỵ binh (lính cưỡi ngựa) trực phòng

Quan Đô Hộ đang ở tại Yên Nhiên.

(3) Dạ túc sơn tự

Nguyên tác: Lý Bạch

Dịch nghĩa:

Nguy lâu cao bách xích,

Thủ khả trích tinh thần.

Bất cảm cao thanh ngử,
Khủng kinh thiên thượng nhân.
Đêm trú ở chùa trên núi
— Bản dịch của Phụng Hà: —
Ngất ngưỡng lầu trăm thước cao,
Vói tay ngõ hái trăng sao lưng trời.
Nhẹ nhàng chẳng dám lớn lời,
Chỉ e kinh động đến người cõi tiên.
(4)Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài

2. Chương 2

Rắn thì có gì phải sợ?

An Nhược Lan từ nhỏ đã cho rằng rắn không có gì đáng sợ. mặt khác, nàng còn cho rằng chúng nó rất đáng yêu. Nhưng hiển nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng nàng, bởi vì tình huống hiện tại. cả hành dinh huy động binh mã tiêu diệt rắn. khắp nơi là tiếng người, gây được (Tiêu Nhi: ==” omg!!!)

Nàng chán chường ngồi ở ghế chủ trong đại sảnh. Theo lý nàng ngồi ở vị trí khách quan, chính là nàng cảm thấy vị trí chủ có tầm nhìn thoáng, rất thuận tiện để thưởng thức một trận náo loạn bên ngoài.

Nhìn quanh, chỉ thấy Tứ Cửu buông lỏng một người chạy vào đại sảnh, tập trung nhìn vào, cảm thấy kì quái, chính là làm hạ nhân, lại lôi kéo chủ tử chạy đến, có phải là có chút đại bất kính.

“Gia, ngài ngồi đi, ta đi là được rồi.”

“Không được, ta là tướng quân”

“Đây là diệt rắn, không phải chiến tranh, không cần người phải đích thân xuất mã.” Dùng sức đẩy chủ tử ngồi trên ghế, Tứ Cửu nhìn An Nhược Lan cười cười. “An cô nương, phiền người ngồi cùng gia của chúng ta, ta đi làm nhiệm vụ.”

Ngồi cùng nàng? An Nhược Lan hướng đến hần cười mà như không gật đầu. trong lòng thầm tính sẽ tìm thời điểm thích hợp uốn nắn hần.

Tứ Cửu vừa đi, trong đại sảnh chỉ còn có Mục Thiên Ba cùng An Nhược Lan, không khí đột nhiên có chút mập mờ, quỷ dị.

“Thật xấu hổ, muộn như vậy rồi lại không để cô nương được ngủ yên.” Hần lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Là ta quấy rầy tướng quân, nên người đừng nói vậy .” nàng dẫn đo đúng mực, cố gắng trong lời nói cho giống với cách cư xử của nữ nhân cổ đại. lại lặng lẽ đánh giá ánh mắt của hần.

“Cô nương không cần phải như vậy, chúng ta tòng quân, không nhất thiết phải nhiều cấp bậc lễ nghĩa”. Thái độ của nàng như vậy khiến hần không được tự nhiên, ngược lại lúc ngoài hậu viện, lúc nàng đá hần lại khiến hần cảm thấy thoải mái, tự tại hơn rất nhiều.

Nàng nở nụ cười nhẹ, trong lòng lại hoài nghi. Nàng nhìn hần thần sắc cũng bình thường, nhưng bạc môi lại có chút tái nhợt, tay hần vịn vào thành ghế có chút gân xanh nổi lên, – một tia sang xẹt qua trong óc nàng, hần sợ rắn????

Đúng, nhất định là vậy, nếu không Tứ Cửu sẽ không biết không phân biệt chủ tớ lôi kéo hần đến. Nàng cúi thấp đầu, giấu tay áo che miệng, trong lòng cười trộm. Cái này thật náo nhiệt a! Nàng trời sinh là thu hút rắn đến, trừ phi nàng thậm cầu nguyện không cho bày rắn xuất hiện.

“Gia, gia ...” Tứ Cửu có chút hoảng sợ chạy vào, “Lũ rắn kia, ...”

“Làm sao vậy?”

“Rắn càng ngày càng nhiều a!” Thật sự là gặp quỷ, giống như rắn từ khắp thiên hạ đều đến đây, rập rậm chẳng chặt, liếc nhìn xung quanh đều thấy, làm cho người ta không rét mà run.

“Dùng lửa thiêu, dùng tên bắn, dùng dao chém ...” Mục Thiên Ba nhanh chóng hạ lệnh.

Anh Nhược Lan môi càng mím chặt. Như vậy thì thực độc ác a, lại đối đãi với rắn như vậy! Hai tay có chút tạo thành hình chữ thập, trong lòng nhẹ nói: tất cả đều rút lui a, nếu không sẽ khó toàn mạng.

“Gia, người đừng kích động, tiểu nhân phải đi.” Tứ Cửu hướng đến bên ngoài chạy đi.

Mục Thiên Ba bực bội đứng lên, hai tay tại bên người nắm chặt. hấn cả đời sợ nhất là rắn!

“Tướng quân, người làm sao vậy?” An Nhược Lan cũng đứng lên.

“Không có ... Không có việc gì” Hấn co quắp nói. Bí mật lớn nhất này hấn không muốn cho nữ nhân trước mặt này biết rõ, nàng chẳng những lai lịch có vấn đề, mà tính cách thật của nàng cũng có vấn đề.

Không có việc gì? Nói chuyện không phải có chút cà lăm rồi sao? Nàng nhìn hấn trộm cười.

Không hiểu là có phải đã thấy ảo giác? Mục Thiên Ba cảm thấy trong lời nói của nàng có chút trào phúng, nhưng xem nàng thần sắc dịu dàng lại cảm thấy không giống.

“Đa tạ cô nương quan tâm.”

Đang khi nói chuyện, Tứ Cửu lại hấp tấp xông vào.

Nàng có chút muốn cười, cả đêm nhìn Tứ Cửu chạy qua chạy lại, thể lực thật sự rất tốt a!

“Gia, rắn đã lui!”

“Phải không?” Ánh mắt của hấn khó nén kích động

“Là thật, ngài thử ra ngoài nhìn xem, đều bỏ đi sạch sẽ, tựa như chưa từng xuất hiện qua.” Bầy rắn lúc đến cũng như đi đều đột ngột, quá thần kỳ.

Mục Thiên Ba không nói thêm gì nữa đi ra ngoài, Tứ Cửu vội vàng chạy theo.

An Nhược Lan mân nhẹ môi, cười không hảo ý. Nàng nắm chắc đến chín phần là hấn sợ rắn. Hừ hừ!! Nàng quyết định đối với những thủ đoạn hấn dùng đối phó rắn vừa rồi, sẽ hỏi lại hấn từng cái, không thiếu sót.

www. 4yt. net www. 4yt. net

Hậu viên trong lương đình bày ra một bộ trà cụ, Anh Nhược Lan nàng chuyên tâm pha trà.

Mục Thiên Ba ngồi đối diện nàng, nhìn thủ pháp pha trà của nàng thật thuần thực. Loại thủ pháp này xác thực là tài nghệ trà đạo đặc biệt của vùng Chiết Giang, lòng hoài nghi của hấn lại bắt đầu dao động.

“Tướng quân, mời dung trà.” Nàng đưa đến hấn một chung trà Long Tỉnh thượng hạng, cười đến thanh thản, ấm áp lòng người.

“Cô nương quả thật là cao thủ trà đạo.”

“Chỉ là cùng phụ thân học chút ít mà thôi, còn chưa được gọi là cao thủ.” Nói đến đây, nàng lại không khỏi tưởng niệm đến cha mẹ đang ở một thời không khác.

Hấn giống như lơ đãng đảo qua ánh mắt của nàng, nàng xác thực là tưởng niệm cha mẹ của nàng, thân nhân, đây thực không phải là giả dối. Chính là, nàng tại sao đối với hấn lại phải che giấu tính cách thực của mình??? Đây là điểm khiến hấn hoang mang.

“Tại hạ đường đột thỉnh cô nương dùng trà, mong cô nương bỏ qua cho.”

“Làm sao có thể, còn chưa báo được ân cứu mạng, lại còn có phúc phận thưởng thức trà thơm.” Còn không phải hấn đối nàng dò xét thật hư, vừa nghe đến trong nhà nàng kinh doanh trà, đã sinh ý nghĩ thử nàng trà đạo. Hừ! Nếu không cùng phụ thân học qua vài lần, không phải đã bị lộ hay sao.

Mục Thiên Ba cúi đầu uống trà, trong lòng không khỏi cảm thán. Tựa hồ là từ đêm bảy rần xuất hiện rồi bỏ đi đột ngột, thái độ của nàng đối với hấn cũng có chút bất thường. Nhưng không biết là vì cái gì. (Tiêu Nhi: hoho, ta biết !!!)

“Tướng quân là người nơi nào?”

Hấn giương mắt nhìn nàng hạ xuống, đồng thời thân thủ cũng hạ chén trà trên tay xuống. “Nguyên quán của tại hạ là Thái Hồ”

“Cũng là người Giang Nam a!”

“Đúng.”

“Khó trách tướng quân yêu mến thưởng thức trà.”

“Thời điểm nhàn hạ cũng có chút thưởng thức. Nhưng chỉ tiếc bằng hữu cùng thưởng trà đích xác rất ít người”

“Chỉ cần tướng quân không chê, ta tùy thời có thể cùng tướng quân thưởng trà.”

Hấn trong lòng khẽ động, ánh mắt có chút biến hóa. “Chỉ tiếc là cô nương phải nhanh chóng trở về nhà.”

“Nói cũng đúng.” Nàng theo lời nói của hấn mà lên tiếng, trong nội tâm lại than một tiếng thật nguy hiểm. Thiếu chút nữa là lộ rồi. người nam nhân này căn bản là tìm nàng nói chuyện phiếm, mặt khác lại một mực cẩn trọng lời nói của nàng.

“Cô nương không đi tìm kiếm phu gia của mình sao?” Hấn cúi đầu loay hoay nắp trà, nghĩ đến nàng thực sự đã có hôn ước, trong lòng có điểm không thoải mái.

“Biết người mệnh mông biết đầu mà tìm? Huống chi vị hôn phu của ta bị lạc đến nơi nào còn chưa rõ, ta làm cách nào đến a.” An Nhược Lan thần sắc ảm đạm xuống, khóe mắt ngập nước. Nghĩ đến chính mình đơn độc lưu lạc đến đây, tứ cố vô thân, một chút cũng khó thích ứng, lại cùng người nam nhân trước mặt đấu trí đấu lực, cảm thấy ông trời bất công, nhịn không được ủy khuất.

“Cô nương lại thương tâm, là tại hạ không đúng, lại nhắc đến chuyện này.” Hấn tay chân luống cuống, vừa thấy nàng rơi lệ hấn lại sợ, sợ đến nỗi từ bỏ ngay ý định của mình.

“Vốn chính là người không đúng.”

Nước mắt nàng lăn xuống, rơi vào trên nắp bình, phát ra một tiếng vang thanh thúy, nhưng lại nặng nề nện vào lòng của hấn.

“Là ta không đúng, người đừng khóc.” Hấn vội về lau nước mắt cho nàng.

Đột nhiên, từ bụi hoa gần đó có thanh âm của vật nặng rơi xuống đất, khiến hai người ngồi trong lương đình đều nhìn lại.

“Là ai?” Mục Thiên Ba trầm giọng hỏi, có chút không vui.

“ Ắc, tướng quân, là chúng ta.” Một người từ bụi hoa đứng lên, cũng không quên lôi kéo những người bên cạnh cùng bước ra, bởi vì có cái gọi là chết thì cùng nhau chết chứ sao.

Hấn đầu đầu nhìn vài cái thuộc hạ đắc lực bên người. “Các người làm gì ở đây?” Gần nhất là luôn tìm những loại lý do đến hành dinh, đến đây tự nói chuyện phiếm cái rắm, hiện tại càng quá phận, rõ ràng là rình coi.

“Tướng quân, ngài làm sao có thể làm cho An cô nương khóc a, là nam nhân không nên làm cho nữ nhân khóc.” Người nào đó cả gan nói lên ý nghĩ trong lòng.

“Đúng rồi, tướng quân, ngài như thế nào lại cam lòng làm cho An cô nương khóc, nữ nhân chính là nước, rơi lệ hết, hoa liền chết đi.”

“Đây cũng không phải là.”

“.....”

Nghe bọn họ mỗi người một câu, An Nhược Lan muốn cười nhưng lại không dám cười. Bọn tướng lĩnh này thực sự rất thú vị.

Mục Thiên Ba sắc mặt biến đổi, ánh mắt cũng trầm xuống. Đám người kia, cư nhiên còn lý sự? Cho dù làm nàng rơi lệ là hẳn không đúng, nhưng chuyện này là gì liên quan đến bọn họ.

“Các người quá rảnh rồi có phải là? Có muốn hay không ta hạ lệnh tam quân mỗi ngày tiến hành thao diễn?”

“A, tướng quân, ta đột nhiên nhớ tới còn có việc, xin được cáo lui trước.”

“Ta cũng là.”

“Ta đây cũng cùng đi tốt lắm.”

Một đám đại nam nhân trước sau chạy thực mạng. làm cho An Nhược Lan nhìn không được khe cười.

Nguyên lại có chút phiền lòng bọn thuộc hạ có cử chỉ quá phận, nhưng đã thấy nàng nín khóc, mỉm cười, Mục Thiên Ba trong lòng bất mãn tan thành mây khói, khóe miệng cũng khe giờ lên.

“Tướng quân còn uống trà sao?” Nàng nhắc tới trong tay bình trà nhỏ

“Không, tại hạ còn chút chuyện cần xử lý.” Hắn phải cùng những thuộc hạ kia nói chuyện qua, Tướng Quân Phủ không phải là nơi xem chuyện vui.

“Tướng quân đi thông thả.”

“Cô nương dừng bước.”

An Nhược Lan hàm chứa cười yếu ớt nhìn hắn rồi đi. Nàng chậm rãi châm chén trà xanh ình, đảo mắt nhìn xem vài vòng, ý giao hoạt hiện lên đầy mắt. thầm nghĩ đêm nay sẽ dọa hắn thực tốt.

Mục quang trong lúc vô tình quét qua, kinh ngạc nhú mày, Tứ Cửu lén lút ở đây làm gì???

“Tứ Cửu”

Hắn càng làm ra một động tác chó lên tiếng, làm nàng càng thêm nghi hoặc.

“Người làm gì ở đây?” Nàng hạ giọng hỏi

“An cô nương, ta tới là muốn nói cho người biết một việc.”

“Chuyện gì?” Nàng như thế nào lại có cảm giác bọn họ như lại là trộm lén lút a.

“=Gia của chúng ta, tính cách có điểm kỳ quái, người đừng so đo với hắn, thật ra hắn rất tốt.”

Nàng xem Tứ Cửu, không nói chuyện.

“Ta đã theo gia rất lâu, hắn chính là cự tuyệt nữ nhân tiếp cận, ngoại trừ lão phu nhân. Cho nên, hắn chưa từng cùng nữ nhân ở chung, nếu có điểm đắc tội, người nhất định phải tha thứ cho hắn.”

Nàng không nói gì, chỉ có ánh mắt là trở nên quỵ dị.

“An cô nương, người có nghe ta nói gì không?”

“Nghe được.” Nhưng rất rõ ràng, hắn có chứng sợ gái. Ha ha ha

“Người tại sao lại nói cho ta biết?” còn thần bí như vậy, bộ dáng cũng thực giống trộm

Hắn ngại ngần gãi đầu. “Bởi vì ta theo gia mười năm, người là nữ nhân duy nhất mà hắn nguyện ý tiếp cận.”

Té xỉu!!!

An Nhược Lan có chút khiếp sợ, nếu không nắm lấy mép bàn đá, suýt chút nữa là té xuống đất đi. Sự thật này quá đủ kinh người rồi.

www. 4yt. net www. 4yt. net

Đêm trăng tròn, chiếu ánh sáng khắp nơi.

Trên cây treo một chiếc lồng đèn đỏ, tỏa sang xuống khắp chiếc bàn đá đặt dưới cây, trên bàn bày ra một bộ trà cùng hoa quả.

“Chi nha” một tiếng, cửa bên ngoài mở ra, An Nhược Lan một thân hồng y chậm rãi ra khỏi phòng, tiến vào ngồi tại bàn đá lẳng lặng chờ đợi.

Ngẩng đầu nhìn xem trăng tròn, trăng lên cao quá giữa trời, mà người còn chưa đến, nàng khẽ nhíu mày. Hẳn không đến, nàng dọa hấn như thế nào a !!!

Tay vuốt cằm, đảo mắt một vòng, một tia dư quang đùa dai lóe lên từ đáy mắt của nàng, chắp tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện, sau đó mặt mày hớn hởi, chằm chằm một ly trà xanh, chậm rãi thưởng thức.

Lặng lẽ tiến vào viện, Mục Thiên Ba đứng cách đó không xa, lẳng lặng thưởng thức động tác tự nhiên của nàng không giống như lúc ăn cơm cố tạo ra vẻ sung sướng. Đây mới chính là cá tính thật của nàng a! hơn hẳn cử chỉ của nàng lúc ở trước mặt người khác, hẳn yêu mến là nàng của lúc này hơn.

“Trong lúc này đưa và trái cây, cô nương còn có thói quen ăn đêm a?”

Bởi vì hấn đột nhiên xuất hiện lên tiếng mà thiếu chút nữa nàng mắc nghẹn, nàng liền ho mấy tiếng, cắn đến nổi hốc mắt đều đỏ lên, nước mắt lưng tròng kèm theo một tia phần nộ hướng trừng tên đầu sỏ gây nên, “Người không cần phải đột nhiên lên tiếng được không, thiếu chút nữa bị người hù chết.”

Nhìn xem nàng giận dữ xen lẫn thần sắc có chút oán trách, đột nhiên hấn có cảm xúc muốn cười. nàng lúc này thật sự rất đáng yêu a !!!

Còn nữa, người đi đều không tiếng động sao? Thật giống quỷ a!” vừa nghĩ tới chính mình tám chín phần có thể mắc nghẹn mà chết, khẩu khí như thế nào cũng không tốt mà nổi dậy, cũng không cần duy trì biểu hiện giả dối, cái gì mà nhu nhược động lòng người.

“Là tại hạ sai, hù đến cô nương rồi, tại hạ xin lỗi.”

“A, thật phiền toái, người không cần gì cũng một mực tại hạ. Đầu của ta bị người làm cho phát điên lên rồi.” Hôm nay đơn giản sẽ không giả dạng thực nữ rồi, trước hết phải phát tiết hết bất mãn của mấy ngày vừa qua a.

Hấn khẽ gạt mình, thử tính mở miệng “Ta đây nên tự xưng thế nào đây?”

“Bây giờ không phải xưng “ta” cũng rất tốt hay sao?” Nàng lườm hấn một cái.

Hấn biết rõ ràng nàng hiện tại là trùng hấn, nhưng hấn thật sự rất muốn nói cho nàng biết, trùng người động tác này do nàng làm lại rất giống là liếc mắt đưa tình. (Tiêu Nhi: ặc ặc !!! – A Tử: bình tĩnh nào coi chừng sắc...)

“Cô nương mời ta tới làm gì?”

“Uống trà ngắm trăng, tóm lại không phải gọi người đến làm ta sợ.” Nàng rất tức giận nói.

Hấn đột nhiên có loại cảm giác – chọc tới nàng, chuyện này có thể nàng sẽ nhớ thật lâu.

“Uống trà ngắm trăng?” ánh mắt hấn đảo qua bàn đá

Theo ánh mắt của hấn, An Nhược Lan nhìn về phía bàn đá, lúc này mới phát hiện trái cây điểm tâm cùng nước trà bị nàng ăn uống gần như hết, trên mặt không khỏi nóng lên. A, từ khi gặp người nam nhân này, vỏ bọc thực nữ của nàng luôn có nguy cơ bị hấn kéo xuống.

“Người tới chậm.” Cuối cùng nàng đành nói vậy.

“Ta xác thực đã tới chậm.” Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng Mục Thiên Ba thầm may mắn chính mình tới thời cơ vừa vặn, không làm nàng thực mất mặt.

“Cho nên ta muốn đi ngủ.” Quá mất mặt, hay là tranh thủ thời gian về phòng tĩnh tâm lại.

Động tác của nàng quá nhanh, nhanh đến nỗi hần muốn giữ nàng lại đều không có cơ hội, chỉ có thể ngắc nhiên chăm chú nhìn nàng mở cửa bước vào phòng.

“Ta đây sẽ không quấy rầy cô nương nghỉ ngơi.” Đối với cửa phòng nói, hần chậm rãi hướng ngoài viện rời bước.

Theo khe cửa chăm chú nhìn thân ảnh của hần biến mất chỗ khoảng sân vừa rồi, nàng nhanh chóng mở cửa phòng, nhấc váy vội theo cước bộ của hần mà đi. Có trò hay xem, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đi ở phía trước, Mục Thiên Ba đi ngang qua vòng hòn non bộ đột nhiên dừng bước, điều này làm cho theo phía sau An Nhược Lan càng hoảng sợ, lập tức trốn đến phía sau một cây đại thụ, thở mạnh cũng không dám.

Ánh trăng nhu hòa chiếu vào trên khuôn mặt tuấn dật của hần, bờ môi hiện lên một vòng nghiền ngẫm, cước bộ hần chậm lại.

Hần tản bộ rất phong nhã sao? Theo ở phía sau An Nhược Lan nhìn không được nghĩ tồn hơi thừa lời. Chậm như vậy, không chừng nàng ngủ một giấc, hần chưa đi được ba trăm thước.

Nghe không được tiếng bước chân sau lưng, Mục Thiên Ba có chút kinh ngạc. Nàng không phải theo dõi mình sao? Chẳng lẽ lại thay đổi chủ ý?

An Nhược Lan ngồi trên mặt đất, ẩn thân dưới gốc đại thụ, nhàm chán nắm chặt lấy ngón tay, tính toán khi nào người đó đi ra ngoài, sẽ đến phòng ngủ “đáng yêu” của hần.

Mục Thiên Ba đến gần trong sân, dự cảm bất thường lại càng tăng lên mãnh liệt trong lòng, một chân bước vào cửa sân. Trong nháy mắt, lọt vào trong tầm mắt hần một màn làm cho trái tim hần thiếu chút nữa đình chỉ hoạt động. Rắn!!! rậm rạp chằng chịt, đông nghịt một đám.

Cảm giác choáng váng từ đỉnh đầu lan tràn ra, hần tự tay nâng lên khung cửa, cố nén cảm giác không khỏe trong lòng, hít một hơi sâu, đang muốn gọi người đến xử lý, đột nhiên sau lưng bị truyền đến tiếng bước chân kinh sợ. Nàng!

“Tướng quân! Cứu mạng a! Có rắn” An Nhược Lan một bên kinh hoàng thất thố hét chói tai, một bên hướng hần phóng đến.

“An cô nương” Trong thanh âm dừng lại lúc lúc hai người ngã xuống đất ngay lập tức.

Hai con mắt đồng dạng khiếp sợ, bốn chữ phiến (Tiêu Nhi: hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác – ta cũng ko rõ a ><) kê=“” sát=“” cùng=“” một=“” chỗ=“” cánh=“” môi=“” đồng=“” dạng=“” áp=“” sát=“”>

“Oa.....” Nàng lập tức như chim sợ cành cong nhảy bắn lên, thuận tiện giẫm hai chân người dưới thân mình. Sắc lang !!!!

Hần cười khổ oan ức, đột nhiên lại ý thức được dưới chân, một vật gì đó mềm lạnh lạnh áp vào. Một cỗ khí lạnh từ bàn chân bay lên, yết hầu nhột ngứa, tất cả chỗ cơ tột đều nhổ ra.. (Tiêu Nhi: oaaaa, mất hình tượng soái ca của ta rồi... T.T)

An Nhược Lan há hốc mồm, ngón tay run run chỉ vào hần. nàng thân là một thiếu nữ thuần khiết mà lại khiến người ta phát nôn sao? Hần, hần nhất định chết chắc rồi.

“Ta, ta” Hần nghĩ biện bạch, đáng tiếc trước mắt tối sầm, ngất đi.

Long mi thật dài phe phẩy, mắt hạnh chớp chớp, một cỗ biến hóa kỳ lạ theo thần sắc trên mặt An Nhược Lan lóe lên rồi biến mất. Hần là bị xà hù cho té xỉu a !!!

Nhìn nhìn xung quanh, rất tốt, vẫn chưa có người nào chạy đến, nàng hướng phía bày răn không tiếng động hạ lệnh, chỉ thấy một mảnh toàn răn dài hẹp lớn nhỏ không đều, nhanh chóng quần quanh trên người Mục Thiên Ba, từng lớp từng lớp..... (Tiêu Nhi: tỉ ác, ta thề ko đụng đến..... hức hức!!!)

Mục Thiên Ba tỉnh lại, cảm giác có chút hỗn loạn, trợn mắt, trong nháy mắt có chút cảm giác mờ mịt.

“Gia, gia, rốt cục ngài đã tỉnh ... có cảm thấy thoải mái hay không a?”

“Tứ Cửu???”

“Tiểu nhân ở đây.”

“Ta làm sao vậy?”

“Ngài bị bày răn công kích.” (Tiêu Nhi: chính xác là ai đó công kích ^o^)

Trí nhớ từng giọt từng giọt thu lại, mặt hắn trở nên trắng xanh. Răn! Bày răn!

“Tướng quân, nguyên lai người sợ răn a.” hắn bình tĩnh đại ngộ, thanh âm mang theo vài phần thoải mái ngọt ngào tại bên tai vang lên.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy An Nhược Lan trên mặt ân cần đứng bên đầu giường nhìn xem hắn. Chính là, hắn vì cái gì lại có loại cảm giác bị người hãm hại??

“Tướng quân sợ răn?”

“Thiệt hay giả?”

“Làm sao có thể?”

Căn phòng vang lên tiếng thảo luận của những cấp dưới quen thuộc của hắn. hắn tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng, như mực đen kịt, giống như một tia vừa lóe sáng trong mắt nàng, lóe lên rồi biến mất, tuyệt đối là nhìn có chút hả hê.

Người cố ý. Hắn không nói gì lên án.

Ta là vô tội. Nàng cho hắn vẻ mặt biểu lộ vô tội lại thuần khiết.

“Gia làm sao có thể sợ răn đâu, An cô nương người lắm rồi.” Tứ Cửu vội vàng biện bạch thay chủ tử. Nữ nhân đều hy vọng nam nhân đủ dũng cảm để các nàng có thể ỷ lại, cái này khuyết điểm của gia tuyệt đối phải giấu đi.

“Chính là vừa nhắc tới răn, sắc mặt tướng quân trở nên trắng bệch, thật sự là không sợ sao?” Nàng trên nét mặt hoang mang nhìn qua Tứ Cửu.

ập tức nhiều thân người vạm vỡ chen đến trước giường.

“Tướng quân, ngài quả nhiên sắc mặt rất trắng bệch a.”

“Răn có gì phải sợ a, duỗi tay ta có thể nắm bẹp nó.”

“Tướng quân sao có thể sợ răn a, nhất định là bệnh cũ tái phát, sắc mặt mới khó coi như vậy.”

“Tướng quân, ngài là bệnh cũ tái phát thật sao?”

Mục Thiên Ba hừ nhược trả lời, “Đúng nha, cái này vốn là vết thương cũ tái phát trở lại.”

“Tướng quân không sợ răn ta thật yên tâm.” An Nhược Lan giọng điệu như thở ra một hơi.

Mục Thiên Ba tâm lại xoa mình nâng giữa không trung.

“An cô nương thật quan tâm tướng quân a.”

“Chính là, đúng vậy.”

“.....”

Vài cái tướng lãnh đối với chủ tử đều có ý cười, thần sắc tràn ngập trêu chọc.

Mục Thiên Ba không để ý đến bọn thuộc hạ trên ghẹo, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào An Nhược Lan đang tỏ vẻ vô hại, nhất định nàng có âm mưu.

Ánh mắt của nàng chớp chớp, khẽ nâng tay phải chỉ vào phía sau hắn, “Vậy thì mời tướng quân đem rắn bên tay kia bóp nghiền a!”

“Rắn!”

Vài người trăm miện một lời cùng hô to. Oa! Đây chính là một con đại mãng xà thật lớn a. Chính là vừa rồi tại sao họ lại không phát hiện được.

Quay đầu chứng kiến cái kia . Rắn! Trong nháy mắt, Mục Thiên Ba trước mắt tối sầm, lần nữa lâm vào bóng tối ngọt ngào.

“Nguyên lai tướng quân thật sợ rắn a!” mọi người đều đột ngột bình tĩnh đại ngộ.

Tứ Cửu vô lực rũ đầu xuống. Xong rồi, tướng quân một mực đau khổ cất dấu bí mật, nay lại bị phát hiện cả rồi.

www. 4yt. net www. 4yt. net

Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, vang lên ở hành viên Dự Viên, theo nơi đó mà khuếch tán khắp xung quanh.

Đi ngang qua Dự Viên, Mục Thiên Ba không tự chủ dừng bước lại, hai chân thoăn thoắt bước đến nơi phát ra tiếng cười.

Hai cây Hồ Dương cao ngất giắt thêm một cái đu dây, một vị thiếu nữ xuất trần ngồi trên đó, lúm đồng tiền như hoa, âm như tiếng trời, theo bàn đu dây lung lay, váy áo bồng bênh, tiên tư yếu điệu.

“Tứ Cửu, cao nữa nha.”

“A!”

Hắn cau mày lại nhìn thị đồng của mình. Nhớ lại gần đây như thế nào lại không thấy bóng dáng, nguyên lại là chạy lại đây xum xoe.

“Gia” dư quang trong mắt quét đến một người, thì ra là chủ tử, Tứ Cửu thở nhẹ một hơi, tay vô thức trượt qua một bên, lực thoáng cái lại tập trung một bên sợi dây, bàn đu dây bị mất đi cân đối, làm cho An Nhược Lan ngồi trên đó phát ra tiếng thét.

“Tứ Cửu, người mưu sát ta a!!!” xong rồi, xong rồi. tuổi trẻ tốt đẹp nàng còn chưa trải hết, không lẽ hiện tại lại kết thúc trong tay tên tiểu tử hư hỏng Tứ Cửu này sao.

Hồng nhan bạc mệnh a!

Một thân ảnh theo bên cạnh bay vút tới, ở giữa không trung tiếp được một mảnh thân thể của nàng, an toàn trong lòng người nào đó.

“A, cảm tạ Thượng Đế, từ nay ta sẽ nhớ rõ thường đi lễ bái.” Thoát chết sau tai nạn, An Nhược Lan lập tức cảm thán chấp hai tay cảm tạ nói.

“Thượng Đế?” Mục Thiên Ba hoang mang nhướng mày.

“A, Mục Thiên Ba” An Nhược Lan bất tri bất giác phát hiện mình được ai cứu, lại lập tức nghĩ đến vừa qua mình có chút ác chảnh hắn, lại có chút chột dạ.

Nàng rõ ràng gọi thẳng tên hắn, nhưng lại không nói thêm lời nào. Mục Thiên Ba mục quang lóe lóe, khóe miệng khẽ gợn muốn cười.

Ý thức được mình thất thố, nàng vội bổ sung. “Cảm tạ tướng quân.”

Nàng đột nhiên xa cách như vậy khiến hắn có chút không thoải mái, hắn nhíu mày, “Không có việc gì là tốt rồi.”

Chần chờ một lúc, nàng không biết có nên hay không nói tra lời trong lòng, “Ta đã không sao, nên hay không tướng quân ngài thả ta xuống a??” nàng như vậy cứ bị hắn ôm vào trong ngực khiến có chút cảm giác không được tự nhiên, càng có gì đó khác thường lướt qua trong lòng.

Con mắt của hắn chuyển sâu, không nói lời nào đem nàng buông xuống.

“Thực xin lỗi a, tướng quân, trước ta hại người đến như vậy.” tự thú tội hắn là giảm hình phạt a, nàng trong lòng trầm nghĩ. Hắn gần đây đối với nàng tránh mà cũng không thêm nhìn đến, nhất định là đang giận nàng.

“Cảm tạ người đã ban tặng, tất cả mọi người đều biết rõ ta sợ rắn.”

Nàng nhìn trộm dò xét thần sắc của hắn. Thoạt nhìn không có vẻ là đang tức giận, nhưng giống như cười mà không cười, lại thêm vài phần quỷ dị.

Ánh mắt hai người chột chạm nhau, một hứng thú, khê giật mình.

“Người muốn nói cái gì?” Hai tay của hắn vòng trước ngực, bộ dáng rãnh rỗi có thể cùng nàng nói chuyện.

“Ta cái gì cũng không muốn nói.” Thầm nghĩ thoát đi ánh mắt của hắn, ánh mắt kia không khỏi khiến nàng trong lòng nai con chạy loạn.

“Thật sự không có gì để nói với ta?”

“Thật sự.” Nàng khẳng định gật đầu.

“Ta có lời muốn nói với người.”

“Di?” Hắn sẽ đối nàng nói cái gì a?

“Buổi tối ta muốn mời người cùng nhau dùng cơm.”

Torng lòng nàng vang lên tiếng cảnh báo. Nàng phòng bị nhìn gương mặt sung sướng của hắn. “Người muốn mời ta ăn cái gì?” tuyệt đối là buổi yến tiệc này có vấn đề. Nhất là mới vừa rồi nàng còn chinh hắn. Lòng hại người đã có qua, ý đề phòng người khác thì càng không thể không có.

Hắn cười đến rất ôn hòa, “Vì muốn vượt qua tâm lý sợ rắn, ta quyết định bắt đầu luyện tập từ ăn thịt rắn lên, muốn mời cô nương ở bên làm giám sát.”

“Mục Thiên Ba, người dám làm như vậy, ta nhất định giết người.” Nàng không khống chế được rống lên.

Nụ cười của hắn càng thêm vui vẻ, đầu đột nhiên ghé sát vào bên tai nàng thì thầm, “Tính cách chân thật người càng đáng yêu.”

“Oanh” một tiếng, sóng nhiệt nổ bùng, An Nhược Lan trong nháy mắt rang hồng đầy mặt, phi thường ngại ngùng. Hắn, hắn Hắn cố ý xem nàng không khống chế được, thật đáng ghét!

Đã thấy nàng thần sắc xấu hổ, ánh mắt hắn liền giật mình, trống ngực đập nhanh phi thường, đột nhiên rất muốn đem nàng ôm vào trong lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Hai tay trong tay áo lạng lẽ nắm lại, móng tay đâm vào trong thịt, nhắc nhở bản thân chút lí trí còn lại, không thể đường đột.

“Tứ Cửu, người lừa đảo ta.”

Tứ Cửu mở miệng chống đỡ, không rõ vì sao An cô nương lại nói hắn như vậy.

Mục Thiên Ba cũng không rõ vì sao, buồn bực nhìn nàng chỉ trích thị đồng của hắn.

“Đại lừa gạt!” Nói cái gì hắn sợ nữ nhân, hắn vừa rồi hành vi cùng tên bại hoại, đại sắc lang không kém là bao nhiêu! Nàng nhất định phải chỉnh Tứ Cửu đến cho hả dạ.

3. Chương 3

“Tứ Cửu, hắn thật sự sợ nữ nhân sao?” An Nhược Lan biểu lộ rất hoài nghi.

“Đương nhiên là thật.” Tứ Cửu chỉ tay lên trời thề.

“Hắn còn không sợ ta.”

“Ta đã nói rồi, ta theo gia hơn mười năm nay, chỉ có người là ngoại lệ.”

“Người nhất định lừa ta.” Nàng khẳng định chắc chắn.

“Nếu như gia không sợ nữ nhân, vì cái gì cả hành dinh rộng lớn, trên dưới đều không có lấy một người tỳ nữ?” Hắn đưa ra bằng chứng.

“Đây là hành dinh a, không có nữ nhân là chuyện bình thường.”

“Đây là phủ Tướng Quân, không phải doanh trại, không có nữ nhân mới kì quái.”

Rõ, An Nhược Lan giật mình giật đầu.

“Người muốn làm gì?” Ngửi ra mùi vị âm mưu nguy hiểm, Tứ Cửu có ý thức được sắp có nguy cơ.

“Ta không làm gì cả.” Nụ cười của nàng rất sáng lạn. Vì đã từng có hành động đùa giỡn của người nào đó, nàng quyết định giúp hắn trị dứt “Chúng sợ gái”.

Hắn hoài nghi nhìn nàng.

“Ta là một cái nữ tử yếu đuối, sao có thể đối với đại tướng quân của các người làm gì được a.” nàng nhìn tiểu thị đồng một cách vô tội.

Nói cũng đúng, gia từng trải qua kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến, bày mưu nghĩ kế, sóng to gió lớn gì mà chưa từng gặp qua, mà An cô nương thoát nhìn tao nhã hiền thực, lương trước cũng không làm ra chuyện gì bất lợi đối với gia. Tưởng tượng như vậy, Tứ Cửu cảm thấy an tâm.

“Tướng quân của các người bây giờ đang ở đâu?”

“Người tìm hắn có việc gì?”

“Một chút chuyện nhỏ.”

Tứ Cửu nhìn sắc trời, “Thường vào giờ này tướng quân đều ở thư phòng đọc sách.”

“Ta đi tìm hắn.”

Tứ Cửu theo được hai bước, liền quay đầu dừng lại. Đây là cho bọn họ có cơ hội bồi dưỡng tình cảm tốt hơn, hắn không nên đi theo.

“Tứ Cửu, người không đi theo cùng ta sao?”

“Ừ, ta đi giúp các người pha ly trà.”

“Vậy ta đi trước.” Nàng vừa nói, liền bước chân chuyển qua hành lang gấp khúc.

Nguyên bản Mục Thiên Ba đang đọc sách trong thư phòng, nếu không phải là chuyện hệ trọng thì không được quấy rầy, nhưng là thủ vệ thấy người đến là An Nhược Lan, liền cùng ý nghĩ là để nàng đi, làm cho nàng một đường thẳng đến thư phòng.

“Tướng quân, ta có thể vào không?”

Đang xem sách, Mục Thiên Ba khẽ giật mình. Âm thanh này..... là nàng!!!

“Mời vào.”

“Cảm ơn tướng quân.”

Ánh mắt của hắn rơi vào thân ảnh xinh đẹp của nàng. Nàng hôm nay như cũ là một bộ y phục Hồng Thường, một màu đỏ tươi đẹp tựa hồ phá lệ thích hợp với nàng, hình thành một loại mâu thuẫn hài hòa.

Tóc dài đen nhánh không có tết thành búi tóc, như vậy rủ xuống tự nhiên ở sau người. trên mặt không chút son phấn, lại không nên được nét đẹp thanh lệ mà thoát tục của nàng. Mỹ nhân cũng như mỹ ngọc, dù chưa tạo hình cũng sáng rọi bức người.

“Người có chuyện gì sao?”

“Muốn cầu tướng quân một việc!” nàng có vẻ có chút không ý tứ.

“Cứ nói đừng ngại.”

Nàng cố ý giả bộ có chút chần chờ “Ta cũng biết rõ yêu cầu này có chút quá phận, chính là.....”

“Người nói ta mới biết được có thể giúp người hay không.”

“Ta muốn có người làm bạn, nhưng trong này tất cả đều là nam nhân....” Tiểu thư khuê các cổ đại đều có tỳ nữ theo hầu gì đó, nàng lại mỗi ngày theo phía sau lại là một thị đồng, thật ai oán a.

Nghe nàng nói như vậy, Mục Thiên Ba không khỏi cảm thấy có chút có lỗi. Là hắn sơ sót, khó trách không thấy nàng trang điểm phấn son trên mặt, nàng là khuê môn thiên kim, những chuyện này tất nhiên là nàng không cần động tay.

“Ta sẽ an bài vài cái tỳ nữ cho người.”

“Không cần nhiều đâu, chỉ một người là tốt rồi.”

Hắn cười cười, đem sách từ trong tay bỏ ra, theo sau cái bàn đi ra, ngón tay hướng đến cái ghế bên cửa sổ nói, “Người ngồi bên này đi.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn. Cần nói cũng đã nói hết rồi, nàng muốn đi rồi sao! Chính là chủ nhân đều mời nàng ngồi xuống, nàng cần hay không cự tuyệt hắn.

Hắn cầm lấy ấm trà, giúp nàng rót một chén, đưa tới nói “Uống chén trà giải khát a.”

“Cám ơn.”

“Là ta sơ sót, người đến đây đã lâu như vậy rồi, ta lại không an bài cho người một vài tỳ nữ để sai vặt.”

“Tướng quân đối với ta rất tốt.”

“Phải không?” Hắn nhướng mày nhìn nàng một cái, nhưng nhìn về phía nàng, đôi mắt sáng mang thần sắc bình thản, nhất thời không thu về tầm mắt.

Hô hấp đột nhiên có chút không thoải mái, hắn bắt buộc chính mình thu hồi ánh mắt, đem sự chú ý chuyển đến tách trà trên bàn, “Nếu quả thật vô cùng tốt, người còn có thể bắt mần mà chơi ta sao?”

An Nhược Lan nhìn hắn với vẻ mặt vô tội.

“Làm cho tất cả mọi người đều biết rõ ta sợ rắn.” Hắn nhắc nhở nàng.

“Tướng quân không sợ rắn, ta mới đề nghị cho tướng quân bắt rắn a!”

Hắn tại trong lòng thở dài. Quả nhiên cùng nữ nhân nói đạo lý vĩnh viễn không có kết quả.

Gian phòng rất yên tĩnh, đến độ có thể nghe rõ được tiếng cây rơi xuống, khí tức cũng rất thấp, thấp đến độ Tứ Cửu thở cũng không dám thở mạnh.

Mục Thiên Ba chăm chú nhìn vào tờ giấy trong tay không nói gì. Bốn câu châm ngôn như đâm thật sâu vào mắt của hắn, lòng của hắn.

“Phong hỏa đại mạc, cô độc canh gác

Quanh co, mấy đời nối tiếp nhau chuyện thường.”

Đây là do mẫu thân hắn ở kinh thành tìm thuật sĩ tính toán, chính là, mẫu thân phái người đưa đến này không phải vài câu, mà nàng nhọc lòng sửa lại thành bốn câu.

“Mối hận cũ tình duyên, thiên mệnh nhập bụi.

Phong vân tế hội, sa mạc Hồng Thường.”

Nàng lần này là muốn lợi dụng lời nói của vị thuật sĩ, tạo một “Cơ duyên”, ép hắn về kinh thành thân, kể tục tước vị.

Phong vân tế hội, đại mặc Hồng Thường, bốn chữ cuối như búa tạ gõ vào tim hắn, ần ần làm đau, hóa ra nàng chính là người do mẫu thân an bài đến bên cạnh hắn, cái kia nữ nhân buộc hắn phải đưa về kinh. Lại nghe nói đến một vị nữ tử có tư cách, địa vị cao quý không tầm thường, khó trách nàng như vậy điều ngoa tùy hứng, cũng là trước tiên chủ động đòi về nhà.

Thư báo bị vò trong tay, mắt hắn híp lại. Mục Thiên Ba hắn trước nay không thích bị người lừa gạt, lại càng chán ghét bị người thao túng nhân sinh.

“An cô nương?”

Bị chủ tử đột nhiên lên tiếng lại càng hoảng sợ, Tứ Cửu vội vàng ngẩng đầu trả lời “An cô nương mấy ngày nay đều ở tại trên đường chuyển hạ xuống, còn thời gian khác đều đợi tại Dự Viên.”

“Phải không?” hắn chau mày. Nàng không phải do sốt ruột.

“Dạ đúng.” Tứ Cửu cẩn thận đánh giá thần sắc chủ tử. Trong lòng thầm kêu không ổn.

“Người đi chọn vài cái thị vệ đặc lực, ngày mai hộ tống nàng về kinh.”

“A?” Tứ Cửu sửng sốt.

“Muốn ta lặp lại lần nữa sao?” hắn lạnh lùng nhìn thị đồng.

“Không cần, không cần, tiểu nhân nghe rõ.” Còn tưởng rằng gia lần này thật sự động lòng với vị nữ tử này rồi, nguyên lại lại là không hề có thể, không vui tùy hứng, không hiểu được trước mắt cát vàng thời gian muốn tới năm nào tháng nào mới dừng hắn a.

“Tứ Cửu, người đang ở bên trong sao?” ngoài phòng đột nhiên truyền đến giọng nữ trong treo.

“Gia, là An cô nương.” Tứ Cửu rướn cổ hướng về phía ngoài cửa sổ nhìn lại.

Mục Thiên Ba đảo mắt khê liếc ra ngoài cửa sổ, sau đó dừng ánh mắt lại trên người thị đồng “Người cùng nàng rất thân thuộc sao?”

Tứ Cửu lập tức cúi đầu xuống “Tiểu nhân không dám, chỉ là An cô nương hiện tại chưa quen cuộc sống nơi đây, mà gia lại chậm chạp không có an bài tỳ nữ cho nàng, nên mới phải tìm tiểu nhân dẫn đường.”

“Nàng đang gọi người.”

“Gia.” Tứ Cửu chần chờ.

“Đi sớm về sớm.” hắn chuyển người qua ngồi bên bàn học, cầm một quyển sách cổ ngồi xem.

“Tiểu nhân đi.” Tứ Cửu vội chạy ra ngoài cùng đi theo An Nhược Lan.

Thiên Ba đi đến bên cửa chỗ, ần người trong chỗ tối nhìn xem bọn họ cười cười nói nói theo hướng của hồng đi đến, trong lòng có chút rầu rĩ, cúi đầu chứng kiến giấy viết thư vừa rồi bị vò nhàu, trong lòng tối tăm khuếch tán ra. Nàng rốt cuộc còn che giấu những thứ gì?

Mang theo tức giận vừa rồi ngồi tại bàn học, binh pháp mở ra, chính là những chữ kia vô luận như thế nào đều không lọt vào trong mắt của hắn, trong đầu đều là hình ảnh cười nói tự nhiên của nàng, điều này làm cho hắn càng thêm bức.

Đang cùng sách vở giằng co sau nửa canh giờ, hắn không thể nhìn được nữa, đem sách hướng trên bàn quăng đến, bước ra thư phòng, rời khỏi hành dinh.

Bước trên đường cái, không rảnh quan sát những gian hàng hai bên cùng người đi đường, tâm tư của hắn tất cả đều tìm An Nhược Lan.

“Tốt, tốt, Tứ Cửu, hắn biểu diễn không phải rất đặc sắc sao?”

“Đúng nha, thật sự rất giỏi.”

“Đó là đương nhiên, loại này xiếc thật hấp dẫn người.”

Sau lưng truyền đến tiếng nói thanh thúy làm hấn vui vẻ, vội vàng xoay người lại nhưng lại khiến hấn chứng kiến một màn phi thường không thoải mái, An Nhược Lan cùng Tứ Cửu nằm cạnh thật gần, nàng chói lọi như xuân hoa cùng khuôn mặt tươi cười, hướng ánh mắt xinh đẹp đến tiểu tử ngốc Tứ Cửu, nhưng lại thân thủ thảnh thơi đi bắt cái tay của hấn, có vẻ vô cùng thân mật, cũng dẫn đến xung quanh không ít nam tử lộ ra tia cực kỳ hâm mộ.

Nghệ nhân Tây Vực biểu diễn ma thuật đến chỗ cao trào, An Nhược Lan hai tay đi kéo cánh tay của Tứ Cửu, không ngờ lại bị một tay cứng như sắt cầm lấy tay nàng, ngạc nhiên quay đầu lại.

“Tướng quân!” hấn làm gì lại biểu lộ vẻ mặt đầy mưa gió nổi lên như vậy? Nàng sợ hấn sao?

“Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi trước mặt mọi người.”

Nàng trừng mắt nhìn, ánh mắt dừng lại ở nơi cổ tay nàng bị tay hấn nắm chặt, hấn một chút cũng không có dấu hiệu sẽ buông tay, chỉ là sắc mặt càng thêm thâm trầm, “Theo ta trở lại hành dinh.”

“Nha.” Nàng cho hấn mặt mũi, thuận theo gật đầu.

“Gia, biểu diễn vẫn chưa xong!” Tứ Cửu chen vào nói.

“Từ nay về sau còn nhiều cơ hội xem.”

“Chính là, ngày mai không phải muốn đưa An cô nương đi rồi sao?”

Nàng phút chốc ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Ba, đáy mắt hiện lên một vòng tức giận. Hấn cứ như vậy ước gì có thể tranh thủ thời gian đuổi nàng đi sao?

“Về trước hành dinh.” Hấn chú ý gì đó mà nói hấn, có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng.

Vừa rảo bước về đến cửa chính, một binh sĩ vội vã chạy đến.

“Bẩm tướng quân, có thánh chỉ của hoàng thượng.”

Mục Thiên Ba không nói thêm lời nào, liền hướng phòng nghị sự đi nhanh đến.

“Mục Thiên Ba, người thả ta ra a!” Bị hấn lôi kéo, An Nhược Lan không thể không đi nhanh theo phát ra tiếng âm thanh kháng nghị.

Hấn không có để ý đến nàng, tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến phòng nghị sự mới buông tay nàng thả ra, “Người ở nơi này chờ ta.”

“Ta vì cái gì phải đợi người?” Nàng cũng không phải thủ hạ của hấn, hơn nữa hấn đều muốn đuổi nàng đi, nàng làm gì cho hấn mặt mũi.

“Người phải chờ ta.” Hấn liếc nàng.

Nàng vốn là còn muốn phản bác, nhưng là vừa bắt gặp ánh mắt của hấn nàng đành phải im miệng. Nam nhân này còn muốn làm cho tình huống càng thêm rối rắm a, rõ ràng là hấn không đúng, còn dung loại ánh mắt làm cho người ta sợ hãi nhìn nàng.

“Tướng quân, để cho An tiểu thư cùng vào đi.”

“Đi?” nàng đem hiếu kỳ giấu vào trong đầu.

“Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, Thánh Thượng vốn cố ý phân phó nhất định phải làm cho An tiểu thư cùng một chỗ nghe.” Người truyền thánh chỉ là Vương công công, tuổi chừng trung niên, có diện mạo gây, hiện đang cười chân thành nhìn một đôi bách nhân ở đại sảnh.

“A!” An Nhược Lan miệng nhin không được mở lớn.

Nghe hấn nói như vậy, đầu Mục Thiên Ba đột nhiên ần ần đau. Không cần hỏi, nhất định là mật thám của hoàng thượng làm chuyện tốt, bởi vì hoàng thượng đối với viện nhìn hấn thủy chung là làm không biết mặt a.

“Tuyên đọc thánh chỉ!” Vừa nghe nói xong, hần liền quỳ xuống chuẩn bị tiếp chỉ.

“Tướng quân không cần quỳ xuống.” Vương công công vội ngăn hần lại.

“Đến tột cùng là hoàng thượng có chuyện gì?”

“Thánh Thượng lệnh tướng quân lập tức trở về kinh thành.”

“Trở lại kinh?” mây kiếm hần nhảy lên, ánh mắt không khỏi nhìn về phía An Nhược Lan đang bên cạnh, Đúng là trời cho bậc thang, như vậy hần có thể có lý do cùng nàng lên đường.

Kỳ thật vừa mới gặp nàng cùng Tứ Cửu cười cười nói nói, cùng với ánh mắt của những nam nhân xung quanh nhìn xem nàng, là hần biết chính mình đã bị nàng làm cho quá sức chịu đựng rồi. Tự nhiên thì hần cũng không muốn nàng rời đi.

Chỉ là mệnh lệnh đã ra khó có thể thu hồi, thực tế là hần nói chỉ một không hai lời, càng không thể nói không tính lời nói, như thế càng tốt.

“Biên qua đại mạc cảnh sắc phi thường mê người, ta quyết định lưu lại ở đây một thời gian, thuận tiện tìm kiếm vị hôn phu đã thất lạc.” Hiểu được tâm tư của người nào đó, An Nhược Lan lập tức không lưu tình đập vỡ ý tưởng tốt đẹp của hần.

Mục Thiên Ba nhú mày nhìn nàng.

“Cũng không biết tướng quân có thể cho ta ở tạm hành dinh một thời gian được hay không?”

“Cùng đi.” Hần không có khả năng để nàng ở lại biên quan một mình, thực tế nàng còn đi tìm vị hôn phu, hần một chút cũng không hy vọng vợ chồng bọn họ gặp lại.

“Tướng quân, ngài không thể làm khó dễ người khác được a.” Vương công công ở một bên xen vào.

“Câm miệng.” Hần nhìn cũng không thèm nhìn quát bảo người nọ, sau đó chăm chăm nhìn vào vẻ mặt vô tội của nàng. “Không cần phải khiêu chiến mức độ nhẫn nại của ta.” Nàng nói rõ là cùng hần đối đầu.

Nàng đôi mắt sáng có chút trợn to, ánh mắt tràn đầy chỉ trích, “Tướng quân cũng định phái người tổng ta trở về, chuyện của ta dĩ nhiên là cùng tướng quân không liên quan, tướng quân làm gì mà phải nói những lời này làm cho người khác nghe được sẽ như thế nào.... phu gia ta nếu như biết được chuyện này, đối với ta sẽ không hề có lợi.”

“Không cần phải đem cái tên phu gia kia của người ra nói trước mặt ta, từ lúc người được ta cứu, tại thời khắc đó vận mệnh của người cùng người đó không còn liên quan.” (Tiêu Nhi: ^o^ luật gì thế nhỉ? Hoho)

Nàng nhìn hần sắc mặt có chút tái nhợt.

“Ân cứu mạng muốn người lấy thân báo đáp, không quá phận a.”

Không chỉ An Nhược Lan, tất cả mọi người ở đây khi nghe được câu này đều há to miệng, mở to mắt nhìn Mục Thiên Ba, giống như hần trong lúc đó đột nhiên cao thêm vài thước.

“Lấy thân báo đáp?” Có hay không quan trọng như vậy a. Vạn nhất người cứu nàng lúc đó là một lão nhân quái dị?

“Đúng.”

“Chung thân đại sự há phải là chuyện đùa giỡn.” Nàng bắt đầu túm vắn. Nói đùa gì vậy, nàng tình cảm một chút cũng không có nói qua liền bị đánh chung thân, thật sự là buồn cười.

“Ta sẽ đến cầu hôn.”

Nàng mím môi, có cảm giác cùng người ở ngoài trái đất nói chuyện. “Ta đã có hôn ước.” Nguyên lai nói đôi khi cũng có thể cứu thân a!!!

“Ta đã nói, không cần phải lấy hôn ước của người đem ra nói chuyện trước mặt ta.”

Được rồi, xem sắc mặt của hần khó coi tựa như đã bị táo bón hơn ba năm rồi a, nàng tạm thời ngậm miệng. (Tiêu Nhi==” ta dịch nguyên văn của tác giả nhá... ặc ặc!!!)

Một đạo bóng người mảnh khảnh chạy thẳng đến chỗ ở của Mục Thiên Ba, Ô Kiếm Các, làm thị vệ ở cửa ra vào phải ghé mắt.

“Mục Thiên Ba, a.....” Cửa phòng bị phá vỡ sau một khắc, tiếng thét chói tai vang vọng Minh Kiếm các, trong nháy mắt, bên ngoài mọi người vội vã chạy đến.

“Xảy ra chuyện gì!”

“An cô nương.”

“Tướng quân!”

Thị vệ từ bên ngoài xông tới, ánh mắt đổ dồn về An Nhược Lan đang đứng trước cửa phòng, trong phòng trong thùng tắm, tướng quân lúc đó di động qua lại, mặt mũi hào khí càng ngày càng đậm.

“Người tắm rửa không khóa cửa a.” An Nhược Lan dậm chân, khẩu khí không khỏi có chút oán trách.

“Bởi vì hành dinh tất cả đều là nam nhân.”

Lời này của hắn được mọi người đều đồng ý. Suốt bao năm qua chỉ có An cô nương là nữ nhân ở tại hành dinh.

“Cái kia a,..... vừa rồi đại ca canh giữ ở cửa a, người vì cái gì không nói cho ta biết trước một tiếng?” Hại nàng thiếu chút nữa là đau mất hột.

“Người không gõ cửa.” Mục Thiên Ba mở miệng thay thị vệ giải vây.

“Không có gõ cửa?” Không ít ánh mắt đầy vẻ hứng thú rơi vào trên người nàng, làm cho nàng ngay lập tức muốn đào cái hố chôn chính mình, bất quá trước đây nàng đã nhớ rõ sẽ chôn sống hắn.

“Các người đều đi xuống đi.”

Mọi người liếc nhìn nhau, đều có chút không cam lòng, nhưng ở ánh mắt lạnh lùng của Mục Thiên Ba, chỉ có thể phần nộ lui ra.

“Đêm khuya người xông vào đây có chuyện gì?”

“Người nhất định phải ngồi trong thùng nói chuyện cùng ta sao?” An Nhược Lan trong tai truyền đến thanh âm trêu chọc. Hắn cư nhiên còn có hứng thú tiếp tục tắm rửa?

“Ta vừa mới bắt đầu tắm rửa mà thôi.”

“Shit!” Nhịn không được khẽ nguyên rửa một tiếng. Loại tình hình này nếu để cho tên Mộ Dung Lợi kia đụng phải, nhất định hai mắt tỏa sáng. chạy đến bên thùng, nhưng nàng là An Nhược Lan, đối với soái ca không mê.

“Là chuyện gì khiến cho người không thể chờ đợi được, đêm khuya xông cửa mà vào.” Tuy không có nghe rõ nàng chửi bởi cái gì, nhưng nhìn tay nàng nắm thành quyền. trong mắt hắn hiện lên vài tia vui vẻ, lời nói mang chút trêu chọc truy vấn.

Dày! Cái này hơi quá đáng, An Nhược Lan cắn răng một cái, dậm chân xoay người lại, trừng mắt xem ra suất khí mê người “Người là tên tiểu nhân nói không giữ lời.”

“Ta? Nói không giữ lời?” Hắn không biết sao lại bị chỉ trích ngược lại.

“Người đáp ứng đưa cho ta tỳ nữ.”

“Tỳ nữ!” Hắn sững sờ, lập tức có vẻ có chút chột dạ. Hắn thực quên đi, không, phải nói là tận lực di vong tâm.

“Đúng, tỳ nữ của ta!” nàng giương cao cái cằm, tiếp tục theo dõi con mắt của hắn, một chút cũng không dám ngấm loạn.

“Ngày mai chúng ta đều trở về kinh rồi, đến kinh thành sau trong phủ có.”

“Nhà của ta cũng có a, vấn đề là hiện tại cần.” nàng đến báo thù người. Nửa câu sau nàng cũng không nói ra. Hừ, người không phải sợ nữ sao? Khiến cho người hảo hảo cùng nữ nhân ở chung.

“Hiện tại?” Hắc nhú mày.

“Đúng, hiện tại.”

“Đêm hôm khuya khoắt?!”

“Bởi vì ngày mai sẽ lên đường trở về kinh.” Nàng nhất định trên đường phải chứng kiến thành quả.

“Lùi lại một ngày.” Hắc quyết đoán quyết định.

“Người muốn kháng chỉ?” Nàng kinh ngạc mở to mắt.

“Hoàng thượng chỉ nói là để cho ta mau chóng trở về.” Hắc thanh minh.

“A, người chui lỗ thủng.”

“Vậy bây giờ người có thể cho ta tiếp tục tắm rửa sao?”

“Hảo.” Nàng xoay người hướng bên ngoài rời đi. “Không được a.” Còn chưa đi đến cửa, nàng lại một cái bước thật xa quay trở lại.

“Thì thế nào?”

“Hay là từ bỏ?” Vì hắc mà để cho người khác rơi khỏi nơi chôn nhau cắt rốn giống như có điểm không tốt, hay là tìm mưu khác.

“Người xác định?” Hắc nhướng mày.

“Trăm phần trăm xác định.”

“Xác định là sẽ không nhất thời tâm huyết dâng trào lại xông tới?” Hắc đã rất xác định nàng đúng là quyết tâm dâng trào.

“Ta dung nhân cách cam đoan.” Cất, đem nàng đương cái gì.

Hắc không nói gì nhìn nàng. Nói thực ra, nghĩ đến chuyện nàng dần dần biểu lộ bản tính, hắc có chút nghi vấn nhân cách của nàng.

Sự thật chứng minh lo lắng của hắc không phải dư thừa.

Nàng đi không bao lâu, “Phanh” một tiếng, cửa lần nữa bị phá khai. Quần áo của hắc vừa mới mặc được một nửa.

“Người lại nghĩ tới cái gì?” Hắc có chút bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Cũng không thể khiến được đầu Lạc Đà trở về?”

“Về chuyện này?”

“Đúng, về chuyện này.”

“Ngày mai nói cũng được a!” Hắc nghĩ phủ.

“Ngày mai còn có chuyện khác.”

Hắc triệt để không nói gì.

Trên đường trở về kinh, thời gian, thời tiết rất không tồi, trên ật trời chiếu rực rỡ, đương nhiên nhiệt độ cũng rất cao, làm cho người ta không khỏi phải lau mồ hôi như mưa.

Đoàn người hạo hạo đang đang ra khỏi thành, đi vào đại mạc mênh mông, bước trên đường trở về kinh.

Trong sa mạc đi chưa tới một canh giờ, rất xa dường như chứng kiến một cái gì đó màu đỏ ngã vào trong cát vàng.

Càng đến gần, càng thấy rõ ràng.

Xiêm y đổ tươì tại cát vàng xem như có thể phá lệ thấy được, mà điều hâu đáp xuống khiến cho người không thể bỏ qua.

Nhìn xem hộ vệ lập cài tên, An Nhược Lan lông mày cau lại. Tình hình này hảo nhìn quen mắt, quen thuộc đến làm cho nàng a! Ánh mắt của nàng bỗng dưng trợn to, một cái chớp mắt cũng không, trong nháy mắt nhìn thân ảnh kia ngã vào trong cát vàng, cái này cùng nàng xuất hiện ở nơi trống không này tình hình thật giống a!

“Sao chép.” Hai chữ bất kỳ nhưng nổi lên trong lòng.

Đây là đạo lý gì a, xuất ra phương thức đều tương tự đến kinh người, lão thiên gia rốt cuộc đang đùa gì vậy?

Mục Thiên Ba ánh mắt ở đằng kia một thân Hồng Ảnh cùng An Nhược Lan đều đồng thời quét qua một lần, mày kiếm khẽ nhíu. Vì cái gì tình huống các nàng xuất hiện đều y như vậy?

Thông đồng?

Thu được của hắn sự chăm chú khác thường, An Nhược Lan nhún nhún vai, trở lại làm vẻ vô tội.

“Gia, là vị cô nương.” Tứ Cửu nói ra một chuyện thực rõ ràng.

An Nhược Lan trừng mắt liếc hắn một cái. Nói nhảm, mở to mắt chứng kiến đều biết là vị cô nương rồi, còn cần người bẩm báo. Bất quá, nàng phát hiện chỉ cần có nữ nhân cùng Mục Thiên Ba đồng thời xuất hiện, Tứ Cửu sẽ trở nên rất hưng phấn, cảm giác có điểm quỷ dị.

Mục Thiên Ba đột nhiên xoay người xuống ngựa, hướng bóng người đi đến.

Hắn có thể hay không cũng như lúc trước cứu nàng? An Nhược Lan nhìn chăm chăm cử động của hắn, trong lòng âm thầm nói, vừa nghĩ tới khả năng hắn có hành động cứu nàng ta như lúc trước đối với nàng, trong lòng có chút mùi vị không phải.

Chứng kiến hắn ngẩng người trên mặt đất, liếc mắt tụt quay đầu đi trở về, nàng hiếu kỳ hỏi, “Nàng lớn lên không đẹp sao?” Háo sắc là bệnh chung của nam nhân, nàng nghĩ người nào đó cũng đồng dạng mới đúng.

“Rất đẹp.” Đáp trên yên ngựa ngoài, hắn trả lời nàng.

“Vậy người vì cái gì không cho nàng lấy thân báo đáp?” Nàng ánh mắt sáng quắc theo dõi mặt hắn.

Trong mắt hắn hiện lên một vòng quang, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Nàng không phải ta cứu.”

Két? Loại này đáp án.

“Cứu người hắn là...” Hộ vệ bắn tên rất hào khí vỗ bộ ngực.

“Nhìn xem, nam tử hán đại trượng phu muốn có loại này thì tư không nhìn qua báo trí tuệ.” Nàng ý nhìn người nào đó.

Vài người ngồi gần đó cúi đầu cười trộm. Xem ra An cô nương còn đang so đo với những lời tướng quân đã nói ngày hôm qua.

“Hắn có thể tử.” Mục Thiên Ba như thế nói.

“Thì mới nói, nếu như người cũng có thể tử... ta liền không cần phải lấy thân báo đáp rồi.” Nàng lộ ra thần sắc bình tĩnh đại ngộ.

Hắn nhìn xem nàng không nói chuyện.

“Tướng quân, ta quyết định giúp người làm mai.”

Ánh mắt của hắn trầm xuống, như cũ nhìn nàng không nói chuyện.

“Tướng quân thích nữ tử như thế nào?” Nàng hứng thú nhướn mày.

“Đa tạ tướng quân cứu mạng.”

Mục Thiên Ba còn chưa kịp trả lời, vị hồng y nữ tử được cứu tỉnh ra trước ngựa cảm ơn.

“Không khách khí, là hộ vệ của ta bắn tên.”

“Ta nguyên là ở một nơi lạnh khủng khiếp, muốn lấy chồng ở xa. Ai ngờ tại đại mạc mênh mông này gặp bọn cường đạo bắt lương, lúc này mới phải lưu lạc tha hương, taNếu không phải tướng quân kịp thời ra tay cứu giúp, ta chỉ sợ đã chết tại nơi cát vàng mênh mông này.” Hồng y nữ tử vừa nói, một bên nhin không được nước mắt rơi như mưa.

An Nhược Lan nhin không được lấy tay che miệng. Cái này lý do thoái thác quá quen thuộc rồi, quen thuộc đến nỗi làm cho bọn ta nhin không được sinh ra vài phần hàn ý.

Mục Thiên Ba xem nàng biểu lộ giật mình, khóe miệng khả nghi gờ lên, mục quang lóe lên vài cái, nghi hoặc trong lòng tự phát lên. Có thể hay không nàng kỳ thật cũng là giả?

Rất cẩn thận đánh giá dung mạo hồng y nữ tử, An Nhược Lan âm thầm thở dài một hơi. Khá tốt hai nàng lớn lên đều không giống, nếu không bọn ta hoài nghi gặp được kiếp trước của mình.

Hai nữ nhân ánh mắt rớt cuộc chống lại, ẩn ẩn sấm sét trên không trung xẹt qua.

“Không biết cô nương có tính toán gì không?” An Nhược Lan vượt lên trước vấn đề. Nàng đột nhiên đổi với vị hồng y nữ tử này sinh ra hứng thú thật lớn, bởi vì nàng phát hiện ánh mắt của nàng thỉnh thoảng lại hướng đến thân ảnh cao lớn của Mục Thiên Ba.

“Ta là người kinh thành, muốn về nhà.”

“Gia! Tiện đường a.” Tứ Cửu hô to một tiếng.

“Thật vậy chẳng !?” Hồng y thiếu nữ sắc mặt lộ vẻ vui mừng, “Không biết hay không có thể cho phép tiểu nữ cùng đi với các người.”

Ánh mắt kia — nhẹ nhàng một thủy, đưa tình tơ ngọc truyền a!

Trong lúc đó trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái. An Nhược Lan không tự giác mấp máy môi, có phần không cho là đúng. Hiện tại nàng có bảy mươi phần trăm nắm chắc mục tiêu của hồng y nữ tử là Mục Thiên Ba.

“Đương nhiên là có thể, cô nương biết cười ngượng sao?”

Vài cái ánh mắt bắn về phía người vừa mở miệng... Vương công công.

“Không biết a, cái này, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?”

“Không bằng.....”

“Lý Minh người giúp nàng” Mục Thiên Ba gọn gang dứt khoát, cắt đứt mọi khả năng đề nghị của Vương công công.

An Nhược Lan khóe miệng có chút gờ lên, tâm tình nhất thời tốt.

“Cảm ơn tướng quân.” Hồng y thiếu nữ quăng ánh mắt đến người hiện tia ai oán.

“Vị này tỷ tỷ xưng hô như thế nào a?”

Hồng y nữ tử nhìn xem An Nhược Lan nhiệt tình, đáy mắt hiện lên tia chán ghét, “Ta năm nay mười bảy tuổi, không biết tỷ tỷ thì sao?”

“A, nguyên lai là mười sáu rồi, ta hơn người một tuổi.” Nàng khoái hoạt trên báo tuổi.

Mục Thiên Ba như có điều suy nghĩ nhìn nàng liếc, nguyên lai nàng năm nay vừa mới mười tám tuổi.

“Mười sáu tên gì?” Nàng vẫn như cũ là rạng rỡ, hòa ái dễ gần, dùng biểu hiện vô hại đối người.

“Lý Khinh Châu.”

“Hảo một cái huệ chất lan tâm danh tự a!”

Giả bộ không đếm xỉa lưu ý tới ngữ khí thần thái của An Nhược Lan, Mục Thiên Ba có chút hiểu được gương lên khóe miệng. Xem ra, trong lòng của nàng cũng nổi lên nghi hoặc.

4. Chương 4

Bóng đêm bao phủ xuống sa mạc rộng lớn làm tăng thêm phần thần bí, mà sự thần bí trong im lặng lại làm người ta càng thêm lo sợ.

Lửa được nhóm lên, mang đến ọi người cảm giác yên tâm hơn.

Vài tòa doanh trướng hình tròn ở bốn phía quay quanh đồng lửa lớn, một đám người tụm năm tụm ba vây quanh cùng một chỗ, uống rượu ăn thịt, nói chuyện trời đất.

An Nhược Lan đứng yên trong bóng tối, đôi mắt nhanh như chớp đảo vòng quanh, khi nàng nhìn thấy Tứ Cửu cầm theo đĩa thịt nướng đi ngang qua, thân thủ nhanh như cắt túm lấy hắn.

“A, An cô nương, người làm ta sợ.” Hắn có chút kinh hồn chưa định.

“Uống công cho người là một nam nhân.”

“Thần tiên mà bị người dọa như vậy, cũng sợ khiếp a.” Hắn phản nài.

“Người muốn đi làm gì?”

“Ta đem thịt nướng cho gia.”

“Đưa ta.”

“Người đem cho gia?” Hắn mừng rỡ.

“Ta không phải nha đầu nha.”

“Vậy người” Hắn hoài nghi nhìn nàng.

“Vì sao không nhờ Lý cô nương đưa đến cho hắn?” Nàng đề nghị.

Tứ Cửu càng thêm hoang mang, ánh mắt tràn ngập phòng bị nhìn An Nhược Lan, hắn có loại dự cảm bất thường.

“Ánh mắt người là sao a?”

“Lý cô nương cũng không phải nha đầu.” Hắn cho là mình đã nhắc nhở nàng.

“Chính là nàng không phải đối với gia có hứng thú sao!”

Vậy còn người? Tứ Cửu đột nhiên muốn hỏi, đáng tiếc chỉ dám vụng trộm nghĩ trong lòng. Dựa vào quan sát của hắn, An cô nương đối với gia hứng thú càng lớn, về phần thiện ý hay ác ý thì cần phải xem lại.

“Gia sợ nữ nhân.” Hắn không thể không nhắc lại.

Nàng hạ giọng “Người một mực nói như vậy, nhưng chính bản thân người còn chưa từng thấy qua, là thật hay là giả đương nhiên còn chưa biết được, cho nên lúc này đây nhất định phải xem xem có phải là thật sự hay không a.”

“An cô nương.....” Sắc mặt của hắn trông thật khổ sở. Gia biết được chuyện này chắc chắn sẽ phạt hắn thật nặng a.

“Ta đây cũng là đang giúp gia của nhà người a.” Nét mặt của nàng vô cùng nghiêm nghị.

“Giúp?” Tứ Cửu phi thường hoài nghi.

“Đúng rồi! Vì thói quen thành tự nhiên, giờ hắn tiếp xúc nhiều nữ nhân, tương lai sẽ không sợ nữ nhân nữa.” An Nhược Lan nghiêm trang nói, trong nội tâm lại âm thầm cầu nguyện. Sợ a, sợ a, sợ nữ mới có trò để chơi.

Giống như rất có đạo lý. Tứ Cửu gãi đầu, chần chờ nên hay không đưa vật cho nàng “Vậy ta nhờ người giúp gia.”

“Không có vấn đề, có ta mọi chuyện tất sẽ ổn thỏa.” Nàng chỉ thiếu là không vỗ ngực cam đoan.

Hắn vừa rời đi, nàng thăm dò xem doanh tướng của Mục Thiên Ba không có động tĩnh gì, khước miệng bay lên, cước bộ nhẹ nhàng hướng đến doanh trại của Lý Khinh Châu.

Một cánh tay to lớn theo chỗ tối duỗi ra, lập tức kéo nàng vào trong bóng đêm. Một màn này quả thật kỳ ức vẫn còn mới mẻ, đúng là thủ pháp vừa rồi nàng dùng để đối phó Tứ Cửu.

“Người muốn làm gì?” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, gần đến nỗi nàng cảm nhận được hơi thở của hắn lất phất cạnh đôi tai mẫn cảm của nàng.

Giơ chân lên hung hăng đạp xuống, khiến cho hắn buông tay ra che miệng nàng lại. “Người lại muốn làm gì?”

“Người thật sự có phải muốn xem ta gặp chuyện mới được sao?” Mục Thiên Ba nhướng mày, có chút bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Ta nào có?” Nàng vô tội nháy mắt.

Đêm nay bầu trời đầy sao, ánh trăng bị chút sương mù làm cho không rõ, ánh lửa xa xa chiếu rọi trên khuôn mặt không tì vết của nàng, làm cho nàng cả người đột nhiên toát lên một vẻ kiêu diễm mị hoặc không thể diễn tả bằng lời, ánh mắt của hắn không khỏi lóe lên vài cái.

“Ta đã nghe được.”

“Nghe được cái gì?”

“Lời người nói cùng Tứ Cửu.”

“Thì sao?”

“Người đã biết ta sợ nữ nhân.” Hắn chăm chú nhìn nàng.

“Tứ Cửu đã nói với ta như vậy.”

“Người không tin?”

An Nhược Lan trầm mặc một lát. Trên thực tế nàng bán tín bán nghi, dù sao chưa chứng thực vẫn không thể tin tưởng đơn giản như vậy được, Tứ Cửu kia ngoài việc luôn nói không ngừng, nhưng lời nói của hắn vẫn còn phải xem lại.

“Người tin tưởng?” Hắn thay đổi cách hỏi.

Nàng nhún nhún vai “Nửa tin nửa ngờ.”

“Người nghĩ người chứng minh cái gì?”

“Ta chỉ là muốn giúp người a!”

“Giúp ta?”

“Đúng rồi, nếu quả thật người có chứng sợ nữ nhân mà nói,..... ta sẽ nghĩ giúp người vượt qua a!”

“Tìm những nữ nhân khác tới gần ta?” Mày kiến hắn hơi xiết chặt lại.

Nàng nhẹ nhàng nhìn hắn “Tướng quân quả nhiên thật thông minh.”

Hắn nên đem lời nói của nàng ca ngợi sao? Cái này thật sự rất khó! Hắn có chút đau đầu vuốt vuốt thái dương “Ý tốt của người lòng ta nhận.”

“Một chút cũng không phiền toái, tướng quân người đừng khách khí với ta.” Dù sao nàng cũng không vất vả, lại được xem chuyện vui.

Hắn rất muốn nói về mặt của nàng tuy không có vẻ hả hê, nhưng thật ra lương tâm lại có chút áy náy, cho nên hắn chỉ có thể thở dài, “Rốt cuộc muốn như thế nào người mới buông tha cho ta?”

“Ta muốn vứt bỏ cái gì?”

“Vậy đành phải ủy khuất người.”

“Người ………” An Nhược Lan tức giận trừng mắt hấn, thân thể mềm đổ vào người hấn. cái này thật là tiểu nhân hèn hạ, nàng bị hấn điểm huyết! Nàng thừa nhận nàng đối với tiểu thuyết kiếm hiệp, phi thường thích những chỗ miêu tả võ công, nhưng lại tuyệt đối không hy vọng cái loại công phu điểm huyết cao thâm này áp dụng trên người mình, như vậy thì chẳng phải thật buồn bực hay sao.

“Đắc tội.” Mục Thiên Ba hơi xin lỗi nhìn qua đôi mắt đang lóe lên lửa giận.

Biết có tội nhưng vẫn làm, căn bản chính là không có nhân cách. An Nhược Lan quyết định từ nay về sau, từ giờ phút này đem khinh bỉ hướng đến một tên nam nhân họ Mục tên Thiên Ba.

Tránh đi tầm mắt của mọi người, Mục Thiên Ba ôm An Nhược Lan đem vào doanh trại của mình, nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

“Hiện tại ngươi chịu buông tha cho ta chưa?” hấn hỏi rất bình thản.

Mắt hạnh của nàng trợn lên, ánh mắt tràn ngập hèn mọn. Nàng như hiện tại còn có thể không buông bỏ sao? Bất quá chỉ là tạm thời, nếu nàng thỏa hiệp dễ dàng như vậy, tương lai sau này sẽ như thế nào nữa a.

“Nếu như vẫn kiên trì không buông bỏ chuyện này, đêm nay đành phải ủy khuất ngươi ở lại đây một đêm.”

Nàng dùng sức nháy mắt hai cái.

“Người muốn nói cái gì?”

Nàng há to miệng, ý bảo hấn cởi bỏ huyết cam ỳnh.

Hấn mỉm cười, đột nhiên tiến tới trước mặt nàng, thấp giọng nói: “Ta đột nhiên phát hiện, ngươi im lặng thật sự rất phù hợp với khí chất tiểu thư khuê các.”

Đây tuyệt đối là châm chọc! An Nhược Lan âm thầm cắn răng, lặng lẽ thề, một khi hành động, tuyệt đối sẽ hồi đáp người nào đó gấp trăm lần.

Hấn như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, song chuyển một kích, vẻ mặt sầu lo nhìn chằm chằm vào nàng tỏ vẻ bất mãn, “Ta đột nhiên nghĩ đến, một khi ngươi hành động mà nói, …… tuyệt đối sẽ không như bây giờ nhu thuận nghe lời.”

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Nàng trừng mắt nhìn hấn.

“Nếu không đến kinh thành trước ngươi vẫn đi như vậy.” Hấn mang một bộ dáng thương lượng.

Hai trong mắt An Nhược Lan thiếu chút nữa do trừng hấn mà rơi ra. Hấn như thế nào không biết xấu hổ nói ra những lời không có nhân tính như vậy.

“Biểu lộ của ngươi như vậy, ta thực sự rất khó an tâm cởi bỏ huyết đạo của ngươi.” Hấn một dáng tiếc nuối mà nói.

Nàng trong lòng nguyên rửa hấn, trên mặt lại lộ ra một vòng lúm đồng tiền mê người, hướng phía hấn vũ mị vút hai cái mị nhãn. Dù sao mắt nàng trợn trắng cũng như vút mị nhãn, cũng không có gì khác biệt.

Ngực hấn cứng lại, đáy mắt hiện lên hai ngọn lửa, lập tức đem ánh mắt dời về một phía. Thật muốn mệnh, nếu như nàng nghĩ, nam nhân khắp thiên hạ đều sẽ bị ánh mắt lơ đãng mà kiều mị của nàng làm mê đảo.

“Các ngươi đang làm gì đó?” Tiếng kinh hô theo cửa truyền đến, chợt một thân ảnh đã vọt đến bên cạnh hai người.

“Lý cô nương!” Mục Thiên Ba khẽ cau mày nhìn người nào đó không mời mà tới.

“Làm sao ngươi có thể không thấy hổ thẹn mà làm như vậy?” Chứng kiến Mục Thiên Ba nằm phía trên An Nhược Lan, Lý Kinh Châu mang đôi mắt đẹp phóng lửa, tay phải giương lên, liền cho nàng một cái tát vang dội.

Tiếng vang thanh thúy làm không khí trong doanh trại rơi vào chút trầm mặc.

An Nhược Lan vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Lý Kinh Châu.

Một vòng vẻ mặt giận dữ của Mục Thiên Ba hiện lên trên tuấn nhan, hai tay đặt bên cạnh thân đang nắm chặt, lại từ từ buông ra.

“Lý cô nương đến đây có việc gì?” Hắc lãnh đạm nhìn khách không mời mà đến.

“Ta lo lắng khi không thấy người ra ngoài dùng cơm, cho nên chạy đến đây nhìn xem, nhưng không ngờ hai người các người,” Ánh mắt của nàng tràn ngập phần nộ cùng oán hận, còn có không để cho sai biện đồ kị.

“Cho dù giữa chúng ta có phát sinh việc gì, cũng là chuyện của ta cùng An Nhược Lan, cùng cô nương có quan hệ gì đâu?”

“Cái gì không có vấn đề, ta là....”

“Người là cái gì?” hắc tiến lên trước một bước, đe dọa nhìn nàng.

“Tóm lại, ta chính là không cho phép các người như vậy.” Nàng giậm chân, một bộ dáng ngang ngược tùy hứng.

Mục Thiên Ba hồ hững cười, xoay người đi đến bên An Nhược Lan, thay nàng giải huyết.

An Nhược Lan một chuyển động, nàng lập tức nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt Lý Khinh Châu. Không nói hai lời, lập tức cho nàng hai cái tát, nhiều tiếng thanh thủy vang dội.

“Người.....” Nàng há hốc mồm trừng mắt nhìn An Nhược Lan, không tới việc sẽ bị nàng đánh.

“Ta như thế nào?” An Nhược Lan giương cằm lên “Ta không phải thánh nhân, người cho là đánh ta có thể sẽ không bị hoàn lại.”

Mục Thiên Ba đáy mắt hiện lên mỉm cười, xem ra quả nhiên nàng không chịu để có người hại “Nàng chính là hoàn trả lại.” Tuy nhiên hắc cũng không phản đối nàng đánh nhiều hơn vài cái.

“Nếu như không phải người, ta thoáng cũng phải ra tay như vậy, cho nên mặt khác là đòi một chút lợi tức, Bằng hữu của ta từng nói, đòi nợ nhất định phải đòi cả vốn lẫn lời.”

“Bằng hữu của người thực đặc biệt.” Mục Thiên Ba cười lắc đầu, không biết người có lý lẽ như vậy sẽ có xuất thân như thế nào.

“Đó là đương nhiên, người không đánh ta, ta không phạm người, người ra tay với ta, ta phụng bồi thực hoàn hảo.” Bị người ăn hiếp phải ăn hiếp trở lại, điều kiện cho phép thì gấp đôi, đây là ôn nhu thường nói, đã bị tỷ muội các nàng lập thành quy luật.

Nghe nàng nói như vậy, đột nhiên hắc cảm thấy có chút mát mẻ.

Lý Khinh Châu trừng mắt nhìn An Nhược Lan, cắn răng nói: “Dám đánh ta, người là người thứ nhất.”

“Ừ, nếu như cứ tiếp tục không biết phân biệt tốt xấu đánh người như vậy, tin tưởng ta, ta không phải là người cuối cùng đánh người.” Nàng rất khẳng định trả lời.

Hắc hiểu ý cười. Nàng nói được trúng tim đen.

“Chúng ta đi nhìn.” Lưu lại những lời này, Lý Khinh Châu liền chạy ra khỏi doanh trướng.

An Nhược Lan như có điều suy nghĩ, nhìn qua hướng nơi nàng vừa biến mất. Ánh mắt nàng mang theo một chút oan ức độc, cảnh linh trong đầu phút chốc kéo vang lên, xem ra phải cẩn thận.

“Đang suy nghĩ gì?”

“Nghĩ người chết như thế nào a!” Nàng tức giận trừng hắc liếc. Ai nói nữ nhân là kẻ gây tai họa, muốn nàng nói, chiến hỏa của nữ nhân đều là từ nam nhân mà khơi mào.

Mục Thiên Ba ghen ngào mà cười. Nàng giả trang thực nữ tức giận mang khí chất mê người, bắt quá đáng vẻ kịch cỡm chân thật lại phi thường đáng yêu.

Đại mặc hoang vu mà tịch mịch, chính là cửa đi ra khỏi đại mạc, An Nhược Lan lại cảm thấy vô cùng phần khích, người như vậy, không biết như thế nào cho đủ.

Từng tòa thành trì liên tiếp giữa đại mạc và trung nguyên, phồn hoa, độc đáo đặc sắc, trên đường có muôn hình muôn vẻ chủng tộc khách vãng lai đang trò chuyện, thoáng như đưa thân vào cảnh mơ.

Nghĩ đến chính mình lần trước bởi vì đi dã ngoại mà đã vượt thời không đi vào Đường triều của ngàn năm trước, An Nhược Lan không khỏi nén tiếng thở dài.

“Cô nương, cái trâm này ngài có thích không? Ta còn có những thứ tốt hơn vậy.”

Người bán hàng rong cất tiếng làm cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, nàng không khỏi bật cười. Bất quá chính mình mua cây trâm lúc này tựa như đi vào cõi thần tiên đại hư, nếu lúc này có tên móc túi nào khi dễ người thì thật thảm.

“Không cần tiểu ca, cái này nhìn cũng thật tốt.”

“Cây trâm này cùng cô nương thật sự rất hợp. quả thực tựa như vì cô nương mà chế tạo nên.”

An Nhược Lan nhìn xem trên tay người kia một thân trâm đỏ thắm, huyết sắc trong ẩn hiện ónh quanh cây trâm, có chút lộ ra vui vẻ. Rất kì quái, lần đầu tiên nhìn đến cây trâm này nàng đã có loại cảm giác kì lạ, khi nàng cầm ở trong tay, cái loại cảm giác này càng mãnh liệt, rồi tựa như cổ vật bị mất ngàn năm được tìm thấy lại trở lại bình thường.

Người bán hàng rong nhìn nàng lộ ra vẻ vui mừng.

Một thân hồng y tuyệt mỹ giai nhân, tóc như mây đen, da như tuyết trắng, mười ngón tay xiu xiu, dáng điệu uyển chuyển, một đôi mắt hạnh giống như giận còn cười, môi son không cần tô điểm vẫn hồng, vô luận từ góc độ nào nhìn đến, đều là một bức tranh tuyệt diệu đến cực điểm.

Vừa đi ra khỏi trà lâu liền chứng kiến một hình ảnh như vậy, làm cho ánh mắt của Mục Thiên Ba không cách nào dời đi được, chỉ có thể kinh ngạc ngẩn người nhìn qua nàng.

“Cái trâm này rất tốt a.” Ổn định lại tâm trí, hắn đi đến bên nàng, giả vờ dò xét cây trâm trong tay của nàng.

“Đúng nha, thật sự là rất đẹp. Hoa văn xưa cũ được khắc lịch sự mà tao nhã, đường vân rõ ràng nhẵn nhụi, rất tuyệt.”

“Người mua ở đâu?”

“Chẳng phải ở” Quay đầu trong nháy mắt nàng ngây ngốc nhìn. Người bán hàng rong cùng sạp của hắn không còn thấy nữa, tựa như tan biến vào hư không, mà nàng ngay cả bạc còn chưa đưa.

“Ồ đâu?”

“Trên mặt đất nhặt.” An Nhược Lan lập tức sửa lại lời nói, loại chuyện thần quái này không cần nói ra dọa người.

“Nhặt?” Hắn cầm lấy cây trâm tỉ mỉ nhìn xem, không khỏi mỉm cười. Vận khí của nàng thật sự phi thường tốt, cây trâm này chính là do một loại huyết ngọc cực kỳ quý hiếm tạo thành.

“Chẳng lẽ ta không thể nhặt được hay sao?” Nàng dẫn theo vài phần khiêu khích nhìn hắn.

Hắn cười cười, không nói chuyện.

Cảm giác khác thường làm cho An Nhược Lan nhìn về phía trước, cùng đứng ở cửa trà lâu, ánh mắt Lý Khinh châu vừa vịn tiếp ánh mắt của nàng, lập tức kinh hãi tại đối phương lộ ra hận ý.

“Người làm sao vậy?”

“A, không có việc gì?” Nàng có chút không yên lòng nói, trong lòng tính toán xem như thế nào hóa giải được một trận không thể giải thích như thế này.

Mục Thiên Ba có chút nhũn mảy, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, liền gặp được Lý Khinh Châu, trong lòng chợt sinh ra vài phần bất an.

“Người.....” Quay đầu về phía An Nhược Lan, hắn muốn nói nhưng lại thôi.

Nàng không cho là đúng, cười cười “Ta sẽ chú ý.”

Mục Thiên Ba nhìn nàng, trong mắt của hắn hiện lên vẻ kinh dị. Nàng rõ ràng muốn biết hắn nói cái gì sao?

“Người không cần lại phải nhìn ta.” Không để lại dấu vết thần sắc lưu ý Lý Khinh Châu, nàng dung tay áo che miệng nhỏ giọng, ta van người người nào đó.

Hắn nhướn mày.

“Lý cô nương nên chú ý.”

Mày kiếm hắn hơi nhú lại, hơi bất mãn trừng nàng liếc.

Nàng ủy khuất mấp máy môi. Hắn còn không thỏa mãn? Nàng không giải thích được vì người nào đó trở thành tình địch đều không khỏi kêu khổ. Dừng lại!

“Lý gia muối muối, chúng ta gần như sắp đến Trung Nguyên rồi, người không mang theo chút ít đặc sản vùng biên giới trở về sao? Bỏ qua cơ hội sẽ không tốt.” nàng mở ra tiền độ đi qua, chủ động hướng người lấy lòng.

Lý Khinh Châu ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, khẩu khí đậm mạc nói, “Không cần.”

Nàng không hề khúc mắc cười cười. “Nhà muối muối nhất định rất giàu có rồi, đối với mấy món đồ này tự nhiên không có cảm giác kỳ lạ quý hiếm, ngược lại tỷ tỷ quá mức ngạc nhiên, làm uội muối chê cười rồi.”

Lý Khinh Châu nguyên bản cước bộ đi về hướng trà lâu, đột nhiên dừng bước khi thấy cây huyết ngọc trên tay An Nhược lan, mắt lộ rõ vẻ kinh dị, “Thứ này người từ nơi nào có được?”

“Gia truyền.” nàng một mực khẳng định trả lời.

Mục Thiên Ba từ sau đi tới nghe nàng nói như vậy nhin không được nhìn nàng một mắt. Hắn hiện tại có thể xác định một sự kiện, lời nói của nàng hiện vẫn còn quá nhiều khúc mắc, thân phận của nàng càng thêm khả nghi.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của hắn, An Nhược Lan thầm kêu không ổn. Người nam nhân này tưởng tượng một mực quá nhiều, lòng nghi ngờ một mực quá nặng. Lời của nàng trước sau không giống nhau, hắn nhất định sẽ có thắc mắc, thật không ổn a!

“Đã là tổ truyền thì nhất định quý trọng không thể nghi ngờ.” Hắn chậm rãi mở miệng.

“Đúng rồi.” nàng chú ý dò xét ánh mắt của hắn, bên cạnh nói thầm. Không biết hắn lại muốn làm gì.

“Vật tổ truyền tự nhiên là chú ý bảo quản, cũng không thể tùy tiện đem tặng lại người, phải không?”

An Nhược lan âm trầm trừng hắn, Nham hiểm, rõ ràng trong lời nói có chuyện trêu chọc nàng.

Trong lòng một mạch, nàng không khỏi thốt ra, “Đương nhiên, giống như vậy là vật phẩm quý trọng, trừ phi là vật tặng người đỉnh ước, nếu không chính là truyền cho hậu thế, người ngoài tất nhiên sẽ không được cho.”

“Đó, phải không?” Mục Thiên Ba ánh mắt mang ý cười, ý vị thâm trầm nhìn nàng liếc.

“Phải.” Nàng kiên trì gật đầu, có loại dự cảm bất thường, như là đang tự chui đầu vào rọ.

“Tứ Cửu.”

Bưng một bình nước trà, Tứ Cửu dừng bước lại, hơi nghiêng người, tựa chứng kiến An Nhược Lan đang ẩn thân sau cây cột ngoắc hắn, nhìn tới lui ... hắn chạy đến.

“An cô nương, chuyện gì?”

“Người muốn đi làm gì?”

“Dem trà cho gia dùng.”

“Chờ một chút nữa.”

“Gia đang đợi a.” Hấn có chút khó xử.

“Người thật là dần, Lý cô nương còn đang ở trong phòng của gia người, người bây giờ đi vào không cảm thấy được đi, lại muốn phá hư chuyện tốt.”

Tứ Cửu cẩn cẩn dục dục đánh giá ánh mắt của nàng, châm chọc luôn mãi hay là quyết định nói ra “An cô nương, người cũng không chú ý sao?”

“Chú ý gì?”

“Đúng rồi, gia cùng cô nương khác ở một chỗ, người sẽ không chú ý sao?”

“Ta?” nàng chỉ vào mũi của mình, hừ một tiếng, “Ta là vì sao phải chú ý.” Một cái hoa tâm củ cải lớn mà thôi, một đại mỹ nữ như nàng người gặp là yêu phải chú ý tới sao?

Hấn mất mặt sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Gia hội hy vọng người chú ý.”

“Nói thêm cái gì?” Nàng thuận tay vỗ sau ót của hấn một cái.

Hấn bụm lấy cái ót, ủy khuất nhìn nàng, “Không có gì.”

“Đúng rồi, Tứ Cửu, Gia của người có phải biết rõ lai lịch của Lý cô nương a?” Mấy ngày nay nàng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cẩn thận quan sát, cẩn giác cái tên họ Mục kia tâm lý dường như nắm chắc.

Hấn thành thật gật đầu, “Ừ.”

“Hấn điều tra qua?”

“Không có.”

“Vậy làm sao biết đến.”

Hấn nhìn nhìn xung quanh, hạ giọng nói, “Nàng là thiếu phu nhân tương lai do lão phu nhân tìm.”

Nàng trừng mắt nhìn hấn, khó nén kinh ngạc tròn mắt “Thiếu phu nhân?”

“Ừ.”

Một cỗ ngọn lửa không rõ dấu hiệu tự đáy lòng bay lên, An Nhược Lan cảm giác mình bị mọi người lừa gạt.

“Nguyên lai gia nhà người nghĩ ta là người do lão phu nhân an bài, về sau mới biết không phải.”

“Cho nên hấn muốn đuổi ta đi?” Nàng nhướn mày, trong mắt xuất hiện hai ngọn lửa.

Hấn vội vàng lắc đầu, “Không phải như thế, gia nghĩ người là do lão phu nhân an bài nên mới muốn tổng người đi, về sau mới biết được không phải.”

Nghe hấn nói như vậy, hai ngọn lửa trong lòng nàng lại rực lên, cái kia nam nhân đáng chết! “Lý cô nương lai lịch là gì?”

“Quận chúa.”

“Quận chúa?” Lai lịch thật lớn a!

“Ừ. Tiểu nữ nhi của Lục vương gia, phi thường được sủng ái.”

An Nhược lan âm thầm gật đầu. Nhìn ra được, kiêu căng cực kỳ.

“Đi vào đưa trà a.”

“Có thể tiến vào sao?” Tứ Cửu mờ mịt hỏi.

“Đúng.” Nàng không yên lòng đáp lại.

“Vậy ta đi.”

“Đi thôi.”

Nhìn xem hẩn đi vào gian phòng của Mục Thiên Ba, An Nhược Lan rầu rĩ đi xuống cầu thang, đến hậu viên khách điểm tìm nơi ngồi xuống, nâng má ngẩng người nhìn trời.

Mục Thiên Ba về sau tìm được nàng, chỉ thấy nàng ngồi dưới giàn hoa suy nghĩ viễn vông, đi đến bên người nàng phát phát tay, nàng cũng làm như không thấy, bất đắc dĩ đành phải ho nhẹ một tiếng.

“Ai?” Theo như từ cõi thần tiên bưng tỉnh lại, An Nhược Lan tay chống cằm bị trượt thiếu chút nữa té xuống đất đi.

“Người đang ở đây nghĩ cái gì, ta tới nửa ngày, người còn không biết.”

“Cái gì cũng không còn nghĩ.” Nàng thành thật nói. Vừa rồi đầu óc trống rỗng, trong lòng loạn thành một đoàn, ngàn đầu có hàng vạn chữ nhưng không thể nào nhớ nổi.

“Vừa rồi thế nào không đi vào?” Hẩn đột nhiên vừa chuyển sang nói chuyện khác.

“A!” nàng trừng mắt thật to nhìn hẩn. hẩn vừa rồi làm sao biết nàng ở bên ngoài !?

“Ta nghe đến người cùng Tứ Cửu bên ngoài nói chuyện.” Hẩn cười nhìn qua biểu lộ kinh ngạc của nàng, chậm rãi giải thích.

“Lam sao có thể?” Nàng nhỏ giọng nói thầm.

“Ta là người tập võ, thính lực tự nhiên cũng tốt hơn người bình thường.”

“Nha.” Nàng âm thầm liếc mắt. Biết võ công rất giỏi a. “Người cùng Lý cô nương đang nói chuyện, ta không nên đi vào quấy rầy.”

Hẩn giống như lơ đãng nhìn hai mắt nàng, khóe miệng có chút gợn lên “Nàng cũng chỉ ngồi lại một lát.”

Ngồi một lát? Hẩn đúng thật là dám nói. An Nhược Lan nhìn không được trong lòng đối với người trước mặt một phen oán thầm. Rõ ràng là đi vào ban ngày chứ sao.

“Tứ Cửu đi vào dâng trà, vô ý làm đổ bát trà văng tung tóe lên quần áo của nàng ta.”

Nàng ngược mắt nhìn hẩn “Trùng hợp như vậy?”

“Thiên không hề trắc phong vân, người có sớm tối họa phúc, trên đời chuyện nguyên chính là chỗ này.”

“Cho nên người mới chạy đến tìm ta?” Nàng liếc mắt nhìn hẩn, một bụng tức giận.

Hẩn lắc đầu, “Ta nguyên bản đã nghĩ đến tìm người.”

“Phải không?” Muốn tìm nàng lại cùng người khác trong phòng hơn nửa ngày, thẳng đến trùng hợp có chuyện phát sinh mới đến? Lừa gạt quỷ đều không tin, nàng là người sống đương nhiên càng không tin.

“Đương nhiên.”

“Tìm ta có việc gì?”

“Chúng ta lần này trực tiếp vào kinh, người có muốn đến Phong gia quay về chuyện đăng cáo tri thoát cái tìm song thân?” Hẩn vừa nói, một bên lưu ý đến vẻ mặt của nàng.

Thư nhà? Song thân? Chỉ sợ ghi được đi ra cũng đưa không đến nơi! An Nhược Lan trên mặt hiện lên một vòng bi thương, “Hôm nay đến nội địa Trung Nguyên, ta muốn tự mình về nhà, không muốn phiền tướng quân hao tâm tổn sức.”

“Người muốn tự mình trở về?” Con mắt sắc của hẩn hơi trầm xuống.

“Ừ.”

“Người quên lời của ta sao?”

“Tướng quân từng nói trăm ngàn lời, ta làm sao biết câu nào.”

“Ta là ân nhân cứu mạng của người.” Hẩn nhắc nhở nàng.

Nàng rất hỏa lớn trừng mắt hấn “Tương báo ân cứu mạng có hơn một ngàn vạn, ta vì cái gì chỉ có thể dùng thân báo đáp? Ta là nam nhân, có phải hay không người cũng muốn.”

“Người không phải.” Hấn khẳng định.

“Ta nói nếu như.”

“Muốn.”

Nàng há hốc mồm, không dám tin nhìn hấn, cũng có chút không tin lỗ tai của mình. Như vậy chém đĩnh chặt sắt trả lời, thật ra lời này là của một tên phần lớn thời gian ra vẻ đạo mạo nói ra sao?

“Người rõ ràng là có vị hôn thê rồi a.” Ăn trong chén nhìn trong nồi, một ngày đó ghen chết người.

“Ai?”

“Người còn giả ngu?” Tay nàng chút nữa là đâm chọt cái mũi của hấn, “Lý Khinh Châu rõ ràng chính là vị hôn thê của người, Tứ Cửu đều nói cho ta biết, người còn chối?”

Hấn đem tay của nàng nhét vào lòng bàn tay, có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, “Nếu như là Tứ Cửu nói, hấn nhất định có nói đây là chủ ý của mẫu thân ta.”

“Cha mẹ chi mệnh a.” Nghĩ nàng ngốc tử a, cổ đại toàn bộ điều là lệnh của cha mẹ với qua bà mai mối cả.

Hấn trầm mặc một lát “Lão nhân gia nàng chỉ là nóng vội quá thôi.”

Dùng sức rút tay về, An Nhược Lan lui về sau hai bước, rất trịnh trọng nhìn hấn nói “Tướng quân, mặc kệ chân tướng sự tình thế nào, người đã có hôn ước, nên kiểm điểm lại hành vi của mình.”

“Ta không có hôn ước.” Hấn rất dứt khoát phủ nhận.

“Chính là ta có.”

Hấn hơi bị ghen lời.

“Cho nên xin tướng quân tự trọng.” Nàng đối với hấn phúc phúc thân, “Ta cáo lui.”

Mục Thiên Ba muốn nói lại thôi, nháy mắt thân ảnh của nàng đã biến mất tại cửa hoa viên.

“Gia, ngài có thư.”

Nhìn thấy Tứ Cửu nhanh chóng chạy tới, hấn chỉ nhàn nhạt thanh âm hỏi, “Từ nơi nào chuyển đến?”

“Kinh thành, tám trăm dặm chuyển phát.”

Hấn tự tay tiếp nhận thư, xem xét phía dưới mây kiếm giãn ra.

“Gia, chuyện gì làm người vui vẻ như vậy?”

“Hoàng thượng chuẩn ta trước đi đến Hàng Châu.”

“Gia đến Hàng Châu làm gì?”

Ánh mắt của hấn trở nên nghiền ngẫm “Tiếp cao đường đại nhân nào đó.”

“Người nào đó?” Tứ Cửu hoang mang vuốt cái ót.

Không có trả lời của hấn, Mục Thiên Ba chỉ là đem tay trái tại sau lưng theo phía trước triển khai đến, một chi huyết ngọc trên thỉnh thoảng xuất hiện ở lòng bàn tay của hấn.

“A, đây không phải là ngọc trăm tổ truyền của An cô nương sao?” Tứ Cửu nghi hoặc hỏi.

“Nhân lực tốt.” Mục Thiên Ba mắt tỏ ra khen ngợi.

“An cô nương nói đây là muốn dùng tặng cho ý trung nhân!” Lúc ấy hấn đứng ở trước cửa trà lâu nên nghe được rất rõ ràng.

“Đúng vậy.”

Tứ Cửu giật mình, “Nguyên lai gia cùng” Khó trách An cô nương không chú ý đến Lý cô nương cùng gia cùng một chỗ, nguyên lai trong nội tâm sớm có nắm chắc.

Hắn nhếch miệng mỉm cười, cái gì cũng không nói.

“Chúc mừng gia.

5. Chương 5

Một tòa quan dịch rất lớn, cũng rất xa hoa, điểm duy nhất khiến An Nhược Lan cảm thấy không thoải mái chính là trong chỗ này, quan viên cũng có những cử chỉ nịnh bợ người khác, bởi vì không có người hỏi nàng bằng điệu bộ chỉ nửa mắt.

Nhìn thấy hang lang thật dài không một bóng người, nàng có chút buồn bực, dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngọc bội đan xen tiếng gió truyền vào trong tai cực kỳ dễ nghe. Khó trách cổ lão nhân yêu mến những món đồ nhỏ treo tại bên hông.

Thanh âm ở sau lưng nàng cách đó không xa dừng lại, nàng không khỏi quay đầu nhìn.

“Lý cô nương!” Nàng có chút giật mình nhìn Lý Khinh Châu, tuy các nàng cùng đồng hành, nhưng đã lâu cũng không đối mặt.

“Ta có lời muốn nói cho người.” Lý Khinh Châu vừa nói xong liền xoay người từ trước đến chỗ này mà đi đến.

An Nhược Lan bĩu môi, dù sao nàng cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm, phải đi nghe một chút chuyện a! Nàng liền đứng dậy bước theo sau.

Đồng dạng cùng ở cung dịch, nhưng là nàng không thể không thừa nhận người cùng người trong lúc đó thật sự khác nhau, điển hình là gian phòng của nàng cùng Lý Khinh Châu, quả thực trời đất có khác, đương nhiên nàng là đất rồi.

Hiếu kỳ đánh giá gian phòng hoa lệ này, cư thất. khi ánh mắt chạm đến lư hương đốt hương liệu để trên bàn thì nàng lập tức chạy lại gần nhìn xem. Hoa văn điêu khắc rất tinh xảo.

Đàn hương lượn lờ từ trong lò bay lên, chậm rãi phiêu tán ra khắp gian phòng.

Ánh mắt của nàng một chút cũng không chớp nhìn làn hương đang lan tỏa trước mắt mình, bộ dáng say mê nói : “Nhang này mùi vị rất dễ chịu.”

“Ta cũng không phải tìm người đến để ngửi mùi thơm.” Lý Khinh Châu ngồi ở đối diện sắc mặt đã rất khó coi.

“Nhưng người cũng một mực không nói là rốt cuộc tìm ta đến có chuyện gì a!” Giương mắt tùy ý liếc nhìn nàng, An Nhược Lan tiếp tục thưởng thức làn khói nhẹ lượn lờ một cách mỹ lệ.

“Người biết rõ còn cố hỏi.”

“Thực xin lỗi, người xem trọng trí thông minh của ta quá.”

Lý Khinh Châu tức giận nhìn thấy nàng thần thái nhàn nhã “Mục Thiên Ba là của ta, người tốt nhất là nên giữ khoảng cách với hắn nhĩ.”

An Nhược Lan rốt cuộc nhìn thẳng vào nàng, rất khẳng định nói, “Trên thực tế, ta một mực cách hắn rất xa, ngược lại người thì cách hắn phi thường gần, cho nên người không biết là nói những lời này làm người khác rất khó hiểu hay sao?”

“Người căn bản không có tư cách tranh giành với ta, nếu còn ngoan cố thì chỉ có chuốc nhục vào thân.”

“Ta căn bản là không muốn cùng nhau tranh giành với người, xin hỏi Mục đại tướng quân rốt cuộc có những ưu điểm gì?” Nàng một bộ tò mò hỏi.

Lý Khinh Châu trừng mắt nhìn nàng, nửa ngày không nói nên lời.

“Biến, cút ra ngoài cho ta.” Cuối cùng nàng then quá hóa giận, đứng dậy đập mạnh bàn hét lớn.

Chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ trên nếp váy bị nhăn do ngồi lâu, An Nhược Lan lễ phép cáo từ, “Ta đây đi trước, có việc gì thì hãy đến tìm ta.” Nhưng nàng không chắc là sẽ phối hợp.

“Tốt nhất những gì người nói nên là sự thật, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Những câu cuối của Lý Khinh Châu đột nhiên trở nên ác độc hẳn, lọt vào tai An Nhược Lan. Nhưng nàng không cho là đúng, nàng cũng không phải loại dễ bị dọa như vậy.

Đi đến cửa vào tiểu hoa viên, nàng hít một hơi thật sâu, duỗi lưng một cái, hoạt động lên xuống cái cổ. Nói thực ra, vừa rồi cổ đều nhanh cứng nhắc lại.

“Như thế nào, không thoải mái?”

Nghe được sau lưng có tiếng người nói chuyện, nàng rất nhanh quay đầu lại, mang theo vài phần oán hận nhìn kẻ vừa đến, “Cho dù vừa rồi không có, hiện tại cũng không thư thái.”

“Muốn ta giúp sao?”

Mục Thiên Ba vận trên người một bộ thanh sam đứng trước một lùm hoa cỏ, thân thủ tao nhã, thần thái ân cần, làm cho người ta có ảo giác được sung.

Nàng lắc đầu, vỗ mạnh một cái, nhắc nhở chính mình không cần phải ảo tưởng quá độ.

“Không cần.”

“Gần đây vì lý do gì nàng một mực trốn tránh ta?”

“Là tướng quân đa tâm.”

“Chỉ mong là ta đa tâm.”

“Tướng quân nếu không có chuyện gì khác, ta xin cáo lui.” Nghĩ đến chính mình mới vừa rồi bị Lý Khinh Châu cảnh cáo, tâm tình nàng thực khó cao hứng lên được, cũng không muốn nhìn đến tên đầu sỏ này.

Nhìn xem thân ảnh nàng xoay người đi, khóe miệng của hắn có chút giơ lên, nhẹ nhàng mà mở miệng nói: “Còn vài ngày nữa là chúng ta đến Hàng Châu rồi, nghĩ đến người thật sự rất vui khi được gặp người nhà.”

Cước bộ nàng dừng lại. Cái gì? Hàng Châu? Người nhà? Cái này thẩm nha, lời nói dối cũng bị vạch trần rồi, còn chơi cá quỷ a! Chính là chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể nói, “Đúng a, ta thật sự rất cao hứng.”

Mục Thiên Ba thần sắc càng thêm sung sướng. Tuy nàng cực lực che giấu, nhưng là không xong, âm điệu cùng sắc thái như là bán đứng nàng.

“Ta cũng là nghĩ như vậy, cho nên mới đem cái này là lễ vật đến, người quả nhiên thật cao hứng.”

Đúng nha, quả thực cao hứng muốn giết người. An Nhược Lan nhin không được khe khẽ cắn răng, thầm nguyện rửa hấn trong lòng. Rõ ràng cho nàng ngu ngốc, nếu không nàng nói tới cổ đại, đi lại không quen, nếu không đường quay lại kinh thành có sai cũng không biết.

“Cám ơn tướng quân ý tốt.”

“Hắn là..”

“Ta cho rằng tướng quân nên đem tâm tư trao cho Lý gia muội muội thì tốt hơn a.” Xoay người lại, nhìn xem hắn, sắc mặt nàng vô cùng thành khẩn.

Hắn sắc mặt một tíc, không nói gì.

“Nếu gặp được phụ mẫu của ta rồi, hắn tướng quân có thể yên tâm về kinh rồi.” Nàng dẫn theo vài phần khiêu khích nhìn hắn.

“Đương nhiên.”

“Như vậy chi bằng chúng ta nên nhanh hơn thì có phải tốt hơn không?” Nàng cố ý ngừng tạm , “Bởi vì ta đã nghĩ là sẽ không cần nhìn thấy người nữa.”

Mục Thiên Ba trên mặt xẹt qua hắc tuyến. nàng rõ ràng là cố ý.

“Hắn thực sự nói vậy?” Lý Kinh Châu vô cùng hào hứng hỏi.

Tứ Cửu gãi đầu, “Gia như vậy phân phó tiểu nhân, thỉnh tiểu thư cùng đi.”

“Thật tốt quá.” Chú ý tới ánh mắt của hắn, nàng vội ho một tiếng che dấu “Ta nói như vậy là cũng đang muốn xuống đạo phố rồi, có gia làm bạn cùng đi đương nhiên cũng tốt hơn.”

“Vậy chúng ta đi thôi, gia đang đợi.”

“Người đi trước, nói tướng quân ta tới ngay.”

“Tiểu nhân cáo lui.”

Hắn vừa rời khỏi phòng, nàng lập tức sai một tỷ nữ đến búi tóc, thay y phục cho nàng, trong phòng lập tức bề bộn thành một đoàn.

Lý Kinh Châu xuất hiện ở trước mặt Tứ Cửu với một cách ăn mặc đẹp đẽ, quý giá dị thường khiến hắn chỉ có thể trở mắt nhìn, há hốc mồm, giật mình đưa mắt nhìn nàng thướt tha yếu điệu, chậm chạp đi tới gian phòng của Mục Thiên Ba.

Thời điểm nàng đi vào gian phòng, mục Thiên Ba đang đứng đưa lưng về phía cửa phòng, chuyên tâm xem món đồ đang cầm trên tay ... Đỏ như màu máu, hoa văn khắc thật tinh xảo.

Nàng sắc mặt phút chốc đại biến, cái kia chẳng phải là huyết ngọc trâm của An Nhược Lan! Sắc mặt thay đổi lại biến, răng ngà cọ xát lại, hảo hảo sửa lại tâm tình đang phấn nộ, nàng lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Tướng quân.”

Nghe được thanh âm, hắn vội vàng đem cây trâm thu vào trong tay áo, quay đầu lại, “Người đến rồi.”

“Có thể cùng tướng quân đồng hành thật là vinh dự, ta không dám đến trễ.”

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Nàng chần chờ, mới nói “Chẳng lẽ chỉ có hai chúng ta thôi sao?”

Hắn mỉm cười, mày kiếm giương nhẹ, ngữ điệu mang theo kinh ngạc hỏi, “Chẳng lẽ cô nương còn hy vọng có người khác đi cùng sao?”

“Đương nhiên không.” Lý Kinh Châu lập tức thốt ra.

“Vậy là được rồi, chúng ta đi thôi!” Hắn cười đến âm áp như Triều Dương, ấm như xuân phong, càn tại ẩn một vòng tình ý, làm cho tim nàng đập nhanh hơn hắn.

“Hảo.” Nàng nhất thời cả người đều thư, cảm giác bay bổng.

Gần đến cổng lớn , ánh mắt của Mục Thiên Ba lóe lên nhìn qua cách đó không xa một thân ảnh mảnh khảnh lén lút như không muốn ai biết, khóe miệng hắn có chút gợn lên, “An cô nương, người cũng muốn ra ngoài sao?”

Đang cùng với người giữ cửa chấp nối, An Nhược Lan lập tức xoay người, ánh mắt lộ ra tia hoang mang, “Các người cũng muốn ra ngoài sao?”

“Tướng quân mời ta cùng ra ngoài dạo phố.” Lý Kinh Châu rất hưng phấn đưa ánh mắt khinh miệt nhìn An Nhược Lan.

“Nha.” Thanh âm nàng bình thản, “Vậy các người đi mau đi.”

“An tỷ tỷ không đi sao?”

An Nhược Lan quái dị liếc nhìn nàng. Hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao? Rõ ràng hô gọi nàng là tỷ tỷ ! “Ta sợ ra bên ngoài mặt trời vô cùng độc ác, phơi nắng sẽ bệnh, hay là muội muội cùng tướng quân đi thì tốt hơn.”

“Tỷ tỷ thật sự không đi.”

Nàng trừng mắt nhìn, một vòng tròn đùa dai tự đáy mắt hiện lên, “Nếu như muội muội rất hy vọng ta đi cùng như lời nói, thì.... ta...”

“Không đúng, không đúng, tỷ tỷ hay là ở lại trạm dịch nghỉ ngơi cho tốt.” Lý Khinh Châu kinh hoàng thất thố cắt đứt lời nói của nàng.

“Vậy các người đi nhanh đi.”

Mục Thiên Ba không thèm đếm xỉa tới đảo quau An Nhược Lan cười mỉ mỉ thần sắc, cái gì cũng không nói, dẫn đầu bước ra cánh cửa.

Lý Khinh Châu vừa thấy hấn đi ra, lập tức bước nhanh theo.

Đưa mắt nhìn bọn họ bước ra cửa, An Nhược Lan lẩm bẩm nói, “Đi thôi đi thôi, các người không đi ta đi như thế nào a!”

“An cô nương” Người giữ cửa đi đầu mở lời ngay.

“Không cần phải nói rồi, có phải là ta không thể ra cửa?” An Nhược Lan nói tiếp câu của hấn.

“Tướng quân có dặn là không để An cô nương ra ngoài một mình.” Người giữ cửa thành thực báo lại.

Nàng không nói gì, nguyên rửa Mục Thiên Ba hơn một ngàn lần, trên mặt lại cười yếu ớt nhẹ nhàng, “Nguyên lai là như vậy, có phải ta có chuyện cần ra ngoài cũng không thể?”

“An cô nương nếu muốn ra ngoài, thì cần thiết phải có tướng quân đi cùng mới được. chính vừa rồi cô nương đã không cùng tướng quân đi ra.”

Nàng vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cười khan xuống. mục Thiên Ba căn bản là không cùng nàng nói qua việc này, huống chi hấn rõ ràng là đem việc này như trở thành giam lỏng nàng, nếu không nghĩ biện pháp thoát thân, không chừng thân thể sẽ bị vạch trần, tốt nhất là nên nghĩ biện pháp ngay lập tức.

Có câu con đường nào cũng dẫn đến La Mã được, cửa chính không được thì ta luồn cửa sau vậy.

Bất quá, đợi đến lúc nàng tìm được cửa sau, khuôn mặt vui sướng phút chốc bay biến đâu mất, cửa sau thủ vệ thậm chí có nhiều hơn bốn người, đúng lúc đang tùm lại chơi mặt chược.

“An cô nương...”

“Không cần phải nói rồi, nhất định là Mục Thiên Ba đã phân phó.” An Nhược Lan có chút uể oải lên tiếng.

“Nguyên lai cô nương đã sớm biết.”

“Đúng rồi, chỉ là ở trạm dịch nhàm chán nên ta mới đi đi lại lại thôi.” Trên mặt mang nét cười, một bộ giọng điệu không có chuyện gì, nhưng thực ra trong nội tâm lại đem người nào đó một lần nữa mắng áu xối đầu.

Từ cửa sau dọc một đường theo tường nhà mà đi, đi đến một chỗ bí mật, dò qua xét lại bốn bề vắng lặng, An Nhược Lan tìm cách trèo lên đầu tường, nhưng chính là nàng đang tại đầu tường ngồi vững vàng, tính toán nhảy xuống phía dưới thì từ đâu hé ra một khuôn mặt tươi cười.

Hé ra khuôn mặt tươi cười rất cung kính, là một trong những tùy tùng của Mục Thiên Ba.

“Làm sao người lại ở chỗ này?” Nàng chỉ cảm thấy miệng khô lại, khổ không thể tả.

“khởi bẩm cô nương, tướng quân đã phái người canh giữ ở bốn phía trạm dịch để đảm bảo an toàn, nếu như cô nương muốn ra ngoài thì..... thì đợi tướng quân về cùng đi.”

An Nhược Lan khóe miệng run rẩy, khắc chế mãi mới dùng đúng ngữ điệu vững vàng nói, “Ta chỉ là muốn ngồi ở đầu tường ngắm phong cảnh mà thôi, cũng không muốn đi ra ngoài.”

“Tiểu nhân sẽ không quấy rầy nhả hứng của cô nương.” Nhưng tên tùy tùng vẫn rất hồ nghi ngẩng đầu nhìn trước mặt một hàng kia cây cối rậm rạp phi thường. như vậy thật sự có thể thấy cảnh vật gì để ngắm sao?

“Trên đó phong cảnh thật sự rất mê người sao?”

Gió đêm đang thổi lất phất đột nhiên xuất hiện thanh âm, làm cho An Nhược Lan đang buồn ngủ bừng tỉnh, thân thể trên đầu tường một chút lay động, tựa như sắp té xuống.

“Người dọa người, hù chết người a, ai mà không có đạo đức như vậy.” vừa nhìn thấy Mục Thiên Ba thần sắc cười mà không phải cười, thanh âm của nàng lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

“Xem ra ngươi thật sự bị sợ đến.” Hắn một giọng điệu bình tĩnh đại ngộ.

Nàng lấy tay che ngực, cứng ngắc kéo kéo da mặt, “Đúng nha, thiếu một chút nữa là hồn bay lên trời rồi!”

“Xác thực là lỗi của ta.”

Khoát tay áo, An Nhược Lan nói: “Ta tiếp nhận lời xin lỗi của ngươi, nhưng là ta thỉnh cầu ngươi dời tầm mắt ra khỏi người ta.” Bởi vì sự tồn tại của hắn làm cho nàng chịu đủ ánh mắt lăng trì của Lý Khinh Châu.

Hắn một bộ dáng chần chờ, “Còn có một vấn đề cuối cùng.”

“Hỏi đi.”

Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nàng, hắn cười rất thâm ý, “Ngươi thật không phải bởi vì không dám nhảy xuống nên một mực ở trên đó có phải không?”

Sau một khắc, ánh mắt của nàng trùng đến cực hạn, hàm răng nhin không được mài đến soàn soạt có tiếng, theo trong kẽ răng bài trừ thanh âm đi ra, “Không phải.”

Hắn âm thầm sung sướng gật đầu, “Ta đây có thể yên tâm rồi đi.”

Nghiến răng nghiến lợi trùng mắt bóng lưng người nào đó rời đi, An Nhược Lan đột nhiên ý thức được như vậy nhìn xuống, nàng một ngày nào đó sẽ bị người nam nhân kia tức đến nội thương.

Thật sự là kỳ lạ rồi, từ lúc rớt xuống cổ đại, nàng trong đồng nam nhân này lập nhiều chiến tích nhiều lần chịu nhục, hơn nữa phát sinh là cùng ở một người, cái này thật sự bất thường a.

“Ngươi là đồ lừa đảo.”

Nàng bỗng nhiên quay đầu, kinh ngạc nhìn vẻ mặt đầy oán giận của Lý Khinh Châu, “Ta là lừa đảo?”

“Tự ngươi nói qua cùng hắn không có quan hệ.”

“Chúng ta xác thực cùng không có quan hệ gì a!” Nàng tự thấy mình thật oan uổng.

“Chính là ngươi lại đem cây trâm đính ước trao cho hắn.”

An Nhược Lan không tin há to mồm. Cây trâm dùng để đính ước? Một đạo linh quang hiện lên trong óc, nàng nghĩ đến huyết ngọc trâm kia, hình như là có hai ngày không gặp nó.

“Ta không có đưa cho bất luận kẻ nào.”

“Vậy cây trâm của ngươi đâu?”

“Là vật bảo truyền đương nhiên là phải cất giữ cẩn thận thật tốt rồi, không thể mỗi ngày đều đem ra, vạn nhất đạo tặc nhìn trúng, ta không thể giữ được, chẳng phải ta là kẻ có tội hay sao?” An Nhược Lan vô tội nhìn Lý Khinh Châu.

Lý Khinh Châu hơi bị ghen lời.

“Hơn nữa, nếu như ta đem cây trâm tặng cho người khác như lời ngươi nói... Chẳng lẽ ta không biết a!”

“Ngươi thật sự không biết?” Lý Khinh Châu hoài nghi nhìn nàng.

“Ta rất khẳng định là ta không có đưa nó cho ai.”

“Ta sẽ không lại tin những lời người nói.”

Hả? Như vậy liền quay đầu rồi đi rồi? An Nhược Lan há hốc mồm nhìn thân ảnh của Lý Khinh Châu rời đi một đoạn đã xa. Trong sạch của nàng phiên ai đến chứng minh có được hay không?

“An cô nương người còn không xuống sao?” Ngoài tường, tùy tùng rất hoài nghi nhìn người trên đầu tường. Trời cũng đã muốn tối rồi!

Lâm vào tâm trạng buồn bực, nàng hữu khí vô lực phát phát tay, miễn cưỡng nói: “Ta xuống đây.”

Nàng đứng ở đầu tường nhảy xuống, lập tức ở phía chân tường phát ra một tiếng hét thảm. Nhìn qua mắt cá chân được bó to bằng cái bánh chưng, An Nhược Lan thở dài ai oán.

“An cô nương làm sao vậy?” Đang bẻ bện châm trà, Tứ Cửu quay lại hỏi.

“Tứ Cửu, gia nhà người mất thật sự rất cẩn thận.”

“Không biết a!”

“Như thế nào lại không biết, bất quá là chính ta chứng kiến trên tay hấn nổi sởi vài tiếng nha, hấn khiến cho bả chân của ta bao thành như vậy, ta cũng không phải là gãy chân, chẳng qua là trật khớp một chút thôi.”

Tứ Cửu không có lên tiếng, trầm nghĩ. Không chỉ vài tiếng thôi nha, người còn kém chút là đem gia búng toàn thân cao thấp đều thành bệnh sởi rồi, căn bản là nhìn có chút hả hê.

“Bất quá, ở cùng nữ nhân lại bị bệnh sởi, những người mắc phải thật sự không nhiều lắm.”

“Đúng nha, cho nên hiện tại người biết rõ Tứ Cửu không có lừa người đi, gia chỉ có ở cùng một chỗ với người sẽ không bị lây bệnh sởi.”

“Vậy còn lão phu nhân nhà người?”

Hấn gãi gãi đầu,: “Đương nhiên là cũng không có, nếu không khi gia còn bé thì bú sữa mẹ như thế nào a!”

Nghe hấn vừa nói như vậy, An Nhược Lan lập tức phun bật cười, “Đúng rồi, đúng rồi!” Tưởng tượng một đứa con nít mỗi lần bị mẫu thân ôm lấy đều nâng bệnh sởi thì thật sự rất quái dị!

Nở nụ cười trong chốc lát, nghĩ đến một sự kiện khác, nàng liền lập tức nhin cười, nhìn xem Tứ Cửu, “Vì cái gì trước kia ta không phát hiện bệnh sởi trên người hấn?”

Hấn nhìn trước nhìn sau một hồi, lúc này mới hạ giọng nói, “Đó là bởi vì những lần trước gia đợi bệnh sởi lui đi mới gặp người, nhưng vừa rồi nghe tiếng người gọi, gia cái gì cũng chẳng quan tâm, trực tiếp chạy nhanh đến, cho nên....”Hết thấy đều không nói thêm lời nào.

Nàng giật mình, gật đầu, lại hồ nghi nhìn hấn, “Không đúng nha, có đôi lúc ta cùng Lý Khinh Châu ở cùng một chỗ, cũng không phát hiện hấn có bệnh.”

Hấn co quắp xoa xoa đôi bàn tay, “An cô nương người cũng đừng hỏi, nếu như gia biết rõ ta liền thăm.”

“Nếu người không nói, ta cam đoan gia của người tự động sẽ biết rõ”

Cửa phòng đột nhiên “Chi nha” một tiếng bị người ở ngoài theo vào đẩy ra, hai cái đang châu đầu ghé tai, ngẩng đầu nhìn kẻ vừa đến, đồng thời trong lòng tiếng kêu “Hồngбет”.

“Tướng quân, người đã đến rồi.” An Nhược Lan vội vàng nâng tiểu dung giả vờ cười hỏi.

“Ừ.”

“Gia, uống trà không?” Tứ Cửu nhanh tay châm trước một ly trà thơm dâng tới.

“Ta cùng An cô nương nói chuyện riêng một chút.”

Tứ Cửu lập tức thức thời lui ra ngoài, thuận tay đem cửa khép lại.

Nhìn xem Mục Thiên ba đang tại giường nàng ngồi xuống, An Nhược Lan mấp máy môi, “Người muốn cùng ta nói cái gì?”

Hắn không nói chuyện, chỉ là chăm chăm nhìn nàng.

“Nàng rất cuộc muốn cùng ta nói cái gì?” Bị hắn nhìn chăm chăm có chút không thoải mái, nàng lặng lẽ hoạt động một chút.

Nhẹ nhàng thở dài, hắn lắc đầu nói, “Nếu như nàng thật sự muốn biết rõ chuyện của ta, vì cái gì không hỏi ta?”

“Hỏi người, người chịu nói sao?” Cái này xem là chuyện riêng có được không, nào có người hội tỳ tiện nói ra.

Hắn rất chân thành nhìn nàng, “Nàng hỏi, ta liền trả lời.”

“Tốt lắm.” nàng thần sắc nghiêm chỉnh, “Xin hỏi tướng quân, có phải mỗi lần người cùng nữ nhân tại một chỗ sẽ bị bệnh sởi không?”

“Phải.”

“Bao lâu thì mới hết?”

“Thời gian khoảng nửa chung trà.”

“Là nổi khắp toàn thân sao?”

“Đúng.”

“Có ngứa không?”

“Không biết.”

“Chính là ta nghe nói, không những bị nổi sởi, mà còn có thể sưng vù!” Chớp một đôi mắt to sáng ngời, nàng chờ đợi đáp án.

Không được tự nhiên, hắn ho một tiếng khê nghiêng mặt qua một bên, “Thật sự.”

“Sưng bao lâu?”

Ánh mắt của hắn càng quẩn, “Một ngày một đêm.”

Nàng một bộ bình tĩnh đại ngộ, nhướn mày, “Chính là ta cùng Lý cô nương cùng lúc xuất hiện trước mặt người, không thấy người có gì khác thường a?”

Hắn cười cười, “Người thật sự muốn biết?”

Nàng thật sự muốn rút lại những lời vừa nói ra, phòng bị nhìn hắn, “Người có điều kiện gì sao?”

Nụ cười của hắn càng thêm sung sướng, “Người thật sự rất thông minh.”

“Cám ơn, ta hiện tại muốn chính mình dẫn đi một chút.”

“Hiện tại người còn muốn biết nữa không?”

An Nhược Lan hơi bị chán nản. Hắn hỏi như vậy chính là chê cười nàng nha, lập tức ra dạng lúm đồng tiền mềm mại đáng yêu bộ dáng, mười ngón nhẹ nhàng ghé hất một cái, hắn lập tức tiến lại gần như nàng sở liệu.

“Ta đương nhiên....”

Chuyện thiên hạ thật sự có đôi khi làm cho người ta rất bất đắc dĩ, tỷ như lúc này cửa phòng không hề báo động trước đột nhiên bị đẩy ra.

An Nhược Lan nụ cười trên mặt không kịp thu hồi động tác Mục Thiên Ba đang tới gần cũng vì giật mình mà chợt dừng lại, một màn mập mờ ánh vào trong mắt những người tại chứng kiến.

“Ta cầu xin người Tứ Cửu có cần phải làm những chuyện xúc động như vậy không?” nàng bất đắc dĩ phủ ngạch, trong nội tâm rên rỉ không thôi. Hình tượng thanh thuần của nàng bị hủy hoại trong chớp lát.

“Ta chỉ muốn nói Lý cô nương đến.” Tứ Cửu cũng hết sức xấu hổ.

Nghe hần nói như vậy, hai người trong phòng mới phát hiện Lý Khinh Châu đứng phía sau hần.

An Nhược Lan trong lòng rên rỉ càng thêm vang dội. Cái này nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch a.

“Muội muội tìm ta có việc gì sao?” nàng giữ vững tinh thần, cố nặn ra một nụ cười.

Lý Khinh Châu sắc mặt tái nhợt, môi đóng chặt, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm hai người.

“Tướng quân, ta xem Lý gia muội muội tinh thần không thoải mái, phiền người giúp ta đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi.” Nàng lập tức chuyển hướng sang Mục Thiên Ba, yêu cầu hần tương trợ.

“Ta đã hứa giúp nàng xem thương thế, nhờ Tứ Cửu đưa nàng ấy trở về đi.” Mục Thiên Ba ánh mắt thủy chung dừng tại trên người nàng, may mắn đều không có chuyển dời đến những người khác.

Xem ra hành vi mưu cầu danh lợi đối với người nào đó lúc này như bỏ đá xuống giếng. Nhiệt huyết trong mắt An Nhược Lan giảm xuống thấy rõ.

Lý Khinh Châu không nói lời nào xoay người đi ra khỏi phòng, Tứ Cửu vội vàng đuổi theo.

Một phát bắt được cánh tay Mục Thiên Ba, Nhược Lan hốt hể gầm nhẹ, “Họ Mục kia, rốt cuộc kiếp trước ta thiếu người bao nhiêu tiền, tại sao hết lần này đến lần khác đòi hại ta?”

“Ta nào có hại người?”

“Người mù đều nhìn được Lý Khinh Châu thích người.”

“Đó là chuyện của nàng ta.”

“Nhưng người lại không để ý tới nàng, nàng lại hận thượng vô tội như ta đây.”

“Người thật sự vô tội sao?”

Nếu không phải trên chân bao bọc quá dày, An Nhược Lan rất có thể sẽ trực tiếp nhảy về phía trước, “Ta đương nhiên vô tội.” Đang mang nhân cách vấn đề.

Mục Thiên Ba trầm ngâm một lát, bờ môi tiểu dung dần dần mở rộng, “Chính là, mọi người chứng kiến người một mực thân cận ta à!”

“Ta thân cận người?” Nàng nhin không được kêu lên, rõ ràng là hần quần quýt lấy nàng.

“Đúng rồi.” Hần thành thật gật đầu. “Người một mực muốn giúp ta vượt qua chứng sợ nữ nhân, đĩ là nguyên nhân thân cận a.”

“Người không nên họ Mục, người nên họ Trư” Trư Bát Giới trả đũa hần thật sự rất am hiểu.

“Họ Chu với họ Mục có gì liên hệ?” Hần tò mò hỏi.

An Nhược Lan vỗ đầu. Trời ạ, nói cho người Trư Bát Giới ở đời đường thật sự rất không thông nha do đời Minh ghi.

“Có cái gì phân biệt người không cần biết, bây giờ phải biết rằng chỗ này của ta không chào đón người, cửa ở trước mặt, mời người tự đi ra có được không?”

“Không tốt.” Hần gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

“Mục Thiên Ba!” Hần khi nàng là hồ giấy sao?

“Ta chỉ muốn biết rõ là vừa rồi người muốn theo ta nói cái gì.”

Nàng căn bản là cái gì cũng không muốn nói nữa, đương nhiên lời này hiện tại không thể nói, nàng kéo hần lại gần, thét to qua tai hần, “Ta cái gì cũng không muốn biết rằng.”

Thanh âm thật sự rất lớn, màng tai đều bị ảnh hưởng, hần thật sự chỉ có thể cười khổ chống đỡ.

“Hiện tại ta đã biết!”

“Vậy thì mời a!” Nàng trừng hần không chút thiện cảm, tay hướng ra ngoài phía cửa.

Hắn nhún nhún vai, đứng dậy hướng phía cửa đi tới, tại cửa phòng kia chuẩn bị sắp đóng, bỗng hắn quay đầu lại cười nói, “phải rồi, ta tới là để hỏi người có muốn lấy lại huyết ngọc tâm của người hay không , nhưng người vô tâm vậy thì thôi.”

Cửa phòng đóng chặt, An Nhược Lan ngơ ngác nhìn vào cửa ván gỗ chầm chầm. Cái gì? Huyết ngọc tâm thật sự ở chỗ hắn?

“Mục Thiên Ba!”

Kêu to một tiếng lập tức theo gian phòng khuếch tán ra, truyền đến cả cung dịch.

Nghe được thanh âm, không người nào là không hiếu kì nhìn quanh, nhanh chóng xác định thanh âm là do chỗ An Nhược Lan truyền đến. An cô nương như vậy là một nữ tử thanh tao nhã nhặn, lại phát ra tiếng rống to làm mất hình tượng như thế sao?

Sự thật chứng minh, ai đó giận đến cực điểm cũng sẽ bạo phát.

An Nhược Lan từ lúc chào đời đến nay bị người khác làm cho tức giận đến cực điểm, cảm giác thật sự rất tồi tệ.

Khó trách Lý Khinh Châu nói nàng là lừa đảo., còn nói nàng cùng hắn đã định việc chung thân, náo loạn nửa ngày huyết ngọc tâm thực sự trong tay hắn.

Tất cả tình tiết, sự kiện phát sinh một lần nữa diễn lại trong đầu nàng. Nàng lập tức bắt đầu sinh một cổ làm thịt người cho hả giận. Mà bị làm thịt tuyệt đối không ai khác chính là nhất danh họ Mục tên Thiên Ba, sắc phong nam tử Tướng quân.

6. Chương 6

Xúc động là ma quỷ, hàng thật giá thật, nàng không thể giả ma quỷ được.

Nếu như nàng không phải nhất thời xúc động muốn tìm Mục Thiên Ba tính sổ, nếu không phải xúc động nghĩ đến liên làm, nếu không phải tại tinh nguyệt không ánh sáng ban đêm, liền chiếc đèn lồng cũng không thêm xích tựa lao ra, cũng không tại bị rút xuống một nơi ruộng đồng như vậy.

Nhìn nơi nóc phòng có thể thưởng thức được ánh trăng âm đạm, lại nhìn đến mặt đất đầy tro bụi với mạng nhện giăng đầy khắp những đồ đạc trong phòng, An Nhược Lan có thể khẳng định trăm phần trăm, căn phòng này không có người ở ít nhất cũng mười năm.

Nàng rốt cuộc làm chuyện gì xấu đến nỗi lão Thiên gia phạt nàng rơi xuống triều đại này, đụng với một cái sát thiên đao Mục Thiên Ba , nếu như không phải muốn tìm hắn tính sổ, làm sao nàng có thể bị người ta bắt đến nơi hoang vu này!

Xem xét chung quanh một hồi, người bắt nàng tới đây cũng thật tang tận lương tâm đem nàng quăng trên mặt đất đầy bụi như vậy, càng quá phận chính là, chỗ này nước mưa từ vài ngày trước còn chưa khô, nàng cùng y phục chẳng những ướt còn bị ô uế.

Hắc y nhân quần đen, khăn che mặt đen, đúng với tiêu chuẩn dạ hành nhân.

An Nhược Lan mở to hai mắt nhìn xem ở cửa bước vào một người. Hắc y nhân, nếu không phải bởi vì điểm á huyết: huyết cam, nàng nhất định đề nghị theo trên nóc nhà phá hỏng nhảy xuống, như vậy sức ảnh hưởng càng có hiệu quả.

Nhìn nàng mắt to đen nhánh sáng ngời, phát ra một tia quỷ dị, đi một vòng xem xét nàng. Hắc y nhân đột nhiên lạnh cả người.

Anh Nhược Lan lắc lắc đầu, biểu thị vài cái ánh mắt, hắc y nhân rốt cuộc cũng như nàng mong muốn đi đến trước mặt.

“Người muốn ta cởi bỏ huyết đạo của người?” Hắc y nhân suy đoán ý nghĩ của nàng.

Nàng lập tức gật đầu như bầm tỏi.

“Người sẽ không la lên sao?”

Nàng lập tức dao động.

Hắc y nhân cũng là dứt khoát, trực tiếp cởi bỏ huyết đạo của nàng. An Nhược Lan đoán nàng lớn lên thật ôn lương vô hại. Quả nhiên đệ nhất giác quan cảm của người thật là trọng yếu.

“Cám ơn.”

Hắc y nhân suy nghĩ trăm ngàn câu nói khi nàng mở miệng, chính là không ngờ tới nàng lại nói “Cám ơn”, hẳn cơ hồ hoài nghi kẻ mình bắt đến là đứa ngốc.

“Không cần hoài nghi lỗi tai của mình, người nghe được hiểu được thật rõ là “Cám ơn”” Nàng lộ ra vẻ cười sung sướng.

“Người tại sao lại cảm ơn ta?” Là người đều hiểu kỳ.

“Bởi vì người bắt đi đối với ta thời cơ thật trùng hợp.” Nàng cười mỉa mắt. Cái này họ Mục không cần đi Hàng Châu bái vọng cao đường của nàng a, haha!

“Người không lo lắng ta sẽ giết người sao?”

Con mắt đi lòng vòng, nàng cười rất an tâm, “Ít nhất người bây giờ đến giúp ta, tương lai là chuyện không phải ai cũng biết, đã không biết, ta chuyện gì phải buồn lo vô có?”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng sau nửa ngày, than nhẹ một tiếng, “Người thật sự rất đặc biệt.” Nữ tử bình thường gặp tình huống này nhất định là sợ hãi khẩn trương thần hồn tán loạn, có thể nàng, giống như là xuất ngoại đập thanh đao chơi bình thường.

Đặc biệt sao? An Nhược Lan không cho là đúng. Nếu như mấy cái bạn bè của nàng gặp được tình huống này, phản ứng nhất định so với nàng càng kỳ quái, chỉ tiếc người này đại khái không có cơ hội gặp.

“Ta là sát thủ!”

“A!”

Hắc y nhân nhìn chằm chằm vào nàng, lại cường điệu “Ta là sát thủ!”

“Ta biết rồi.”

“Người không sợ hãi!?”

Nàng thành thật trả lời, “Sợ!”

“Chính là nét mặt của người không phải sợ.”

“Phải không?” Nàng nhìn cười cười trêu chọc, “Đại khái ta là tiên thiên thần kinh bộ mặt khác hẳn với người thường a, kỳ thật ta sợ chết.”

“Người không muốn biết là ai muốn ta giết người sao?”

“Cố chủ có muốn mạng của ta sao?” Nàng hỏi lại hắn.

“Chỉ giáo cho?”

“Nếu như cố chủ muốn mạng của ta, người lúc ở trạm dịch có thể một kiếm giải quyết ta, ta tin tưởng như vậy đối với người mà nói là tuyệt đối dễ dàng, chính là người không có.”

“Có lẽ cố chủ muốn người nhận lấy tra tấn hết mới lấy mạng.”

Lông mày nàng giương lên, “Nếu như ta nhất định phải chết, người không nhất thiết bịt kín như vậy, bởi vì người chết chắc chắn là không thể tiết lộ thân phận của người.”

Hắc y nhân ngưng ngẩn, không khỏi nhìn nàng thêm vài lần. Thiếu nữ trước mắt thoạt nhìn yếu đuối, tú nhả mạch văn, lại là thiêm kim tiểu thư con nhà giàu, hết lần này tới lần khác lời nói cùng cử chỉ còn hơn mấy lần nữ nhân giang hồ.

“Ta rất đẹp đúng hay không?” Nàng dí dỏm trừng mắt nhìn hắn.

Hắn tựa đầu uốn éo hướng cửa đích một bên, “Mỹ nhân kể đối với ta vô dụng.”

“Đây không phải là mỹ nhân kể, đây là hỏi người thật sự được không?”

Hắc y nhân hơi bị ngạc nhiên.

“Lớn lên như thế nào cũng không phải lỗi của ta, đã không phải lỗi của ta, ta như thế nào lại không thừa nhận.”

Hắc y nhân không phản bác được, hắn bắt đầu có chút nhứt đầu rồi, do dự mà muốn hay không lại đem nàng thi triển á huyết. Bởi vì nàng thật sự quá tự kỷ.

“Nhân gia không phải nói lòng thích cái đẹp mọi người đều có, đại ca yêu thích ta cũng có thể lý giải.”

Ghắc y nhân đi ra ngoài phòng, cự tuyệt nghe nàng nói nữa.

“Đại ca, chẳng lẽ người hẳn tâm để một đại mỹ nhân như hoa như ngọc, nằm bất động trên mặt đất dơ bẩn như vậy sao? Phiền người cởi bỏ huyết đạo của ta được không?”

Hắn tiếp tục đi ra ngoài, không để ý đến nàng.

“Đại ca, người có phải hay không đột nhiên phát hiện mình yêu ta, sợ đối với ta nhân từ nương tay, cho nên mới trốn ra ngoài?”

“Nói nữa ta lại điểm huyết người.”

An Nhược Lan lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, cân não rất nhanh chuyển động. Tuy nhiên hiện tại nàng xem ra là an toàn, nhưng ai cũng không thể cam đoan mọi chuyện sau một khắc sẽ như thế nào, cho nên trốn thoát là nhiệm vụ cấp bách, tay không khỏi sờ lên vòng trang sức trên cổ.

Cả tòa cung dịch bao phủ một vẻ lo lắng, từ lúc phát hiện An Nhược Lan mất tích, tất cả mọi người đều chứng kiến bộ mặt lạnh lùng của tướng quân khiến người sợ hãi, như hiện tại hắn đứng trong đại sảnh, nét bình tĩnh lạnh lùng hé ra trên khuôn mặt tuần tú, ánh mắt như muốn giết người đảo qua mọi người.

“Không có?”

“Phải?” Người hồi báo nơm nớp lo sợ, không ai dám thở mạnh.

“Một người sống sờ sờ trong trạm dịch không cánh mà bay rồi?”

“Hồi tướng quân, xác thực không tìm thấy người.”

“Phanh” một tiếng, Mục Thiên Ba một chưởng đập đến trên bàn, tất cả quan viên sợ đến mức ứa ra mồ hôi lạnh.

“Người cho rằng trả lời như vậy là đã thông báo hay không?”

“Hạ quan phái người ra ngoài tìm, đi tìm.”

“Còn không mau đi.” Hắn cầm lấy mép bàn có chút hơi dùng sức, cái bàn có chút nghiêng ngã như sắp gãy.

Mọi người lập tức sắc mặt xám ngoét. Rồi đi đại sảnh phái người đi tìm An Nhược Lan

“Nàng tùy thân quần áo đều ở đây, nhất định không phải tự mình rời đi.” Hắn lo lắng thì thào tự hỏi.

“Có lẽ An cô nương ra ngoài một chút, một lát sẽ về ngay thôi.” Tứ Cửu an ủi chủ tử.

“Nàng đi ra ngoài tại sao lại đi lúc nửa đêm? Hơn nữa liền áo ngoài cũng không mặc?” Trùng mắt liếc một cái, vẻ mặt khó nén bức bối cùng lo lắng.

Tứ Cửu á khẩu không trả lời được. Nói cũng đúng, đây quả thật là không thể nào nói nổi.

“Chính là, nàng không có dấu vết giày giụa trên giường a!” Tứ Cửu nghĩ tới cái này.

Mục Thiên Ba lạnh lùng liếc nhìn hắn, “Nếu như là cao thủ rat ay, nàng cũng không có cơ hội giày giụa.”

Tứ Cửu mất mặt sờ sờ cái mũi, bước qua một bên. Gia bây giờ như nổi bão, hấn hay là nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, để tránh không cẩn thận bị gió quét đến xương cốt cũng không còn.

A di đà phật, Phật tổ phù hộ!

“Như thế nào An tỷ tỷ đã đi rồi sao?” Một đạo nhu hòa thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, chợt Lý Khinh Châu ăn mặc chói lọi, chân thành sinh tư đi đến.

Tứ Cửu vung về liền nhìn chủ tử một cái, lại phát hiện hấn căn bản như đồng dạng nhìn thấy nàng, ánh mắt thẳng tắp xẹt qua nàng rơi ngoài cửa không biết đến nơi nào.

Lý Khinh Châu âm thầm cắn răng, tận lực đề cao âm lượng, “Tướng quân, An tỷ tỷ đi thật sao?”

“Nàng sẽ không đi.” Hấn lạnh lung trả lời.

Nàng cười cười, “Cái này đã có thể khó nói, An tỷ tỷ là người có phu gia, có lẽ là phu quân của nàng tìm đến, mang nàng đi!”

Mục Thiên Ba tâm mạnh xiết chặt. Nàng có thể hay không thật sự có phu quân rồi? Rốt cuộc là vị hôn phu của nàng mang nàng đi? Hay là nàng gặp phải nguy hiểm gì không thể biết được?

“Cho nên, tướng quân người cũng đừng có quá lo lắng, không phải nói hôm nay lên đường đi Hàng Châu sao? Chúng ta khi nào thì sẽ đi?”

Hấn rốt cuộc nhìn về phía nàng, mục quang thâm lãnh khiến nàng nhẹn không được rút lui một bước, lấp bắp mở miệng, “Tướng quân, người ...”

“Nàng không trở lại, chúng ta đợi ở chỗ này.”

“Vạn nhất vị hôn phu nàng tái ngoại, không thể trở lại Trung Nguyên thì sao?”

Hấn con mắt sắc buồn bã, “Ta đây ít nhất biết rõ nàng bình an.”

Oán hận đậm chân, nàng quay đầu bước đi, “Vây người từ từ mà chờ a.”

Thấy nàng đã đi xa, hấn thấp giọng phân phó thị đồng, “Đi theo nàng.”

Tứ Cửu khẽ giật mình, nhất thời không kịp phản ứng.

“Xem nàng làm gì.” Mục Thiên Ba tâm tình trầm trọng nhìn phương xa. Chỉ mong không phải trong lòng của hấn đoán cái dạng kia.

“Tứ Cửu, theo sau.”

“Nha.” Đường như trong mộng mới tỉnh. Tứ Cửu vội vàng chạy ra ngoài, tìm kiếm thân ảnh Lý Khinh Châu.

An Nhược Lan cuối cùng phát hiện ở một căn phòng như vậy thật sự tốt, ít nhất khi trời nóng cũng không cần mở cửa sổ mà gió cũng trực tiếp lùa vào. Đường nhiên trời mưa cũng không tránh được có vòi sen tắm tại chỗ.

Nàng nhìn qua nóc nhà bị phá hỏng đến xuất thần, hắc y nhân từ ngoài đi vào nhìn nàng cũng đến xuất thần.

Cô nương này thật sự là một cái người kỳ lạ, bị hấn là một thân sát thủ bắt đi cũng không làm loạn hay sợ hãi thậm chí có một chút vui đến quên cả trời đất.

“Nhanh chóng mặc vào.”

An Nhược Lan nhìn đến gói đồ bị quăng vào người, “Cái gì?”

“Quần áo.”

“Người giúp ta mua quần áo?” Nàng ngi ngờ nhìn hấn.

“Thay.”

“Người nói chuyện thực ngắn, không thể nói cho ta tại sao phải thay quần áo hay sao?”

“Tân nương tử tổng yếu mặc hỷ phục.” Hấn trả lời nàng như vậy.

Nàng tròn tròn mắt, nhin không được ngoáy ngoáy hai lỗ tai. Nàng không có nghe lầm chớ? “Người muốn kết hôn với ta?” Việc lạ mỗi năm đều có, năm nay giống như đặc biệt nhiều.

Hắc y nhân lập tức ho lên, xem ra giống như bị nước miếng của mình làm cho sặc.

Nàng đáy mắt hiện lên một vòng giả hoạt, nhẹ thở dài, có chút phàn nàn nói, “Ta biết rõ lớn lên đẹp như vậy là một sai lầm, để người khác bức hôn.”

Hắc y nhân hắng giọng, “Cô nương hiểu lầm, không phải tại hạ muốn cùng cô nương kết hôn.”

Kinh ngạc mở to mắt, nàng có chút nhú mày, cố ý dùng một loại ngữ khí tự kỷ thương hại nói ra: “Chẳng lẽ danh tươi đẹp của ta lan xa, đã không ít người biết?”

Hấn chỉ có thể không nói gì nhìn nàng.

“Chẳng lẽ đẹp cũng là một loại sai...” Diễn trò đến cao hứng, nàng đơn giản ngâm nga nâng ca.

Tuy nàng hát cực kỳ động thính, nhưng là hắc y nhân cũng không quên mục đích chính, “Nhanh thay quần áo, đừng làm chậm trễ.”

Nàng một bên hát một bên liếc xéo hấn, trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Có ý gì?”

“Ta biết rõ người nghĩ đến sắc đẹp của ta, nhưng là như vậy hiển nhiên, có phải là trực tiếp bỏ ta đương chết người đi được?”

Hắc y nhân gương bộ mặt đầy nghi hoặc nhìn nàng tỏ vẻ không hiểu.

Vì vậy nàng phi thường có lòng tốt giải thích cho hấn nghe, “Người muốn ta thay quần áo vậy tại sao không đi ra? Có phải không cùng xuân sắc rất hấp dẫn ánh mắt của người?”

Hấn vừa nghe lập tức rời khỏi phòng, đứng quay lưng về phía cửa.

Cầm quần áo theo trong bao quần áo lấy ra, run mở, nàng phi thường hài lòng gật đầu, “Cái này hỷ phục rất đẹp a!”

“Nhanh lên.”

“Biết rồi, không cho phép nhìn lên a!” Nghĩ nghĩ, nàng trực tiếp cầm quần áo mặc đến trên người. Dù sao nàng áo ngoài cũng không có mặc bị người ta bắt trắng sao.

Đương hắc y nhân chứng kiến nàng mặc hỷ phục thì ánh mắt có một chút ngốc trệ, hấn không phải không thừa nhận màu đỏ rất thích hợp với nàng, Hồng y càng làm lộ làn da trắng như ngọc, hai con người nhìn quanh lúc đó trông phong tình vô hạn, hình như có toan tính nếu không toan tính vứt đi một đạo mị nhân.... Nàng xác thực hướng về phía hấn vứt một cái mị nhân.

“Người có phải hay không hối hận khi đem ta gả cho người khác?”

“Phản ứng của người rất kỳ quái?” Hấn trầm ngâm

“Lập gia đình là việc cao hứng a! Phản ứng của ta có gì không đúng?”

“Chính là người không biết phải gả cho người nào.”

“Nữ tử lập gia đình chính là đến lúc khăn voan xốc lên mới biết được bộ dạng của vị hôn phu hay sao, cái này có gì kỳ quái?” Huống chi còn có thể được cảm giác mặc hỷ phục cổ đại, cảm giác không tồi a!

“Là ta muốn người lập gia đình.” Hấn nhắc nhở nàng. Thân phận của hấn cùng bị người khác ép buộc bắt cóc.

An Nhược Lan suy nghĩ một chút, khoe miệng gờ lên, bình tĩnh nhìn hấn, “Lý Khinh Châu cho người nhiều điều kiện tốt?”

Hấn khiếp sợ nhìn nàng.

Nàng sung sướng nở nụ cười, “Quả nhiên là nàng.” Ai, nam sắc hại người a! Vị này quận chúa tiểu thư thật có lòng, trước hết để cho người bắt cóc nàng, sẽ giúp bề bộn tìm nhà chồng cho nàng, đem cái này tình địch thuận lợi xử lý.

“Làm sao người đoán được?” Hắc rất ngạc nhiên, vững tin chính mình cẩn thận không có tiết lộ tin tức gì.

Nàng cười cười, không nói chuyện. Mấy ngày nay nàng nghĩ đến rất rõ ràng, nàng căn bản không phải người nơi này, bị người trả thù là chuyện không có, duy nhất có thể xem là thù chỉ có Lý Khinh Châu rồi, thật sự là muốn tìm một người nào khác đều tìm không ra.

“Đắc tội.”

“Đợi một chút.” Nàng lên tiếng trước khi hắc điểm huyết đạo của nàng.

“Ta không có khả năng không thể điểm huyết đạo của người.” Hắc thanh minh lập trường của mình.

Hắc y nhân nhìn xem nàng gỡ cái vòng trang sức trên cổ xuống, vòng trang sức chế tạo bằng vàng ròng, điểm thêm những lá liễu đóng đưa là ngọc thạch màu tím.

Nàng cầm vòng trang sức để trước mặt của hắc quơ, thanh âm đột nhiên hết sức mềm mại, “Người xem cái này hoa tai thượng đồ án có phải là rất kỳ quái?”

Lòng hiếu kỳ mọi người đều có, hắc cũng không ngoại lệ, mắt của hắc tập trung theo lá liễu đóng đưa qua lại, muốn nhìn rõ trên mặt lưu quang tràn ngập các loại màu sắc phía dưới chính là đồ án.

“Như không giống một dải nhưng đám mây trắng nối nhau liên tục, người nếu ngủ trên mặt đất nhất định phi thường thoải mái...” Nàng tiếp tục ôn nhu nói.

“Ừ. Hắc y nhân mắt đã tan rã.

“Người đã rất mệt nhọc, nghỉ ngơi một chút a, chúng ta còn có thời gian?”

“Hảo.”

Vòng tiếp tục lắc lư, hắc y nhân con mắt chậm rãi khép lại, người cũng rơi vào trên mặt đất.

An Nhược Lan thu hồi vòng trang sức, Nhắc lần vấy tịu hương phía cửa chạy đến. Cảm ơn trời đất, thuật thôi miên nàng học được từ phụ thân coi như không vô ích. Mấy ngày này nàng cái gì cũng không là muốn hắc rơi là phòng bị, đến hôm nay mới có thể bắt ngờ đột kích hắc.

Nàng là Quan Thế Âm bồ tát hiển linh sao? Như thế nào ánh mắt mọi người nhìn nàng đều sung bái, cảm động đến rơi nước mắt? Một đường đi vào trong, An Nhược Lan nội tâm hỏi thầm.

Một trận gió ào đến trước mặt, nàng thậm chí còn không kịp ngẩng đầu nhìn đều bị một lồng ngực rộng lớn lấp kín, bên tai truyền đến âm thanh của Mục Thiên Ba bị đè nén thấp giọng hô, “Người rốt cục bình an trở lại rồi!”

“Ta một mực rất bình an!” nàng ngẩn đầu, ngược lại bị người trước mặt hù đến. “Ngược lại người, như thế nào vài ngày không thấy liền trở nên thâm trầm như vậy?” Cái cảm thượng thanh tỷ rõ ràng, tia máu trong mắt không thể bỏ qua, cả người hắc đều có vẻ tiêu tụy rất nhiều.

Hắc nhìn nàng từ trên xuống dưới. Xem tinh thần nàng thật không thể tốt hơn, điều này làm cho lòng của hắc rất cục buong.

“Người đi đâu?”

Nháy mắt, An Nhược Lan biểu lộ điểm ai oán nói, “Ai, thiên sinh lệ chất thật không có chí tiến thủ, ta bị người bức hôn..... Uy uy, tay ta đau a, ta là thịt chứ không phải làm bằng sắt.... Buông tay.”

“Bức hôn?” Mục Thiên Ba theo trong hàm răng bài trừ ra thanh âm.

“Đúng rồi, cũng may ta chạy trốn nhanh.”

“May thật.” Hắc thì thảo nói nhỏ.

“Đúng rồi, Lý gia muội muội?” nhìn trái nhìn phải nhìn trước nhìn sau, nàng chính mình khẳng định chưa nhìn tới “Địch nhân”, điều này làm cho khát vọng trả thù của nàng hạ đến điểm thấp nhất.

“Nàng trong phòng.”

Nàng giống như cười mà không cười nhìn hần, hạ giọng nói, “Là gian phòng của ngươi hay là gian phòng của nàng, hay là phòng của người nào khác?”

Hần sợ run lên, rồi sau đó môi tuyến giọng nhẹ, cũng hạ giọng trả lời, “Là gian phòng của nàng ta.”

“Đi, chúng ta nhìn xem nàng.”

Mục Thiên Ba bị nàng lôi kéo đi lên phía trước, có chút hoang mang trước ngữ khí thần thái hưng phấn của nàng.

Không chỉ hần, cơ hồ mọi người tại chứng kiến đều cho thấy hoang mang của mình hiện lên sắc mặt. An cô nương vì cái gì thân mật kéo tay tướng quân? Nam nữ thọ thọ bất thân không phải vậy hay sao?

“Lý gia muội muội, ta tới thăm ngươi.” Người chưa tới, thanh âm của nàng đã đưa vào cửa phòng.

Lý Khinh Châu mở cửa phòng, có vẻ rất là kinh ngạc, ngón tay trở có chút run rẩy, “Ngươi không phải...” Lập gia đình sao?

An Nhược Lan tà mị cười, “Ta đào hôn trở lại, quyết định cùng muội muội một chỗ đến kinh thành tham quan.” Vốn không nghĩ cắm vào hai người các người cổ sớm trong đám người gian đương kỳ đà cản mũi, nhưng là có người không cảm thấy được, nàng cũng chỉ hảo phụng bồi rất cuộc.

“Tỷ tỷ không phải về nhà vấn an song thân sao?”

An Nhược Lan lập tức trên mặt một mảng mây đen kéo đến, “Muội muội có chỗ không biết, cha mẹ ta bởi vì vừa rồi bắt đắc dĩ thiếu nợ người ta một khoản nợ quá nhiều nên đã chạy trốn rồi, cho nên chủ nợ mới muốn người theo ta cướp đi, muốn ta dùng thân thường khoản nợ.”

Nghĩ nghĩ, nàng chuyển hướng mục sóng trời, rất là nhận chân nói: “Điểm ấy cùng tướng quân ngược lại không có sai biệt.”

Mục Thiên Ba yên lặng, chỉ là nghiêng ngẫm nhìn xem nàng.

Lý Khinh Châu sắc mặt thay đổi lại biến, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi không thể phản bác.

“Cũng may tỷ tỷ trốn được.”

Mục Thiên Ba âm thầm lắc đầu. Lý Khinh Châu nhất định không biết mình biểu lộ ngữ khí có bao nhiêu cứng nhắc, bao nhiêu miễn cưỡng, mà quay đầu nhìn lại An Nhược Lan mỹ nhân như hoa có chút ưu sầu, hần không phải không thừa nhận, luận diễn trò, hần xác thực hơn nhiều.

Vượt ngục, An nhược Lan còn tỏ vẻ sợ hãi, “Đúng nha, nếu như thật sự trốn không thoát, ta đây số mệnh thật sự rất thê thảm..” Cho nên không báo phục thiếu chút nữa hại đến người của nàng, lương tâm thật sự cảm thấy có lỗi.

Sắc mặt của hần biến đổi, nếu như nàng thật sự trốn không thoát... Hần không dám nghĩ tiếp, không khỏi thân thủ đen nàng chăm chú ôm vào lòng.

An Nhược Lan vô ý muốn tránh ra, nhưng vừa nhận thấy ánh mắt phẫn nộ của Lý Khinh Châu, nàng lập tức đình chỉ giây giũa, dùng ngữ khí sợ hãi hỏi: “Tướng quân ngươi làm sao vậy?”

“Từ nay về sau ngươi ở phòng kế bên phòng ta.” Hần rất nhanh đưa ra quyết định, không giờ nữa chịu dày vò như vậy lần thứ hai.

Nàng nhẹ nhàng thở ra. May mắn hần chưa nói là ở cùng một gian phòng, tuy nhiên có thể làm cho Lý Khinh Châu tức đến trọng thương, chính cô ta cũng sẽ được vết thương nhẹ.

“Tướng quân? Đây làm sao có thể? Cô nam, quả nữ....” Lý Khinh Châu lập tức đề xuất dọ nghị.

“Đúng nha, không thể làm như vậy, ta cùng tướng quân nam nữ khác biệt lại chẳng thân quen, như vậy xác thực sẽ chọc người khác chê cười.” An Nhược Lan thuận thê đã đi xuống, phi thường cảm kích thức thời mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Hắn mày kiếm giương lên, hai tay lại vòng ngực, “Cái gì quan hệ, người cùng ta ở cách vách cũng có gì khiến người khác có thể chê cười.”

Trong nội tâm nàng đang khen hắn một câu. Thục thượng đạo! Biểu lộ có chút buồn rầu, lắc đầu thở dài, “Huống chi ta càng có hôn ước trong người, càng muốn tị hiềm mới đúng.”

“Đừng nhắc lại nữa cái kia hôn ước của người.”

Hai nữ nhân kinh ngạc nhìn Mục Thiên Ba đột nhiên nổi giận, trong khoảng thời gian ngắn hai mặt nhìn nhau.

Sau đó Lý Khinh Châu tựa lưng nhìn Mục Thiên Ba lôi kéo An Nhược Lan rời khỏi.

“Uy, Mục Thiên Ba người mau buông tay!”

Mục Thiên Ba thả nàng, bắt quá ngồi lại cùng An Nhược Lan một chỗ.

“UY, người là dã man nhân a, lời nói cũng không nói kéo người bước đi?” Nàng vung tay bắt vào cổ tay xoa xoa phàn nàn, ngẩng đầu lên chứng kiến hắn vẻ mặt âm trầm trừng mắt với nàng, không thể không ngoan ngoãn im lặng.

Gian phòng đều đột nhiên trở nên yên tĩnh, đến độ An Nhược Lan cũng không dám hô hấp, chỉ có thể thỉnh thoảng cẩn trọng nhìn vào hắn dò xét.

Đã gặp cử chỉ dò xét đáng yêu của nàng làm cho tâm động, hắn vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

“Người không tức giận rồi?” Nàng vui vẻ ngẩng đầu lập tức.

“Người chỉ cần không nhắc đến cái kia hôn ước giả dối hư ảo, ta liền không tức giận.”

Giả dối hư ảo? Nàng vi trừng mắt? “Người nói là ta lừa người?”

Hắn nhướng mày, “Vậy chúng ta có cần hay không đến Hàng Châu hỏi lệnh tôn, lệnh đường?”

Cái này nói rõ trá nàng sao! An Nhược Lan lông mày nhảy lên, lập tức vui vẻ nhận lời, “Tốt!”

Hắn lại nở nụ cười, “Người vừa nói không phải cha mẹ chạy nạn bên ngoài hay sao?”

Nha, đúng nha, nàng vừa rồi hình như đối với Lý Khinh Châu nói như vậy. An Nhược Lan chớp mắt, biểu lộ trấn định tự nhiên, nửa điểm cũng không giống như nói dối bị vạch trần, “Nếu có người giúp bọn hắn trả nợ, có thể đã về rồi!” Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng thầm nghĩ không ổn.

Mục Thiên Ba bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, “Nguyên lai là như vậy, không biết lệnh tôn thiếu ngân lượng nhiều hay ít a?”

Nàng sâu kín thở dài, biểu lộ trở nên thập phần đau thương, “Nếu như ôn nhu ở đây, nhất định lại sẽ đại mất trọn trắng nói: “Nàng vừa muốn hát hí khúc.” Bất quá lúc này ở trước mặt nàng chính là một cái cổ sấm người, cho nên làm lộ khả năng là không.

“Cái này khoản nợ rất khó còn nha!” Nàng cân não nhanh chóng chuyển động. Rốt cuộc cái dạng gì khoản nợ khó có thể hoàn lại, không trả lại tại tâm khó có thể bình an đây này?

Hắn quả nhiên như nàng mong muốn hỏi: “Là cái gì khoản nợ?”

Nàng lại thở dài một hơi, bên tai tựa hồ truyền đến thanh âm ôn nhu của bạn bè, thở dài, “Lại là cái người đáng thương muốn lên trở thành.”

An Nhược Lan nhin không được võ võ đầu. Đều xuyên việt ngàn năm rồi, như thế nào hay là cảm giác như vậy rõ ràng?

“Làm sao vậy?” Nhìn nàng có cử chỉ kỳ quái, hắn có chút bận tâm.

“Không có, không có, ta giống như nghe được thanh âm của một người bằng hữu.” Nàng thuận miệng đã nói ra.

“Bằng hữu?”

“Nghe nhầm a, nàng không thể nào xuất hiện trong này.” Nói đến đây, tâm tình nàng không khỏi trầm xuống. Thật sự rất tưởng niệm cha mẹ cùng bằng hữu a!

“Người rất muốn bọn họ?” Hấn nói ra mục đích này.

An Nhược Lan không nói gì thừa nhận.

Thấy nàng tâm tình đột nhiên hạ, Mục Thiên Ba tâm tình cũng liên tục bị kéo xuống, muốn an ủi nàng, rồi lại không biết từ đâu ra tay, chỉ có thể buồn bực ở một bên cùng nàng.

Rất nhanh dứt bỏ tâm sự, nàng một lần nữa tỉnh lại đi, ra vẻ không sao cả cười nói: “Không có chuyện gì, luôn luôn gặp mặt một ngày.” Ôm hi vọng cuộc sống mới có thể tràn ngập khoái hoạt, nàng phải nhanh khoái hoạt vui mừng ở trong lúc này sống được.

Ánh mắt nhìn đến hấn một bộ dáng tiêu tụy, nàng trêu chọc nói: “Ngược lại tướng quân người so với cái loại này tưởng niệm thân nhân sẽ chịu không nổi đâu, sao không đi sửa sang lại dung mạo một chút, lại ngồi đây nghe chuyện của ta?”

Hấn cười, “Không sao, dù sao nơi này gần nhất cũng thành thói quen.”

Gần nhất? Chẳng lẽ là sau khi nàng bị bắt đi? Nàng ánh mắt phức tạp nhìn hấn, “Gần nhất người trải qua thật không tốt sao?”

“Khá tốt.”

“Tốt ở đâu chứ, tướng quân từ sau khi cô nương ắt tích đều ăn không ngon ngủ không yên, đều gây đi trông thấy rõ.” Tứ Cửu thanh âm theo cửa sổ truyền đến.

Mục Thiên Ba thần sắc lập tức có chút xấu hổ.

An Nhược Lan trong lòng ảm áp, uất ức nở nụ cười, “Vậy người nhanh đi nghỉ ngơi đi, ta sẽ thành thật đợi ở trạm dịch, một bước cũng không rời.”

Hấn không có trả lời, chỉ là có chút lo lắng cau lại lông mày.

Nàng lập tức giật mình, sửa lại, “Vậy người tại chỗ này nghỉ ngơi đi, hiện tại ta cũng không cần đến giường.”

“Lan nhi...” Hấn cầm tay nàng, thần sắc có chút kích động.

Nàng nháy mắt mấy cái. Lan nhi? Hảo thân mật xưng hô a, cái này người gốc nhất cũng biết rõ là tình cảm tiến thêm một bước chứ sao.

“Người hội ở lại bên cạnh ta, nhé?” Hấn có chút không xác định, hỏi lại rất cẩn thận.

Nàng chỉ là cho hấn mượn giường nằm ngủ, hơn nữa giường này cũng không phải của nàng, chẳng lẽ hấn lại tưởng tượng ra cái gì nữa rồi? Cho dù nàng thật sự thích hấn, nhưng là trước mắt, nàng còn đang phân vân giữa ở lại cổ đại hay trở về hiện đại, nếu có cơ hội trở lại, nàng nghĩ chính mình có thể sẽ đi a !?

Bởi vì trong lòng không xác định, nàng có chút nhăn lông mày. Nàng chưa từng có việc như thế phải xác định qua, nàng không phải xác định như thế sẽ đi sao?

“Vì cái gì không trả lời?” Hấn cảm thấy trước nay chưa có nôn nóng như vậy, vì thần sắc của nàng do dự ?

Lấy lại bình tĩnh, nàng rất chân thành nhìn hấn, “Mục Thiên Ba, đáp án này rất đơn giản, tuy nhiên nó có quan hệ đến cuộc đời của ta, cho nên ta cảm thấy lo lắng là bình thường.”

“Đáp án của người?”

Ánh mắt của nàng lại rơi vào tay của hấn cảm thượng, khóe môi có chút gợn lên, “Ta cũng không có đem tay của mình rút về, đúng không?”

Mục Thiên Ba một hồi cuồng hỉ, “Người đáp ứng rồi.”

Nàng cười không nói chuyện, Nàng vì cái gì không đáp ứng? Lòng của nàng đã bắt đầu lưu luyến, nàng thuận theo lòng mình có gì không đúng nhỉ!

7. Chương 7

áng sớm, An Nhược Lan có cảm giác trong quan dịch khắp nơi tràn đầy không khí quỷ dị, chính xác là, mọi người trong quan dịch rất kì quái.

Đi ngang qua hành lang gấp khúc thì gặp Tứ Cửu đang rảnh rỗi, thừa dịp hỏi hần: “Người nói thử xem tại sao mọi người lại nhìn ta với ánh mắt kì quái như vậy?” Làm cho nàng như muốn phát điên lên.

Hần liền rụt rụt, tiếng rất nhỏ nói với nàng: “Mọi người đều biết gia tối hôm qua ở tại phòng của người không có trở về.”

“Bọn họ làm sao mà biết được?” Nàng nguy hiểm nhìn đến tiểu thị đồng rõ ràng đang muốn chui xuống đất.

Hần chột dạ gãi đầu, “Ta...ta....ta không cẩn thận lỡ miệng nói.”

Không cẩn thận? An Nhược Lan hoàn toàn không tin, dựa vào nàng thấy rõ là hần cố ý nói, tiểu tử này không biết vì cái gì chính là xem lý quận lớn chủ không vừa mắt, rất sớm từ trước đều liên tiếp đối với nàng “Hiếu dùng đại nghĩa”, liên tiếp thêm mắm thêm muối châm ngòi ly gián, không chừng nàng cùng Lý đại tiểu thư đến nước này cũng một tay do hần.

“Ta chỉ hiếu kì, Tứ Cửu, rốt cục đối với người làm vậy thì có gì tốt?”

Ánh mắt của nàng nói cho Tứ Cửu biết nếu không nói thật hần nhất định phải chết, hần lập tức thức thời quyết định nói thật, “Ta nghe những bằng hữu làm ở Vương Phủ nói qua, quận chúa tình tình thật không tốt, thường xuyên đánh chửi hạ nhân.”

Nhân bất vi kỉ, chân lý này dù ở bất kì nơi nào cũng là lời lẽ chí lý a! Náo loạn nửa ngày, tiểu tử này cũng vì lợi ích cho tương lai của bản thân sau này.

Nàng hé mắt nhìn hần, giống như cười mà không phải cười nói, “Làm sao người không nghĩ lại, vạn nhất ta cũng đối với hạ nhân không tốt thì sao?”

Hần cười hắc hắc: “Ngài xem xét cũng biết là có tâm địa lương thiện.” Mặc dù chuyện này đối với hần cũng thập phần nghi vấn, nhưng hiện tại bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Nàng lộ ra một nụ cười ôn nhu, thuận tay vỗ vỗ đầu của hần, “Tuy người biết vuốt móng ngựa, nhưng là” Nàng sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, nắm chặt lỗ tai của hần gần từng chữ nói ra, “Nhưng lần này không thể nuông chiều người, bởi vì quan hệ đến thanh danh của ta.”

“Đau a, cô nương người nhẹ tay chút!” Tứ Cửu đau đến oa oa kêu to.

“Lực đạo quá nhỏ, ta sợ người sẽ không nhớ lâu a!”

“Dài quá dài..” Hần cất lực thanh minh.

“Cho nên?” Nàng cố ý kéo dài thanh âm.

Tứ Cửu lập tức chỉ tay lên trời thề, tràn ngập khí phách nói: “Ta sẽ đi giải thích với mọi người, gia là ở phòng của ngài nghỉ ngơi, nhưng nửa đêm ngài có đèn hoa viên xem những vì sao.” Ai tin a!

“Loại này giải thích ta đều không tin, người cho rằng sẽ có ai tin?” Tay nàng lập tức gia tăng lực đạo, thỏa mãn nhìn Tứ Cửu cau chặt lông mày.

“Gia ngủ ở phòng của ngài, chính ta cũng ở cùng bên trong.” Cuối cùng hần vẻ mặt đau khổ nói ra đáp án này làm nàng thỏa mãn.

Do dự, hần bồi thêm một câu: “Ta đây đợi trong phòng làm gì?”

An Nhược Lan không hề nghĩ ngợi, tụt ngón tay điểm vào trán hần.

“Người thực ngốc, không tự mình nghĩ, người làm người hầu để làm gì a!” Khinh bỉ nhìn hấn, người hầu như vậy đầu óc cũng không linh hoạt được chút nào.

Hấn ủy khuất lau trán, lẩm bẩm nói, “Gia từ nhỏ đã nói cho ta biết làm người phải thật thành thực.”

Nàng trừng mắt, “Chẳng lẽ hấn không nói cho người biết, làm người phải hiểu được báo ứng sao?”

Chính là lần này hấn một chút cũng không nghĩ đến báo ứng, nhưng là lời này hấn không dám nói ra.

Nàng xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, xoay người lại: “Chủ tử các người thật là kì quái.”

Tứ Cửu khuôn mặt ngây ngốc.

“Ta chỉ để cho hấn trong phòng nghỉ ngơi một chút, như thế nào mà hấn ngủ đến mặt trời lên cao vẫn chưa dậy?” Làm hại bốn phía quan dịch đồn thổi, thêm tiếng xấu đồn xa, làm cho nàng cũng trở nên thành người làm chuyện xấu.

Ai! Thật sự là không thể không thở dài. Như thế nào dù vô luận nàng ở đâu, chuyện xấu cũng như hình với bóng? Nhưng lại luôn không ly khai chuyện tình tay ba ... Diễn kịch? Đây chẳng phải gọi là hồng nhan họa thủy hay sao?

“Rõ ràng là ngươi không cho gia về phòng nghỉ ngơi a!” Tứ Cửu rốt cục cũng bắt được cơ hội, quang minh chính đại phàn nàn.

An Nhược Lan mấp máy môi, không có lên tiếng. Nhìn hấn dung mạo tiêu tụy trước mắt, dù tâm địa sắt đá cũng không thể thờ ơ, huống chi nàng căn bản là không phải.

Dù sao, nàng cũng đã đồng ý ở lại bên cạnh hấn cả đời, nhìn hấn khỏe mạnh nàng cũng hạnh phúc, nàng làm vậy không có gì đáng trách, cho nên, thấy Tứ Cửu chậm rãi lộ ra một vòng buồn rười rượi.

“Gia phân phó không cho người gọi hấn.” Hấn vội vàng đổi giọng.

Nàng thỏa mãn gật đầu mỉm cười “Người hầu như vậy mới có tiền đồ nha, cố gắng làm cho tốt.”

“Tiền đồ?” Hấn rất ngạc nhiên, “Tiền đồ của ta sẽ là cái gì?”

Sờ lên cái cằm, An Nhược Lan ra vẻ suy tư trầm ngâm một lát, “Người sẽ đem vị trí Mục gia tổng quản làm mục tiêu a!”

“Tổng quản?” Tứ Cửu run lên: “Ta xem hay là từ bỏ a!” Lão tổng quản nếu biết được chuyện này, trước hết sẽ đem hấn giết bỏ a.

“Không có chí khí.”

“Ta cảm thấy được bình an thì tốt rồi.” Nụ cười của hấn có vẻ có mấy phần ngại ngùng.

Nghe được cái kia nguyện vọng chất phác, nàng lại nở nụ cười, nụ cười kia tựa như hoa quỳnh đêm trăng nở rộ, huyền ảo diệu kì.

Hấn há to mồm, sững sốt nửa ngày, cuối cùng mới lắp bắp nói, “Thật... thật ... thật đẹp a!”

Nàng mới muốn cười bộ dạng ngốc nghếch của hấn. Lại nghe được từ xa có tiếng kêu lo lắng.

“Lan nhi, người ở đâu?”

Nương theo đó là tiếng bước chân dồn dập, bọn họ chứng kiến Mục Thiên Ba thần sắc bối rối xuất hiện phía trên hành lang gấp khúc.

“Ta ở đây này! Có chuyện gì vậy?”

Một tay to kéo nàng vào trong ngực, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, hấn thở dài một tiếng, “Người không có việc gì là tốt rồi.”

An Nhược Lan trong mắt hiện lên một vòng cảm động, nguyên lai nam nhân này lại cho rằng nàng lại một lần nữa mất tích! Thân thủ lặng lẽ vòng qua ôm lấy eo của hắn, đem mặt dán tại lồng ngực của hắn, giống như cam đoan nhẹ nhàng nói, “Ta từ nay về sau sẽ không đi mà không từ biệt.”

“Tướng quân...”

Lý Khinh Châu trên hành lang khiếp sợ nhìn hai người cùng ôm một chỗ. Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt hạ nhân, bọn họ hai người rõ ràng cùng ôm một chỗ!

An Nhược Lan thần sắc như thường hướng nàng chào hỏi, “Muội muội khỏe a!”

“Các người...” Lý Khinh Châu không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt ý mình. Cái này quá mức không biết cảm thấy thẹn rồi!

Mục Thiên Ba buông người trong ngực ra, đối nàng mềm mại như nâng hoa, ngữ khí nhẹ nhàng nói, “Chúng ta rất tốt, tạ ơn cô nương quan tâm.”

Lý Khinh Châu lặng lẽ nắm chặt tay. Nàng không phải quan tâm, nàng là ghen ghét, phẫn nộ.

An Nhược Lan trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Khinh Châu, trước tiên chính mình không rõ vì cái gì, nàng dùng chủ thủ làm tổn thương chính cánh tay cô ta.

Máu theo miệng vết thương chảy ra, rất nhanh nhuộm dần một mảng lớn, đập vào trong mắt một màu đỏ tươi, phá lệ kinh tâm động phách.

“Người vì cái gì tổn thương ta?”

Đối mặt với chất vấn của Lý Khinh Châu, An Nhược Lan rất kinh ngạc. Nàng làm ? Một đạo linh quang hiện lên trong tâm trí, rồi đột nhiên nàng hiểu được mục đích của Lý Khinh Châu hôm nay hẹn nàng đến.... vụ không hãm hại nàng!

“Ta không nghĩ ngươi như vậy yêu hắn.” Nàng không thần phục không được, thủ đoạn như vậy thật kịch liệt.

“Ta vừa bắt đầu mười lăm tuổi đã chuẩn bị làm tân nương của hắn.” Lý Khinh Châu ánh mắt đã bắt đầu trở nên mê ly.

Mười lăm tuổi? Quả nhiên lập chí muốn sớm làm, nàng hiện tại mười tám tuổi mới yêu người không phải đã không bằng nàng ta rồi sao? An Nhược Lan chăm chú tự hỏi vấn đề này.

“Cho dù như vậy, nhưng ngươi tự tổn thương bản thân mình thì được gì?” Nàng không rõ dùng thủ đoạn này lấy được còn có thể gọi là yêu sao?

Lý Khinh Châu đắc ý cười, “Bởi vì phụ thân ta đã hướng hoàng thượng yêu cầu tứ hôn, mà ngươi, hiện tại biết được tin tức này liền đâm ta bị thương.”

Nàng bình tĩnh đại ngộ, con mắt chớp chớp, “Hoàng thượng muốn tứ hôn?” Cổ đại có điểm này không tốt, quyền của vua lớn hơn hết thảy, nàng cứ như vậy nhận thua, chấp tay nhường cho?

“Đúng rồi, hơn nữa hắn ghét nhất nữ nhân độc ác.”

“Người đang ở đây nói mình sao?” An Nhược Lan rất kinh ngạc nhìn nàng.

Lý Khinh Châu tiểu dung hơi bị cứng đờ.

Ánh mắt An Nhược Lan rơi vào thanh chủ thủ trên tay nàng, bất động thanh sắc nói: “Người dùng tư cách của một quận chúa có địa vị cao quý, theo ta một kẻ dân chúng bình thường tranh một người nam nhân, nếu như thất bại, có phải thật là mất mặt?” Nàng nghĩ Lý Khinh Châu yêu rất là phức tạp, mặt nhân tố chỉ sợ chiếm được cũng không nhẹ.

Lý Khinh Châu sắc mặt có chút phát xanh, “Ta sẽ không thua.”

Nàng hiểu được gậy đầu. Nàng đoán đúng, không thừa nhận cũng không còn quan hệ.

“Muội muội có chuyết hạ sinh bản thân như vậy, ta không làm chút gì đó, cũng hiểu được gắng gượng qua toan tính không đi... nàng chậm rãi nói, trên mặt hiển hiện một nụ cười thân thiện, kế tiếp lại nhanh chóng đoạt đi thanh chủy thủ sắc bén sáng loáng kia.

“Người muốn làm gì?” Sự việc đột nhiên diễn ra, Lý Khinh Châu lại càng hoảng sợ, bản năng vung tay chém tới.

Thời gian đột nhiên dừng lại, Lý Khinh Châu há hốc mồm nhìn sự việc diễn ra hết thảy. Chủy thủ đâm vào dưới sườn trái của An Nhược Lan, mà tay của mình lại chộp vào đuôi dao phía trên.

Đau quá, thật sự đau quá! An Nhược Lan thống khổ cau chặt lông mày, cắn răng không có lên tiếng. Khổ nhục kế nha, tất cả mọi người đều có thể sử dụng, để xem ai càng có thể thông suốt đi ra ngoài.

Lý Khinh Châu chưa từng nghĩ sự việc lại diễn ra thành như vậy.

An Nhược Lan còn không nghĩ sự tình đến như vậy, không xảo không thành thử a! Một màn này khiến cho Mục Thiên Ba vừa bước vào cửa thấy được.

“Chuyện này không liên quan đến Lý gia muội muội.” Nàng vượt lên lên tiếng trước. Bởi vì cái này giả vờ thật thì thật cũng thành giả. Nàng tin tưởng tuyệt đối không có người tin nàng nói.

“Người không cần thay nàng che giấu, ta đều thấy được.” Hắn lấy tốc độ cực nhanh giúp nàng điểm huyết cầm máu, chứng kiến miệng vết thương, lông mày không khỏi cau chặt.

Quả nhiên lời nói của Mục Thiên Ba cũng giống như nàng nghĩ. Thêm sắc mặt hắn lại đen đến khó coi, đến lúc này An Nhược Lan lại thay Lý Khinh Châu lo lắng.

“Nghe rõ lời nói của ta, người là quận chúa nên chú ý địa vị cùng tư cách, không nên tiếp tục làm ra những chuyện gây thương tích làm mất thể diện. Chuyện hôm nay ta không truy cứu, thỉnh quận chúa tự giải quyết cho tốt.”

Lý Khinh Châu sắc mặt xám ngoét nhìn hắn, “Thật không phải là ta.”

“Ta một mực không nói rõ thân phận của người là sợ cho người gặp phải khó khăn, chính là, những chuyện người làm đến ngày hôm nay, đã để cho ta không thể không làm rõ hết mọi chuyện.”

“Nàng rõ ràng đã sớm biết ta là quận chúa.” Nàng không phục.

“Ta nói nàng biết.”

Rõ ràng là Tứ Cửu tiết lộ nha, người này thật là. Dưới xương sườn truyền đến đau đớn làm cho An Nhược Lan có chút hối hận mình ra tay quá nặng, nghĩ thầm nếu người làm thiết thì tốt rồi, sẽ không như vậy đau nhức.

“Phụ vương ta đã hưởng hoàng thượng tứ hôn rồi, ta sẽ sớm là tân nương của người.”

Mục Thiên Ba lạnh lùng liếc nàng, không nói một lời, thân thủ ôm lấy An Nhược Lan, làm cho nàng tâm lý không chuẩn bị trước kêu lên, “Người ôm ta làm gì?”

“Trở về băng bó miệng vết thương.”

Nàng bị thương cũng không phải là chân, bất quá, ngấm qua sắc mặt lạnh lẽo của hắn, nàng phi thường sáng suốt không có làm trái lại.

Người nha, sẽ không nhắm mắt nhìn thân chịu đau khổ.

“Mục Thiên Ba, sao người có thể đối với ta như thế...” Sau lưng truyền đến thanh âm không cam lòng chất vấn của Lý Khinh Châu.

Bất quá, không có người trả lời nàng.

Hoa rơi cố ý đến bên dòng nước chảy, tiếc rằng nước chảy vô tình đối hoa rơi.

“Người đi ra ngoài.”

“Miệng vết thương cần phải băng bó.” Hắn rất kiên quyết.

“Người mau đi ra.” Thái độ của nàng so với hắn càng kiên quyết hơn.

Tứ Cửu ở hành lang không biết làm gì nhìn trời than thở. Bọn họ đến tột cùng còn muốn tranh chấp bao lâu? Nếu như An cô nương tổn thương thật sự nghiêm trọng thì cứ như vậy sẽ sớm mà chết a!

Trong phòng hai người như trước vẫn giằng co, An Nhược Lan núp ở góc giường chết cũng chịu để hắn băng bó. Mục Thiên Ba đứng bên giường tiếp tục kiên trì.

“Thương hại dưới xương sườn, ta nhưng là tự chính mình lo được.” Nam nhân này rõ ràng là ý không ở trong lời, nàng tuyệt đối không nhượng bộ,

“Ta chỉ lo lắng cho người.”

“Cám ơn quan tâm, nhưng tự năng lực của ta có thể làm được, cũng không nhọc phiền đến tay tướng quân.”

Hảo ý tâm linh, xuân quang tuyệt đối không lộ ra ngoài. Nàng cũng không phải đùa đàn, tại cổ đại nữ tử cho dù bị nam nhân nhìn thấy một đoạn cánh tay, cũng là sẽ đối với đối phương phụ trách, dù cho Đường triều tư tưởng có thoáng hơn một chút, nhưng nếu để cho hắn băng bó, bị nhìn qua cũng không chỉ là cánh tay, nàng liền quyết liệt từ chối.

Nàng phải thừa nhận bị lời nói của Lý Khinh Châu đả kích đến. Vạn nhất lão hoàng đế hứng lên ban hôn cho bọn họ, nàng không được không thể để lộ ra ngoài ánh sáng đích tình nhân?

Vân vân, nàng mắt nhắm mắt mở nhìn hắn. Chẳng lẽ nam nhân này cũng nghĩ đến điểm này, cho nên hiện tại mới vô luận thế nào cũng phải nhìn đến nàng cởi áo nói dây lưng sau là xuân quang vô hạn?

Cái này, cái này quá ác liệt đi.

Hắn tìm đường sống trong cõi chết, có thể nàng liệt, chẳng phải chết không có chỗ chôn. Nàng kiên quyết không làm nhỏ, hơn nữa có thể dẫn đến nàng làm không tốt sẽ mưu hại chính thất, như vậy chẳng phải là mỹ nhân rắn rết.

Di!

Nàng như lại loáng thoáng nghe được không trung truyền đến một đạo tiếng kêu quen thuộc, “Xà... mỹ nhân!” Đám người kia hiển nhiên không gọi nàng là mỹ nhân rắn rết, liền đem chữ ở giữa kia kéo phát triển âm, nàng lòng dạ biết rõ, mà nàng cũng không muốn có một ngày danh xứng với sự thực.

“Người thật sự không bao?” Hắn cau mày.

“Thật sự kim đúng là.”

“Được rồi.”

An Nhược Lan một hơi còn chưa nuốt vào trong bụng hắn đã động thủ.

“Người...” Người xấu, rõ ràng điểm huyết a, a a, tức chết nàng! Hôm nay nàng thực trở thành cá nằm trên thớt, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

“Đắc tội.” Hắn mang theo vài phần xin lỗi.

Biết được tội còn làm, hắn là người xấu, người xấu vàng thật không sợ lửa.

Hơi quá đáng, cái này hơi quá đáng, hắn điểm huyết cho nàng như thế nào lại không điểm huyết ngủ. cứ như vậy cho nàng ý thức rõ ràng nhìn người khác lấy hết xuân quang, vậy thật không phải dày vò bình thường, cho dù cởi quần áo cho nàng chính là người nàng yêu cũng không được.

Bởi vì thời gian kéo qua được bao lâu, máu dính lại cùng quần áo tại một chỗ, Mục Thiên Ba dùng vải bông thấm nước chậm rãi cùng quần áo nhấc lên, tẩy trừ miệng vết thương, bôi thuốc, cuối cùng băng bó.

Này trong đó, An Nhược Lan mắt lom lom theo dõi hắn, phát hiện hắn coi như quân tử, ngoại trừ miệng vết thương không xem những địa phương khác, tỷ như nàng như vậy, ngược lại không có nhìn nhiều.

Bất quá, thực sự làm cho nàng tâm lý có chút không cân bằng. Vì cái gì không nhìn, đáng người nàng không đẹp sao? Hay là lực hấp dẫn không đủ lớn?

Tại lúc nàng đang miên man suy nghĩ, hần dùng tốc độ cực nhanh bằng bó xong tất, cũng không ngẩng đầu lên sắp bị đòn phi đến trên người nàng, không nghĩ tới tay không toan tính vô ý lướt qua ngọc phong cao ngất của nàng, lập tức hai người đều có chút run rẩy.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian dường như tại khoảnh khắc này bất động, thiên địa trong lúc đó tựa hồ cũng dư thừa đối với họ.

Chấn đơn choàng tại trên người nàng, hai vai tuyết trắng lộ ra ngoài, trong lúc vô tình tăng thêm rất nhiều hương vị mỹ hoặc, điều này làm cho trong nội tâm nàng rất là cân đối, nếu chỉ một mình nàng cảm thấy khó xử thì thật là mất mặt.

Mục Thiên Ba nhanh chóng cởi bỏ huyết đạo của nàng, lập tức rời giường ba thước, đè nén chính mình ham muốn, sợ sẽ tổn hại đến nàng.

“Hiện tại có thể đi rồi a, miệng vết thương của ta được người băng rất kỹ.” Đường lui cuối cùng cũng bị phong kín rồi, được rồi! Lý gia quận chúa, chúng ta chờ xem nài chết về tay ai.

“Thực xin lỗi!”

Nghe hần thấp giọng nhận lỗi, nàng nhin không được liếc mắt. Muốn làm đều làm xong hết mới nói những lời này, thật sự không có thành ý.

“Ta sẽ phụ trách.”

Nhìn a, hần để cho nàng đoán đúng. An Nhược Lan tục đầu chuyển hướng quay mặt vào bên trong, sợ chính mình không cẩn thận để người nào đó thực hiện được gian kế, sắc mặt thì có nghĩ xúc động rống người.

Thực nữ, thực nữ! Vì cái gì từ lúc gặp được người nam nhân này, nàng liền làm bộ thực nữ đều rất khó khăn a?

Trắng sáng giữa đêm, gió to dễ gây cháy.

Đêm yên tĩnh như mực, một cái bóng đen như gió lướt vào trong quan dịch.

Tại góc đình viện, trong bóng tối truyền ra tiếng người rất nhỏ, làm cho đêm yên tĩnh tăng thêm vài tia hào khí biến hóa kì lạ.

“Thứ này thật sự có hiệu lực?”

“Đây là đặc chế của Miêu Cương, ly tâm tán, chưa từng thất thủ qua.”

“Chuyện này làm thành, ta đồng ý đáp ứng thực hiện chuyện của người.”

“Ty chúc cũng nên đi.”

“Đi thôi.”

Trắng sáng lờ lờ ra tầng mây dày đặc, vụng trộm rơi xuống một đạo ngân bạch nguyệt quang, theo dưới cây đi ra là một người, giống như một nữ tử, trong mắt lại tràn đầy khôn cùng lòng đổ kị cùng hận ý.

Lý Khinh Châu nắm chặt trong tay bình sứ, dùng sức bóp môi dưới. Nàng nhất định phải trở thành vợ của hần, bất kể một cái giá quá lớn, bất kể hậu quả.

Thân ảnh của nàng biến mất tại trong đình viện, mà một tường chỉ cách trong ngõ nhỏ, hai người theo chỗ tối đi tới.

Trắng sáng chui ra khỏi mây đen, ánh sáng chảy tràn ngập trên mặt đất, rơi vào trên người bạch y thiếu phụ khiến nàng xem ra tựa như tiên tử thánh khiết từ Cung Nguyệt hạ phàm.

Tú khí lông mày nhẹ chau lại, thiếu phụ biểu lộ dẫn theo vài phần hoang mang, “Ly tâm tán là cái gì?”

Cùng màu với đêm tối một thân huyền y trang phục, làm cho vẻ mặt lãnh ngạo của nam tử thoát nhìn khó có thể thân cận, nhưng ánh mắt của hần dành cho thê tử lại có vài phần ôn nhu hiếm thấy.

“Độc được.”

“Nha, bọn họ là người hiểm ác?” Thiếu phụ kinh ngạc che miệng thở nhẹ.

Nam tử cam chịu không nói gì.

Thiếu phụ nghiêng nghiêng đầu, động tác có vẻ rất đáng yêu, “Nhưng, ta rất muốn nhìn xem!”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, “Chúng ta đi vào.”

Thiếu phụ tươi cười rạng rỡ, tựa như trăm hoa trong nháy mắt nở ra, sắc sỡ lóa mắt, “Có một thần bộ lão công thật tốt, có thể ở quan dịch.”

Khúc Du Nhiên lãnh tức bởi vì điệu bộ cùng lời nói của nàng mà có phần ảm áp, trong mắt lộ ra vài tia vui vẻ. Nhã Nhi vốn là như vậy vừa mơ hồ đáng yêu.

Vì vậy màn đêm buông xuống, chỗ này quan dịch đến ngụ có danh vang rền thiên hạ ngự Phong Thần bộ Khúc Du Nhiên cùng vợ con của hắn Phong Nhã.

Sáng sớm điều nhi có côn trùng ăn?

Sáng sớm quá mệt mỏi a! An Nhược Lan mất ngủ lim dim ngồi trước bàn cơm, mờ mịt nhìn đến chén súp đậu hoa, vân vân, súp đậu hoa ?

Nàng nhin không được dụi dụi mắt. Bình thường trên bàn bày ít nhất cũng là ba năm món rau, hôm nay làm sao lại chỉ có một chén súp đậu hoa, xem thấy hình như cũng không phải được nấu từ đầu bếp của quan dịch.

“Hôm nay...”

“Phòng bếp có sự cố.” Hiểu được sự nghi ngờ của nàng, Mục Thiên Ba gọn gàng dứt khoát cho nàng đáp án.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Bị cháy.”

“Cháy?” Khó trách lúc ngủ có chút mơ màng cảm giác được ầm ĩ, bất quá tại sao biểu lộ của hắn kì quái như thế? “Vì sao cháy?” Nàng nghĩ nguyên nhân nhất định rất đặc biệt.

Nói đến đây, hắn liền nhin không được muốn cười, “Thê tử Khúc thần bộ nấu cơm không cần thận...” Vị này đại thần bộ từ sau khi cưới vị thê tử có nhiều tài nghệ này, lại mỗi lần đến phòng bếp cần phải ở phía sau thê tử, thanh danh so với lúc trước càng vang dội.

Nấu cơm khiến cho hỏa hoạn?

An Nhược Lan suy nghĩ không khỏi phiêu được thật xa. Bằng hữu Phong Nhã cũng vốn là một người như vậy, phạm cùng lửa tiếp cận nhất định sẽ có tai nạn lớn hoặc nhỏ, nhưng bản thân nàng đối với việc nấu cơm vẫn cuồng dại như cũ không thay đổi, thê không quay đầu lại.

“Đang suy nghĩ gì?” Ánh mắt của nàng hảo thương cảm, rốt cuộc là đang suy nghĩ đến ai?

Miễn cưỡng kéo kéo da mặt, nàng cuối cùng không có thể bật cười. Muốn gặp Phong Nhã các nàng trừ khi là kì tích xuất hiện, các nàng nhất định không biết được nàng đang ở thời cổ đại này.

“Không có gì, ta đói bụng.”

Biết rõ là nàng nói sang chuyện khác, Mục Thiên Ba cái gì cũng không nói. Hắn nhìn ra được nàng đang nhớ người nào đó, nhưng nàng không muốn nói, hắn thì không hỏi.

“Mục huynh, đã lâu không gặp.”

Chứng kiến Khúc Du Nhiên ở cửa đi vào, hắn vội vàng cười đứng dậy, “Khúc huynh từ lúc chia tay đến giờ không gặp vấn đề gì chứ?”

“Thất lễ.”

Mục Thiên Ba hiểu được ý tứ của hắn, lắc đầu nói, “Chuyện này, đại tẩu chỉ là không cần thận, nói sớm một chút đã có thể mua bên ngoài đem đến rồi nha, đúng rồi, đại tẩu?”

“Nhã Nhi.” Khúc Du Nhiên có chút nghiêng người, hướng ra ngoài lên tiếng gọi.

Mục Thiên Ba hơi bật cười. Nguyên lai là nàng lo lắng bị quở trách.

“Thực xin lỗi a, ta không phải cố tình.”

An Nhược Lan trong nháy mắt tròn to mắt. Giọng điệu xin lỗi rất quen thuộc, mạnh nhảy dựng lên quay đầu nhìn lại...

“Mơ hồ Phong Nhã!”

“A!” Bị người đột nhiên ôm lấy, Phong Nhã đầu tiên là cả kinh, nhìn rõ ràng người sau cũng cười như hoa xuân, “Xà..... mỹ nhân!!!”

Kêu gọi biệt hiệu quen thuộc của nhau, gặp lại sau ly biệt khiến hai người vui vô cùng.

“Ta thật sự là rất vui, có thể nhìn thấy người ở đây.” An Nhược Lan cho rằng mình đang nằm mơ.

“Ta cũng vậy.” Phong Nhã dùng sức ôm nàng.

“A! Đau ta!”

“Làm sao vậy, người làm sao vậy...” Phong Nhã vội vàng buông nàng ra, kiểm tra thân thể của nàng.

“Một ít vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

“Người nhanh ngồi xuống đi, thoát nhìn trước mắt chỉ có tình huống của người là thảm nhất!”

“Tình huống của ta?” An Nhược Lan không xác định nháy mắt. Có phải hay không là nàng nghe lầm?

“Đúng rồi!” Phong Nhã gật đầu, “Ta đã thấy nhiều người, đều rất hạnh phúc, chỉ có người là bị thương.”

“Vài người!” Nàng lần nữa nhảy dựng lên.

“Nhu ở kinh thành...”

“Bạo lực tài nữ Ôn Nhu đã đến?” An Nhược Lan kinh hô.

Phong Nhã đem nàng đặt lại trên ghế, “Ta còn chưa có nói xong, người ngồi xuống.”

“Ta ngồi, ta ngồi, người nhanh nói cho ta biết.”

Một bên Mục Thiên Ba có chút cảm giác ăn vị dấm chua. Ở chung lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không thấy được nàng không khổng chế được như hôm nay, kích động qua, cảm giác tựa như không được nàng coi trọng.

“Chúng ta trước kia gặp qua, nói chuyện phiếm một hồi, mới bàn bạc xây dựng nên một tòa viên thuộc về mọi người, có thể cho chúng ta khi hội tụ thì dùng đến, cho nên sau khi gặp được ta, Nhu đã đến kinh thành lập gia viên ấy gọi là khách điểm.”

An Nhược Lan lần này không có ngắt lời Phong Nhã, rất chăm chú lắng nghe.

“Sau đó ở kinh thành, quả nhiên gặp được Nạp Lan cùng Mộng Điệp..”

“Nạp Lan nữ hiệp cùng kết hôn cuồng!” An Nhược Lan nhin không được rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Đúng rồi, còn có nha...”

“Còn có?” An Nhược Lan lúc này nhảy dựng lên, “Tổng không thể nào trùng hợp như vậy, tất cả chúng ta đều ở đây sao?” Đây quả thực là thái quá rồi, các nàng hẹn nhau ăn cơm đã ngoại, không lẽ cũng hẹn nhau xuyên qua thời không!

Lắc đầu, Phong Nhã mang một ít thất vọng nói, “Không có, chỉ có bốn người thôi, lúc ta rơi xuống, rõ ràng có nghe được tiếng tiểu Sương kêu nha, thật là kì quái...”

An Nhược Lan kinh ngạc rồi ngồi lại trên ghế.

Phong Nhã ngồi ở bên cạnh nhìn xem nàng.

Mục Thiên Ba nhìn thoáng qua Khúc Du Nhiên, hần hờ hững chăm chăm vào kiếm trong tay, hoàn toàn không thấy hai cái nữ nhân có điểm thần kinh hề hề hà hà.

“Phong Nhã, véo ta một cái, ta không phải đang nằm mộng chứ?” Sau một lúc lâu nàng bắt bạn bè ra tay như vậy.

Phong Nhã cười khanh khách nói, “Không phải nằm mộng, ta là người sống a!”

An Nhược Lan ôm mạnh cổ nàng, cười to: “Ta quá hạnh phúc a!”

Sắc mặt Mục Thiên Ba khẽ chuyển thành màu đen. Nàng như thế nào cho tới bây giờ không có hướng hần cười to thoải mái như vậy, hơn nữa dù cho Khúc phu nhân là nữ nhân. Nàng cũng nhiệt tình quá độ đi.

“Bớt đau buồn đi.”

Di! Mục Thiên Ba kinh ngạc hướng nhìn Khúc Du Nhiên. Hần nói cái gì a?

“Địa vị của người sau này còn có thể tụt giảm.” Lần này Khúc Du Nhiên cho hần đáp án minh xác.

Còn giảm? Mục Thiên Ba trong lòng hỏa cự nổi lên.

Khúc Du Nhiên như có mất thần, không ngẩng đầu lên nói, “Đến kinh thành, địa vị của người hội rớt xuống ngàn trượng.”

“Vì cái gì?”

“Chỗ đó có bằng hữu của các nàng đang đợi.”

“Ta không đến kinh thành.”

Bỗng dưng tất cả mọi người nhìn qua hần, hần ăn sai thuốc gì, muốn kháng chỉ?

“Ta muốn thượng kinh,” An Nhược Lan tỏ vẻ rất kiên trì. Nàng muốn gặp ôn nhu, bằng hữu, nàng muốn gặp đến chết.

“Ta sẽ hướng Hoàng thượng lần lượt tập tử.” Hần cũng rất kiên quyết.

Khúc Du Nhiên ở bên cạnh yên lặng thở dài. Chiều kinh nghiệm dĩ vãng, cuối cùng thắng lợi bình thường sẽ thuộc về nữ nhân.

“Chúng ta sẽ cùng tiến kinh, hoặc ta với người mỗi người đi một ngã!” Nàng rất dứt khoát cho hần lựa chọn.

Chăm chăm vào nàng sau nửa ngày, Mục Thiên Ba cuối cùng nhắm mắt, bắt đầu dĩ cuối đầu: “Thượng kinh.”

“Ta yêu người chết mất!” Những lời này bật thốt lên từ trong miệng của nàng bay ra ngoài.

Mục Thiên Ba đang bất mãn nghe được những lời này của nàng tựa như lên chín tầng mây.

Khúc Du Nhiên không tiếng động lắc đầu. Xem đi, kết quả chính là như vậy.

8. Chương 8

Chẳng lẽ từng cái nhận thức nữ nhân Nhã Nhi này, đều tự động gánh vác chức vụ hộ pháp?

Không trách Khúc Du Nhiên hội sinh ra ý nghĩ này, mà là hần gặp qua, từng cái bằng hữu của thê tử luôn sẽ cùng nàng nghiên cứu trừ nghệ, ở một bên giám sát bảo vệ nàng giảm bớt phát sinh ngoài ý muốn, đem hần thân là trượng phu gạt qua một bên.

Cảm nhận được hai đạo bao hàm tức giận chăm chú nhìn, Khúc Du Nhiên thở dài trong lòng. Còn có một chút giống nhau, chính là từng cái nam nhân bên người bằng hữu của thê tử luôn sẽ đối với hần nhìn bằng ánh mắt ác độc, làm cho hần như đứng ngồi không yên.

“Cháy cháy..... trời ạ!” Chứng kiến bạn bè đem một lon dầu toàn bộ rót lên, An Nhược Lan vô lực la lớn.

Phong Nhã biểu lộ rất vô tội, “Ta tưởng nước.”

“Đi.” Chứng kiến ngọn lửa từ trong lò cuộn lên rất nhanh, An Nhược Lan một tay kéo bạn lao ra khỏi phòng bếp.

Đứng ở khu vực an toàn nhìn xem từng ngọn lửa phóng thẳng lên trời, An Nhược Lan cảm khái vô hạn, “Phong Nhã a, đi theo người, luôn có thể thưởng thức khói lửa đồ sộ như thế.”

Phong Nhã áy náy nhìn về phía trượng phu, “Thực xin lỗi, vừa muốn hại người bồi thường tiền.”

Khúc Du Nhiên nhàn nhạt liếc nhìn người bên cạnh, “Làm phiền tướng quân.”

Mục Thiên Ba vừa muốn phản bác, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt hắc có thâm ý khác, lời vừa đến bên miệng liền nuốt trở vào, cam kết, “Ta phụ trách bồi thường.”

Khúc Du Nhiên lúc này mới cảm thấy mỹ mãn, chuyển hướng thê tử, “Nhã Nhi, từ đây về sau chúng ta chia tay bọn họ.”

Phong Nhã chờ mong nhìn hắc, “Chính là, ta nghĩ cùng An Nhược Lan đi đến kinh thành!”

Mục Thiên Ba lập tức khẩn trương nhìn Khúc Du Nhiên.

Khúc Du Nhiên mục quang chuyển qua trên người vài người, sau đó rất khẳng định nói: “Không được.”

Mục Thiên Ba nhẹ nhàng thở ra.

“Vì cái gì?” Hai nữ nhân trầm miệng một lời.

“Bởi vì ta còn muốn đuổi bắt giang dương đại đạo.”

Nghe hắc nói như vậy, ánh mắt Mục Thiên Ba biến hóa vi diệu. Ngày xưa lãnh tức vô tình, cao ngạo thiết diện Khúc Du Nhiên, hội bởi vì luyện thể mà mang theo năng thiên nhai tập hung? Lúc trước nghe phong thanh người ta chê cười, hôm nay mới biết được quả đúng vậy.

Do dự, Phong Nhã giọng mang chần chờ nói, “Ta lần này hay là không cần phải đi theo đi! Vạn nhất lại bị bọn tặc bắt được sẽ uy hiếp người thì sao?”

Khúc Du Nhiên mặt không đổi sắc nói: “Đáp ứng điều kiện của bọn hắc.”

Nàng thật vất vả mới thu về cằm dưới, khó khăn nói: “Bọn họ ép người sẽ không bắt bọn họ nữa?”

“Vậy không bắt.”

“Nhưng bọn họ là người xấu.”

“Có người khác bắt.” Khúc Du Nhiên như cũ biểu lộ lạnh lùng.

An Nhược Lan phì cười, thân thủ vỗ vỗ đầu vai bạn, “Chồng người là nhân tài a!”

Phong Nhã vẻ mặt mê mang.

Nàng hảo tâm cho nàng giải thích, “Hắc đáp ứng chính mình không bắt nha, theo như tính cách của lão công người như thế, bọn họ bắt qua người lần thứ nhất sau biết có chút ít điểm yếu hay là không đụng vì giai.” Nàng có nghe Phong Nhã nói qua, người cuối cùng bắt nàng làm nhân chứng kết cục tương đương thảm thiết, cái này nàng có nhờ Mục Thiên Ba chứng thực qua.

Là thế này phải không? Phong Nhã bán tín bán nghi.

“Người hay là đi cùng hắc!” Cuối cùng An Nhược Lan thay Phong Nhã quyết định.

“Chính là, ta nghĩ muốn cùng người tiến kinh gặp Nhu cùng các nàng.” Nét mặt của nàng đầm đìa đáng yêu, thật sự là thấy yêu tiếc.

“Đã chúng ta đều ở đây bên cạnh, gặp mặt còn không dễ nha, huống chi có trang viên, chúng ta tùy thời có thể gặp nhau!”

“Trong lúc này liên lạc rất thuận tiện.” Nàng có chút phàn nàn.

Điều này cũng đúng, An Nhược Lan nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ngón tay búng ra cười nói: “Chờ lúc ta gặp Nhu, thương lượng kết quả, chúng ta dùng tám trăm dặm chuyển phát cho người biết được không?”

“Tốt tốt!” Phong Nhã lập tức vui vẻ ra mặt, vui vẻ giống như đứa bé, “Người cùng Nhu nhất định có thể thương lượng ra một cái biện pháp tốt nhất, ta tin tưởng các người.”

Hai nam nhân liếc nhau, phát hiện lẫn nhau cảm giác không tính rất tốt.

“Khúc huynh còn có công vụ trong người, tiểu đệ cũng không miễn cưỡng, chúng ta tạm chia tay tại đây a!”

An Nhược Lan hồ nghi nhìn Mục Thiên Ba. Phải vội vàng như vậy sao? Ít nhất cũng nên ăn bữa cơm tiễn biệt a!

Khúc Du Nhiên lập tức biết nghe lời chấp tay ôm quyền, “Vợ chồng chúng ta xin cáo từ.”

Lúc này hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc chứng kiến hội hiếu ra. Bọn họ hy vọng hai nữ nhân các nàng nhanh chóng tách ra!

Cuối đường thiên, thiên vô tận đầu.

“Đi a!” An Nhược Lan không đành tiếc hận nói.

Mục Thiên Ba thân thủ nắm ở đầu vai của nàng, nhẹ giọng trấn an, “Còn có thể gặp lại.”

“Phải không?” Nàng ngẩng đầu trừng mắt, “Các người rõ ràng sẽ không nghĩ muốn chúng ta cùng một chỗ.”

“Khúc huynh không nghĩ người chiếm dụng thể tử hắc quá nhiều thời gian a!” Hắc một chuýt cũng không cảm thấy chột dạ, đem tất cả trách nhiệm đều đổ trên người Khúc Du Nhiên đã rời đi.

Nàng đưa tay đẩy tay hắc đang trên đầu vai rời đi, dùng một loại giọng điệu khuyên nhủ chân thành đối với hắc nói: “Tướng quân, mời người chú ý đây là đường lớn nhiều người qua lại, nhân ngôn đáng sợ.”

Hắc hoang mang nhìn nàng. Không rõ tại sao nàng trở mặt nhanh như vậy.

Mấp máy môi, nàng khẽ hừ một tiếng, “Người đừng tưởng ta gặp lại bằng hữu vui vẻ như vậy, sẽ quên đi chuyện tình suýt chút nữa bị chết dưới tay kẻ ái mộ người.”

“Ta đưa nàng trở lại kinh thành đi.”

Nàng mất hạnh nhắm lại, “Sợ ta sẽ thương tổn nàng sao?” Hại nàng nghĩ hắc chỉnh sửa người đều không có, trong lòng khẩu oán khí trừ tại ngực phi thường khó chịu.

Trán hắc một màn hắc tuyến “Ta là sợ nàng tiếp tục làm ra chuyện gì sai trái.” Tuy nhiên Lý Khinh Châu không có thành công, nhưng là mỗi lần nghĩ đến nàng thiếu một chút là sẽ thành công, sợ hãi từ đầu vọt tới tràn ngập trong lòng, làm cho hắc như rơi vào hầm băng, khắp cả người phát lạnh.

“Tóm lại, hiện tại bằng hữu của ta đi, tâm tình của ta phi thường không vui, theo ta bảo trì khoảng cách an toàn ba thước.”

Mục Thiên Ba ngơ ngác nhìn nàng xoay người, nghênh ngang rời đi.

Tứ Cửu cúi đầu, một bên không ngừng nhún bả vai, đến cuối cùng thật sự nhịn không được cất tiếng cười to. Gia bộ dạng thật tốt a!

Bất chấp trách cứ thị đồng vô lễ, lấy lại tinh thần hắc vội vàng đuổi theo. Bảo trì ba thước, làm sao có thể!

“Lan nhi, người hãy nghe ta nói.”

“Không nghe.”

“Người không thể cố tình gây sự.”

“Người khác có thể, ta vì cái gì không thể, người căn bản chính là yêu mến cái quận chúa kia.” Bất mãn trong lòng nhất định phải tiết ra, nếu không nàng sẽ bị nội thương.

Mục Thiên Ba mặt đều nhanh chóng đen lại, một bả túm lấy cánh tay nàng đem nàng nhanh chóng kéo sát vào trong ngực, một mực ôm nàng, dẫn tới người qua đường đều dừng lại quan sát.

“Duy trì.... Làm gì?” Giết mình trước động tác lỗ mãng, An Nhược Lan trở nên có chút cà lăm.

“Không cần cố tình gây sự với ta, ta thật sự không thích người như vậy.”

Nhìn qua đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy của hắn, nàng cảm nhận được phần nộ cùng thương tâm của hắn, vô ý thức rụt rụt đầu. Nàng thật sự hơi quá đáng sao?

“Thực xin lỗi!” Cái này ai, ai a, nàng làm sao có thể nhận lầm? Đây căn bản cũng không phải là nàng, nhất định là bị quỷ nhập rồi!

Thần sắc của hắn dừng một chút, đầu chống đỡ trán của nàng nói: “Không cần phải như vậy, ta biết rõ không phải bởi vì quận chúa đang tức giận, ta từ nay về sau không ngăn cản người cùng bằng hữu gặp gỡ!”

Lúc này, hắn còn không biết chính mình như thế nào không sáng suốt ứng thuận hứa, bởi vì cái không biết gọi là hạnh phúc a!

An Nhược Lan vui đầu vào trước ngực của hắn, trong lòng than thở một tiếng. Nam nhân này quả thực rất yêu nàng.

“Gia, gia! Chúng ta đang trên đường lớn a!” Tứ Cửu đuổi theo kịp không thể không có lòng tốt bồn phần nhắc nhở chủ tử bọn họ, cử chỉ không phù hợp đã thu hút quá nhiều ánh mắt tò mò.

Bị hắn nhắc nhở như vậy, hai người ôm cùng nhau một chỗ như vậy như vừa mới tỉnh cơn mơ. Vội vàng tách ra, đồng thời rặng mây đỏ bay lên mặt, ngượng ngùng khó tả.

Ai! Tại cổ đại, trên đường lớn, cùng một người nam nhân ôm nhau bên đường, nghĩ đến nàng An Nhược Lan nhất định sẽ lưu danh sử sách.

Kinh thành chính là dưới chân thiên tử, tất nhiên phần hoa dị thường, nhưng làm cho An Nhược Lan hưng phấn hiển nhiên là đến kinh thành có thể sắp được nhìn thấy hảo bằng hữu, vì vậy không ngừng thúc giục mã xa phu giờ roi giục ngựa, một đường chạy như bay trở lại kinh.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn lại tại trang viên, nàng đã không thể chờ đợi được nhảy xuống, thiếu chút nữa lại bị sẩy chân, làm cho Mục Thiên Ba ngồi trên lưng ngựa một phen kinh hoảng, vội vàng phi thân xuống đuổi theo nàng.

“Có lăm hay không!” Nàng một tiếng kêu rên.

“Làm sao vậy?” Hắn theo ánh mắt của nàng nhìn sang, nhưng khóe miệng không khỏi giờ lên.

“Hắn rõ ràng là đóng cửa. Là đóng cửa a!” Nàng uất nghẹn ngửa mặt lên trời la to. Bạo lực nữ rốt cục làm cái gì a!

“Chúng ta mấy ngày nữa lại đến.” Hắn trấn an nàng.

Nàng oán hận đập ván cửa mấy cước, toái toái nhớ kỹ, “Người đáng chết, tại sao lại không chọn thời điểm ngừng kinh doanh a, rốt cục là chạy đi đâu!”

Mục Thiên Ba khóe miệng lại run lên, rốt cục vẫn phải không nói chuyện. Nguyên lai nàng cùng về ôn nhu nhã nhặn bên ngoài thật không tương xứng a, ở chung càng lâu, loại cảm giác này càng mãnh liệt, cho tới hôm nay cuối cùng là tra ra manh mối.

Bỗng dưng nghĩ đến một sự kiện, nàng hai tay vỗ vỗ, vui vẻ ra mặt, quay đầu trở lại bước đi, “Xa phu, đi kinh thành, thủ phủ Tư Đồ phủ.” Nơi nào còn có hai vị này nha, rõ ràng đã gả ột đôi song bào thai, hắc hắc, sẽ không thượng sai giường a!

Theo như lời Phong Nhã nói, Ôn Nhu gả cho Phú Quý sơn trang Diệp Tam Thiếu, mà Nạp Lan cùng Mộ Dung điệp, cùng nhau gả vào kinh thành tại thủ phủ Tư Đồ phủ.

Mục Thiên Ba khóe miệng vừa khê nhếch lại thả xuống.

Sau đó dân chúng Trường An chứng kiến một cỗ xe ngựa phi tốc trên đường phố, tại sau xe mang theo một cỗ bụi màu vàng theo xe mà đi.

“Ta tìm thiếu phu nhân của các ngươi.”

“Cái gì?” Ngoài cửa Tư Đồ gia lần nữa vang lên tiếng thét chói tai của An Nhược Lan, “Ra khỏi nhà?”

Mục Thiên Ba yên lặng đứng ở phía sau, mày kiếm cau lại. Đây rốt cục là tình huống nào?

“Đúng vậy, hai vị thiếu gia cùng phu nhân đến Phú Quý sơn trang thăm bằng hữu.”

“Phú Quý sơn trang?” Vân vân, An Nhược Lan bỗng dưng mở to mắt. Đó không phải là nhà lão công của Nhu sao? Nguyên lai các nàng hội tụ a, một đám không có nhân tính, cũng không hiểu biết lưu lại một tên trông coi trang viên, làm cho nàng lòng tràn đầy vui mừng tào ngộ rồi mưa to tầm tã, rốt cục một cái cũng không thấy.

“Mục Thiên Ba, ta muốn đi Phú Quý sơn trang.” Nàng thật nhanh đưa ra quyết định.

“Ta là phụng chỉ trở lại kinh, diện kiến thánh thượng.” Đây là lý do của hắn.

“Tự mình đi đi.” Nàng một khắc cũng không đợi được.

“Ngươi xác định?”

“Ta đương nhiên.....” Thanh âm tại thu được ánh mắt thâm trầm của hắn liền biến mất, “Nhân gia muốn gặp bằng hữu chứ sao.”

“Dù cho ta bị hoàng thượng tứ hôn, ngươi cũng muốn đi?”

Hắn được ban hôn nàng đương nhiên..... đánh chết cũng không thể đi, có đi cũng phải trước tiên đem tình địch sữa chữa một lần mới cam tâm tình nguyện an tâm mà đi.

“Ngươi thật sự sẽ bị tứ hôn?” Nàng cẩn cẩn dục dục hỏi.

Hắn hừ một tiếng, “Ngươi rốt cục nghĩ sự kiện sẽ như vậy sao?” Kể từ khi nàng biết đám tỷ muội kia ở kinh thành, nàng đã sớm đem những chuyện khác vứt đi không còn một mảnh, thậm chí thường bỏ qua hắn, làm cho hắn cảm thấy rất buồn bực.

An Nhược Lan có chút chột dạ. Nói thực ra là nàng đem chuyện đó quên đi đâu rồi. Ai! Tình địch không còn bên người gây sự cố, nàng cảm giác nguy cơ biến mất hầu như không còn.

Đã gặp nàng biểu lộ chột dạ, hắn hừ một tiếng.

“Ngươi hừ cái gì nha, ta đáp ứng ngươi qua sẽ không cố tình gây sự, cho nên không có chuyện đã xảy ra, ta là cái gì muốn nói ra ọi người hao tổn tinh thần?” Nàng càng nói càng lễ thẳng khí hùng.

Nữ nhân trời sinh chính là cao thủ nói khoác, hắn đột nhiên hiểu rõ đạo lý này.

“Thiếu gia, thiếu gia....” Xa xa một con ngựa chạy vội mà đến, người trên lưng ngựa không ngừng gọi.

Mục Thiên Ba cảm thấy hơi kinh ngạc quay đầu lại, khi nhìn rõ ràng người trên ngựa là ai, tuấn dung hơi bị cứng đờ. Hắn cái này hai mươi lăm năm qua, gặp được không nhất phân rõ phải trái, không nhất có thể thuyết phục nữ nhân phái người đến đây.

“Người nào a?” An Nhược Lan hiếu kì để sát vào hắn. Rõ ràng có thể làm cho hắn sắc mặt khó coi như thế, nghĩ đến là vị nào đáng giá tôn kính.

“Quản gia.” Hắn mặt không biểu tình nói ra tư cách cùng địa vị của người vừa đến.

Ánh mắt của nàng phút chốc trợn to. Chính là cái lão quản gia cực kì lợi hại theo như Tứ Cửu nói, chính là cái người mà mỗi lần nhắc đến đều khiến Tứ Cửu run rẩy mãi!

“Ngươi cùng quản gia có cừu oán gì sao?”

“Không có.”

Lời nói cứng bang bang như vậy, không có mới là lạ. An Nhược Lan nhắm mắt lại, muốn nhìn rõ vị kia quần gia diện mạo như thế nào lại làm cho người khác sợ hãi, chỉ tiếc lưng ngực cao, bụi đất lại tung bay, nàng không cách nào nhìn thấy được.

“Hắn có thể hay không rất dữ?”

Hắn cau chặt lông mày trả lời, “Không biết.” Nhưng mà rất dong dài.

Đánh giá thần sắc của hắn, nàng khẳng định trong chuyện này tất có ẩn tình, quyết định phải hỏi thăm cho rõ mới được.

Ngựa đã dừng lại trước mặt, một cái lão già nhảy xuống từ lưng ngựa, điều này làm cho An Nhược Lan chấn động. Một cái lão già mà nói, người quần gia này thân thủ thật sự nhanh nhẹn a, hơn nữa tinh thần no đủ, khí sắc hồng nhuận, tóc đối lập đã có chút hoa râu.

“Thiếu gia ngài trở lại kinh như thế nào không trở lại phủ trước? Lão phu nhân đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi, vội vàng gọi lão nô tới tìm người trở về.” Lão nhân vừa nói vừa đi đến trước mặt.

An nhược Lan phát hiện sắc mặt Mục Thiên Ba càng thêm đen rồi, không khỏi cười trộm.

Mục Thiên Ba đột nhiên kéo nàng qua, hướng lão nhân trước mặt, “Triệu thúc, đây là Lan nhi.”

An Nhược Lan còn không có kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, đã bị đỡ lên người trước, đành phải hướng về phía lão nhân mỉm cười, bày ra lễ phép.

“Lão quần gia hảo.”

Triệu Thành lập tức kinh diễm trợn to mắt, có chút không tin tưởng trên đời có người tựa như tiên nhân vậy.

Mục Thiên Ba một bên mỉm cười.

“Chính là thiếu gia.” Triệu Thành thu hồi mục quang kinh diễm, rất nghiêm túc nhìn thiếu gia, “Cho dù vị cô nương này tựa như thiên tiên, người cũng không thể bởi vậy đối với quận chúa bội tình bạc nghĩa a!”

Mục Thiên Ba cười cứng tại trên mặt. Bội tình bạc nghĩa? Lý Khinh Châu rốt cục lại làm cái gì?

An Nhược Lan thần sắc nhất thời trở nên cổ quái, như có điều suy nghĩ nhìn hắn liếc. Xem ra phiền phức của hắn không nhỏ.

“Hồi phủ.” Mặt không biểu tình nói hai chữ này, hắn phi thân lên ngựa, dẫn đầu rời đi.

Như vậy đã đi? An Nhược Lan chần chờ, chính mình muốn hay không đi theo sau.

“Cô nương, thỉnh.”

Nàng kinh ngạc nhìn lão quần gia.

Triệu Thành cười đến rất hòa thuận, “Thiếu gia sẽ xử lý tốt, cô nương không cần lo lắng.”

Nàng không có lo lắng nha, nàng chỉ là muốn thừa dịp đi loạn người, tìm bằng hữu đi.

“Thiếu gia trước khi đi có dặn dò lão nô mang tiểu thư hồi phủ, cho nên cô nương hay là mời lên xe ngựa a!”

Hắn có sao? Hắn căn bản là thập phần vội vàng rời đi.

Như là hiểu được ý nghĩ của nàng, Triệu Thành nói ra, “Lão nô nhìn thiếu gia lớn lên từ nhỏ, hắn chỉ cần một ánh mắt, lão nô tất cả đều hiểu rõ.”

Như vậy gọi là tâm linh tương thông? An Nhược Lan có chút buồn cười nghĩ.

Mục Thiên Ba mặt lạnh nhìn một màn trước mắt, Lý Khinh Châu cười chói lọi vịn mẫu thân theo đại sảnh đi ra.

“Đây là có chuyện gì?”

Triệu Thành ở một bên trả lời, “Quận chúa đối Thái Hậu nói các người đã có vợ chồng chi thực, mà ngài bởi vì...” hần liếc nhìn An Nhược Lan lịch sự nhã nhặn như nước, “An cô nương dụ dỗ mê hoặc còn đối với nàng bội tình bạc nghĩa.”

“Ta dụ dỗ hần?” An Nhược Lan thủy chung bảo trì im miệng nhin không được kêu lên. Nàng căn bản cho đến bây giờ phản đối hần dùng qua mỹ nhân kế!

Mục Thiên Ba quảng cho nàng một vòng ánh mắt nghiêm ngẫm, rồi sau đó biểu lộ âm trầm chuyển hướng sang lão phu nhân, “Nàng tại sao ở trong phủ?”

“Thái hậu truyền chỉ, làm cho quận chúa ở tạm trong phủ, hết thấy chờ thiếu gia sau khi trở về kinh phân xử.”

Rất tốt, là nhân tài, đầu cơ trục lợi bốn sự dùng là không sai, điều này làm cho An Nhược Lan đối với Lý Khinh Châu không thể không vài phần kính trọng. Có lẽ xuất thân vương công quý tộc, từ nhỏ mưa dầm thấm dất, đối với mấy cái này tranh thủ tình cảm đoạt yêu xiếc nhìn mãi quen mắt, mới có thể vận dụng được thuận buồm xuôi gió như thế a!

“Lập tức tổng nàng trở về!” Mục Thiên Ba lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

“Lão phu nhân, người xem....” Lý Khinh Châu tiểu dung một suy sụp, ủy khuất nhìn hướng bên người Mục lão phu nhân.

Mục lão phu nhân mục quang đã tại An Nhược Lan ngấm ngía, xem xét nàng vài vòng, vô luận nhìn thế nào, cũng không thấy nàng giống như lời quận chúa nói cái chủng loại kia.... Xấu nữ nhân, ngược lại là càng xem càng hợp ý, thực tế, ánh mắt của nàng đảo qua tay con trai. Hai người đứng gần như thế, nhi tử làn da như trước cũng không có ửng đỏ cùng sưng tấy, không một chút biểu hiện của bệnh trạng xuất hiện. Ba nhi đối với nàng tựa hồ không có biểu hiện hiện tượng chứng sợ nữ nhân!

Cười cười, Mục lão phu nhân cầm tay Lý Khinh Châu đến bên người nhi tử, “Ba nhi a. nam tử hán đại trượng phu, đối với chuyện đã làm luôn phải chịu trách nhiệm.” Nói đến đem tay Lý Khinh Châu nhét cứng ngắc vào tay nhi tử.

Mục Thiên Ba giống như bị chạm điện, lập tức buông bỏ tay khỏi Lý Khinh Châu, nhưng trên tay đã nhanh chóng toát ra rậm rạp chẳng chịt ửng đỏ, da thịt cũng bắt đầu sưng vù.

Hết thấy nhìn ở trong mắt, Mục lão phu nhân đã có so đo. Nhưng trên mặt cũng không lộ thanh sắc, “Ba nhi, làm sao có thể thất lễ như thế?”

“Mẫu thân, hài nhi trước giờ không có làm nên chuyện tày đình, đao gác trên cổ cũng không nhận thức.”

“Quận chúa a, Ban hi đã trở lại kinh, người không ngại trước hết trở lại Vương phủ, hết thấy đợi Thánh Thượng cân nhắc quyết định.”

“Lão phu nhân!”

“Con ta kiên quyết như vậy, quận chúa nếu cố ý lưu lại, chỉ sợ sẽ có tranh chấp xung đột, quận chúa hay là tạm thời trở về Vương phủ.” Mục lão phu nhân lời nói thâm thía khuyên.

“Chính là nữ nhân này tại sao lại được ở đây.” Lý Khinh Châu bắt măn.

An Nhược Lan cười cười, rất chân thành nhìn nàng, “Quận chúa, nói thật, ta thật sự rất muốn đến Vương phủ làm khách, bắt quá.....” nàng cố ý kéo dài âm, dẫn tới tất cả mọi người nhìn qua nàng, lúc này mới tiếp tục nói, “Trên đường tới kinh thành rất không may nghe được một sự kiện, để cho ta không thể không bỏ đi ý niệm đến Vương phủ tá túc.”

Trực giác, Lý Khinh Châu cho rằng nguyên nhân kia chỉ sợ là cái chuyện gì không tốt.

An Nhược Lan chậm rãi nói, “Tựa hồ giống như có lẽ..... Nói mà tóm lại, Vương gia lão nhân thanh danh của ông ta có chút bừa bộn, đối nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp luôn quá mức quan tâm săn sóc.”

Lý Khinh Châu dung nhan đột biến. Đây là nàng trong lòng đau nhức, cả đời lau không sạch sỉ nhục, phụ thân mê rượu háo sắc thiên hạ sớm đều đã biết.

Mục lão phu nhân bất động thanh sắc đánh giá thần sắc thanh thần của An Nhược Lan. Cô bé này tuyệt đối không phải là một chiếc đèn đã cạn dầu.

“Mà thân thể của ta không xu, ở kinh thành lại không quen biết, ngoại trừ ở nhờ Mục phủ, thật sự không có lựa chọn khác, chuyện này thật sự xin lỗi quận chúa!”

Lý Khinh Châu sắc mặt lại biến, cuối cùng là vẻ mặt thâm trầm.

“Ta đây trước hết trở lại Vương phủ, lão phu nhân, người tuyệt đối phải giúp ta coi chừng tướng quân a!”

“Đây là tự nhiên.” Mục lão phu nhân đáp ứng cực kỳ sảng khoái.

Hồ nghi nhìn người cạnh cửa, An Nhược Lan cẩn thận hỏi, “Người đi nhầm phòng a?” Tại đây rõ ràng là gian phòng cho khách, hắt quần áo trong, ngoài quần chăn giữa đêm đi đến tận đây, không phải là mộng du a!

Mục Thiên Ba cười cười, “Ta không có đi sai!”

“Chính là, đây là gian phòng của ta a!” Nàng nhắc nhở hắt.

“Ta biết rõ.”

“Vậy người giữa đêm khuya đến tận đây muốn làm gì?”

“Ngủ.”

Nàng trừng mắt nhìn hắt, không thể tin được người nào đó cho ra loại đáp án vô sỉ như vậy.

“Cô nam quả nữ đêm khuya cùng ở một phòng, chuyện này...” Nàng thuần khiết cao thượng đáng thương bị người khác ác ý xoa thành một tầng màu đen.

“Ta nghĩ qua, quận chúa đã nói ta cùng nàng từng có da thịt chi hôn...”

“Đợi chút!” Nàng vội vàng cắt đứt lời của hắt, “Người không cần phải nói cho ta biết, người nghĩ đến đây theo ta ra tay có thể phản bác nàng a?”

Nghe vậy hắt cười đến rất thoải mái, “Người quả nhiên là cô nương có huệ chất lan tâm.”

Nàng không cần phải như vậy một cái huệ chất lan tâm, dần một chút thì tốt hơn a!

“Nếu như ta với người thủy chung cùng một chỗ, tất nhiên sẽ không có cơ hội cùng nàng có quan hệ xác thịt.”

“Đợi chút!” Nàng lần nữa hô ngừng, “Ta là không phải nghe lầm? Ý của người nói là, người có quan hệ xác thịt với người là ta?” Nàng vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hắt.

“Ta nói, người thật sự rất thông minh!”

“Cái này quá điên cuồng!” Nàng gầm nhẹ, “Mà ta làm sao hắt vô tội.” Đầu tiên là làm cho người ta nghi ngờ nàng là nữ nhân xấu xa chuyên dùng thủ đoạn dụ dỗ lừa gạt nam nhân, hiện tại chỉ sợ muốn thăng cấp thành dâm phụ dâm ô không biết xấu hổ rồi, nàng còn không nghĩ bị người thẩm lỏng heo a!

“Người không hy vọng ta không lấy quận chúa a?” Hắt nhìn nàng.

“Cái này, ta đương nhiên là không muốn...” Nàng thật thà trả lời.

“Cho nên, người sẽ phối hợp với ta đúng không?”

Phối hợp? Như thế nào là phối hợp? Cũng không thể thật sự gạo nấu thành cơm, tiện nghi mỡ con sói a! Vô luận nàng hiện tại thấy thế nào, đều chỉ chứng kiến sói lột dê lúc này, cho dù cái loại sói này thực anh tuấn nhưng cũng thật sự là lang sói a!

“Không được! Nhất định còn có những biện pháp khác.” Nàng quả quyết cự tuyệt.

“Nhưng đây là biện pháp hữu hiệu nhất.”

“Vạn nhất...” Nàng trừng mắt hắn, “Nam nhân tam thê tứ thiếp là bình thường, đến lúc đó Thái hậu lão nhân gia nàng hứng, cho người song hỷ lâm môn làm sao bây giờ?” Nàng tuyệt đối sẽ không cùng người khác chung một chồng, đánh chết cũng không được.

“Cho nên chúng ta phòng ngừa vạn nhất chuyện này phát sinh, đem sự tình làm thực.”

Nghe hắn nói như vậy, nàng không khỏi cảm giác mình là tiểu bạch thỏ rơi vào bẫy rập của lang yêu, da đầu run lên.

“Người mang thai con của ta.”

Cái gì? An Nhược Lan trừng bống trừng lớn mắt. Nàng là cô nương trong sạch có được không, mang thai? Cái này là vu hãm.

“Nói vậy.”

“Chúng ta tại biên quan lúc đó có khác gì vợ chồng chi thực.”

“Nói hưu nói vượn.” Tiếp tục trừng hắn.

“Ăn ngồi cùng bàn, đêm cùng gối, thời gian thực dài, người tự thâm kết châu thai.”

“Người đang ở đây nói chuyện xưa của ai khác a!” Mắt nàng bắt đầu trợn trắng.

Hắn không có để ý nàng, tiếp tục nói: “Ta và người cảm tình chính như tân hôn yển, bền như keo sơn, ta làm sao có thể đi thâm hoan?”

“Trời mới biết.” Nam nhân không phải thường làm loại chuyện này sao?

“Cho nên hiện tại biểu hiện người là khách, ta là chủ, nhưng là trong đêm ta ở tại gian phòng của người, ngủ trên giường của người.” Hắn rốt cục trần thuật xong.

Nàng cắn răng, “Người trên đường tới phải là “không khéo” bị người thấy?” Hắn như thế nào yêu mến hãm hại nàng nha!

Lúc này hắn cười đến chút tặc tron, hoàn toàn không có trước sau như một hình tượng nghiêm chỉnh, “Ta là vụng trộm tiến tới, bọn họ cũng là vụng trộm nhìn qua.”

An Nhược Lan cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn. Cho nên hắn nửa trước tiếng nói còn bình thường, phần sau lời nói tự dán tại lỗ tai của nàng mà nói, hơn nữa cường chế kéo nàng tiến đến màn trong, đây hết thấy là đều diễn cho người giám thị bên ngoài xem.

Cả ngày đánh nhận, lại bị nhận mỗ vào mắt. Thật hận!

“Chúng ta đây là muốn hay không làm thực chuyện mang thai này?” Hắn một bộ giọng điệu có thương lượng.

“Mơ tưởng,”

“Vạn nhất Thái hậu muốn nghiệm thân trong lời nói.”

“Ta quản người.”

“Ta là vì tương lai hai người chúng ta nên cố gắng.”

“Ta chỉ thấy suy nghĩ phương pháp của người ham muốn lan tràn như cỏ dại.” Nàng không chút nào nể tình nói thẳng.

“Ai, người cái gì cũng biết.” Chính là không để cho hắn đi trước một bước, làm ọi tính toán của hắn không có chỗ phát tiết.

“Cho nên người mơ tưởng.” Không có thương lượng, rõ ràng còn có những biện pháp khác, hắn hết lần này tới lần khác tới đây, thực khi nàng ngu ngốc à.

“Ta sắp tới đều đến đây.”

“Đến đây cũng đến không.” Cũng không phải ta mời người tới.

“Giường lên một lượt.”

“Thượng cũng bạch thượng.”

“Mà người đang nằm dưới người của ta.”

“Người dám?” Nàng mạnh nhìn thẳng hắn. Oa liệt, cái này hơi quá đáng, nàng đã đem chùng mực như vậy nói rộng, hắn lại còn muốn được một tắc lại muốn tiến một thước? Thật sự là nhân tâm không đủ rắn nuốt voi.

“Ta đây đêm nay không đi.” Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn nàng, đáy mắt không che dấu tình dục mãnh liệt chút nào.

“Chỉ cần bản thân nhận thức được có năng lực của Liễu Hạ Huệ, tùy người.” Nàng rất rộng rãi, đừng nói nàng chưa cho cơ hội, chỉ có điều cơ hội này, người có bản lĩnh mới có thể dùng.

“Xem như người lợi hại.”

“Cám ơn khích lệ.” Đối với tán thưởng của người khác, nàng gần đây tiếp nhận được an tâm thoải mái.

9. Chương 9

Đây là cái tình hình gì?

An Nhược Lan có chút nhức đầu xoa xoa huyết thái dương. Như thế nào sáng sớm vừa mở cửa đã thấy tràn đầy đầu người, đây không phải là mọi người ở Mực phủ đều đến đông đủ a?

“Làm sao vậy, không thoải mái sao?” Một đôi tay lớn giúp nàng xoa hai bên đầu.

“Chính mình xem đi.” Ánh mắt hắn rốt cục là đang nhìn cái gì a?

Liếc nhìn một mắt tỏ vẻ không đếm xỉa tới, Mực Thiên Ba vẫn giúp nàng tìm huyết thái dương, “Bọn họ là tới tìm ta.”

“Ta biết rõ.” Nhưng là làm sao có thể tập trung toàn bộ đến bên ngoài phòng của nàng? Giống như là biết hắn đang ở bên trong vậy.

Không đúng, thần trí nàng lập tức tỉnh lại, con mắt trợn lên thật to, ôm đồm hạ hai cánh tay hắn, trừng mắt thật dữ nhìn hắn, “Là người!” Nhất định là hắn.

Hắn biểu lộ rất vô tội, nhìn về phía trên tựa như cảnh mai hoa ôn thuận vô hại.

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

“Ai tin.” Nàng không tin, trăm phần trăm không tin, nam nhân này tín dụng đã bị phá sản triệt để.

Không có tiếp tục cùng nàng mơ hồ tranh cãi, hắn hướng lão quản gia hỏi, “Triệu thúc, có chuyện gì?”

Triệu thành rất cung kính, đứng đắn nói, “Sáng sớm công công trong nội cung đến truyền chỉ, chúng ta tìm khắp nơi trong phủ mới tìm được thiếu gia đang ở đây, mời người đi đại sảnh tiếp chỉ.”

An Nhược Lan hí mắt nhìn nam nhân bên cạnh. Hắn có thể hay không sớm đoán được hôm nay Hoàng thượng sẽ tuyên chỉ sai người triệu kiến hắn, cho nên mới không thể chờ đợi được, bất kể hậu quả giữa đêm xông vào khuê phòng của nàng, còn ác ý ở lại một đêm, đem danh dự của nàng làm cho bại hoại mới chịu bỏ qua?

Mực Thiên Ba cẩn trọng nhìn ánh mắt của nàng, cái nhìn này chứng minh suy đoán của nàng vừa rồi là hoàn toàn chính xác, điều này làm cho An Nhược Lan tâm hỏa phút chốc nổi lên.

“Ta phải thay quan phục.”

“Quan phục đã cho người mang tới cho thiếu gia.”

“Ta đây ở chỗ này thay.” Hắn tiếp nhận quan phục từ Triệu Thành, xoay người quay vào trong, thuận tay đem một người đang dùng mỹ mâu giết hắn kéo vào trong gian phòng.

“Người phải chết a, làm như vậy rốt cuộc có gì tốt?” Vừa vào cửa, nàng gầm nhẹ lên.

Hắn nghiêm thần sắc, “Ta có nói qua với người, Hoàng thượng vẫn muốn đem ta ra truy cứu, cho nên nếu như có thể khiến cho hắn thỏa mãn, việc này tất có thể cứu vãn, nếu không hoàng mệnh hạ xuống, hết cách xoay chuyển.”

“Như vậy người thực thăm rồi?” Xấu hổ chính là nàng được không, không hiểu được phải đem bộ dáng nào ra ngoài đối mặt với thể nhân đây a!

“Đúng vậy, chuyện này sẽ bị Hoàng thượng đem ra giễu cợt hành vi không đứng đắn.”

“Thực sự mà nói, không phải là người tham luyện khuê phòng, không làm việc đằng hoàng sao?” Nàng hừ nhẹ mà nói.

Hắn mỉm cười, để sát tai vào bên má nàng, thân mật nói nhỏ: “Người muốn nói như vậy cũng đúng a!”

Nam nhân này thế nào da mặt ngày càng dày? An Nhược Lan trực giác được bên mặt bị hắn thổi hơi nhẹ, trên mặt lửa nóng một mảnh, mà hắn gần đây lại đối với nàng thường xuyên như vậy, làm cho nàng sâu nào cũng không phải, không sâu nào cũng không phải.

Trong lúc đó, nàng đang hoài niệm cái nam nhân mỗi lần gặp đều thủ lễ trước kia.

Nàng chính là nhớ lại từ trước, đột nhiên cảm giác trên môi nóng lên, đồng tử không khỏi phóng to, gương mặt anh tuấn của Mục Thiên Ba ánh vào trong mắt. Hắn lại vào lúc đó hôn nàng, thật sự là hảo có đảm lược sắc a! Phía trước đại sảnh chính là có người chờ truyền thánh chỉ đâu rồi, hắn lại ở đây rảnh rỗi làm chuyện này!

Hôn cũng thật là sâu, dần dần trở nên có chút tuyệt hảo, hô hấp của hai người cũng ồ ồ.

An Nhược Lan lấy lại được một tia lý trí, mất sức của chín trâu hai hổ mới đem, tên lang sói này đẩy ra được, hồng học nhìn xem hắn, “Người phải đi nhận thánh chỉ.”

Hai gò má ửng đỏ, thần sắc tuyệt đẹp của người hắn yêu gần ngay trước mắt, vậy cái thánh chỉ cũng đang ở đại sảnh chờ hắn, thật sự là không làm gì được.

“Còn không thay quần áo?” Nàng trừng hắn. Nam nhân này thật sự là...

“Người giúp ta thay.”

“Nhanh lên, tranh thủ thời gian đi nhận thánh chỉ a!” Ánh mắt của hắn tràn đầy ham muốn trần trụi, làm cho nàng theo ngón chân đến chân tóc một luồng hơi nóng phả ra.

Hắn thở dài một tiếng, “Người rốt cuộc còn muốn tra tấn ta tới khi nào a?”

Nàng trừng hắn, dùng sức. Nàng tra tấn hắn? Là hắn tra tấn nàng a! Chỉ cần hai người một chỗ là dùng loại ánh mắt như muốn lột sạch quần áo nhìn chằm chằm vào nàng, làm cho tim nàng không ngừng tăng nhịp, chỉ sợ hắn nhịn không được trong phút chốc hóa thành lang sói áp đảo chính mình.

Hắn bằng tốc độ nhanh nhất thay quan phục, cơ hồ là vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Anh Nhược Lan cố nén cười. Nàng hiểu được, thật sự hiểu được, hắn sợ chính mình cầm giữ không được.

Ha, thật sự là quá buồn cười. Khi hắn bước đi chưa được trăm bước, nàng nhịn không được cười to, thánh chỉ đến thời điểm thật dung lúc a!

Ba ngày có phải là quá lâu hay không?

An Nhược Lan nâng má ngồi trên hành lang gấp khúc, kinh ngạc nhìn đến ao hồ trong hoa viên, hoa sen đón gió dập dờn. Nàng một người trong phủ tướng quân chờ đợi ba ngày, Mục Thiên Ba ba ngày trước tiếp thánh chỉ cùng công công tiến cung, đến giờ vẫn chưa về.

Tướng niệm nguyên lai là một loại giày vò tâm trí, chưa từng biết đến tương tư khổ đến như vậy, ném được chờ đợi mệt mỏi, chỉ bằng lúc trước không phân ly.

Nhàn nhật ưu sầu tại lúc này đang bao quanh nàng, từ xa nhìn lại, tựa như một bức tranh hoa cùng mỹ nhân lộ ra hương vị đau thương nhẹ nhàng, hoa làm tôn lên mỹ nhân, hay là mỹ nhân đang thưởng hoa rất đẹp, hay là hoa cùng người gần bó tương xứng, thiếu bên nào cũng không thể thành một bức họa trực tuyền hảo.

Cảnh đẹp như vậy, người đẹp như vậy, cho dù thân là một thái giám cũng nhịn không được tâm cùng thần trí đều lay động. Hắn trong lúc đó lý giải được Mục Thiên Ba mấy ngày nay tâm tình bức bối cùng bất an, nếu như trong nhà hắn cũng có một vị nữ tử như tiên nhân đang chờ đợi mình, cũng sẽ đứng ngồi không yên.

“Người chính là An Nhược Lan?”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm cho An Nhược Lan đang ngẩng người hoàn hồn lại. Là một vị công công!

“Ngài là?”

Công công mỉm cười. Đôi mắt như thế, cảnh đẹp ý vui tuyệt đại giai nhân, mặc cho ai biểu tình sung sướng cũng không thể kìm chế, “Ta là Lý công công, nội thân trong cung hầu hạ Thánh thượng, dâng tặng thánh dụ, thỉnh cô nương theo ta hồi cung một chuyến.”

Hoàng thượng hạ chỉ, nàng cái này là ột dân chúng bình dân cũng không có quyền lời lên tiếng sao?

“Có thể thỉnh công công người đợi một chút được không, dân nữ thay đổi y phục.”

“Hảo.” Tuy nghi hoặc, nhưng Lý công công cũng đáp ứng rồi. Chỉ là hắn xem qua thấy trang phục hiện tại của nàng cũng rất tốt, một thân hồng thường điểm lệ, đứng cạnh hồ mang màu nước xanh ngọc bích, cùng sắc sen trong hồ tôn lên, vô tình tạo nên khung cảnh như chốn tiên giới nào đó.

Như vậy băng cơ ngọc cốt, phong hoa tuyệt đại mỹ nhân, cho dù phi tần mỹ nữ khắp thiên hạ hầu như tề tựu trong Hậu cung cũng hiếm người được như nàng, Hoàng thượng thấy nhất định cũng giật nảy mình.

Đợi đến khi An Nhược Lan thay đổi xiêm y, một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, hắn rõ ràng giật mình sửng sốt.

Trắng thuần áo váy, rửa sạch chì hoa, chải mái tóc áp đảo cái trán, tựa như một tầng lụa mỏng bịt kín bức hoạ cuộn tròn, che khuất bức hoạ cuộn tròn tối đoạt người tâm phách Quang Hoa.

Một vòng tán thưởng hiện lên đáy mắt Lý công công. Thật là một cô nương tâm tư nhẫn nại, thông tuệ mà đa tình, vì trong nội tâm có yếu, tình nguyện thu hồi hào quang chói mắt của chính mình, để tránh cho khiến cho hữu tâm nhân sĩ ngấp nghé.

Mục tướng quân có một vị hồng nhan tri kỷ như vậy, thật sự là mấy đời đã tu luyện a! Tuy không muốn nhưng trong tận đáy lòng hắn cũng nâng sự hâm mộ đối với Mục Thiên Ba.

“Công công, có thể đi.” Nàng âm giọng lời nói nhỏ nhẹ, bộ dạng liêm mục phục tùng đứng ở trước mặt Lý công công.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Ngồi lên kiệu đợi sẵn bên ngoài phủ, vừa bước lên màn kiệu lập tức buông, ngăn cách tầm mắt nàng với bên ngoài.

An Nhược Lan chân mày cau lại suy tư. Hoàng thượng hạ chỉ triệu kiến, rốt cuộc vì cái gì? Tại đây là thời đại hoàng quyền lớn hơn hết thấy, nàng hay là nên tâm tư cẩn trọng một chút, mới là kế sách tốt nhất.

Nghe tiếng người rầm rĩ bên ngoài kiệu dần dần biến mất, thay vào đó là tiếng bước chân nặng nề của kiệu phu, thẳng đến lúc ngoài kiệu vang lên lạnh lạnh tiếng nói.

“Lý công công, Thái hậu cho người đem An cô nương dẫn đến Phượng Tảo Cung đi.”

“Chính là Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng hiện đang ở Phượng Tảo Cung.”

“Đã rõ.”

Lại đi một hồi, cổ kiệu rớt cuộc đã dừng lại.

“Cô nương thỉnh xuống kiệu a!”

Hai cung nga khơi mào màn kiệu, thân thủ vịn nàng hạ kiệu, không ngừng vụng trộm dùng mục quang dò xét nàng. Nghĩ đến người trong lòng Mục Thiên Ba tướng quân, ai cũng hiểu kì.

Đến lúc đi vào đại điện, nàng mới có thể cảm nhận rất rõ có vô số ánh mắt nhìn qua nàng, nhưng nàng cúi đầu, chậm rãi bước theo cung nga tiếp tục đi.

“Thái hậu, người đã đến.”

Nàng dừng bước lại, không có ngẩng đầu.

“Không cần phải câu nệ, ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn xem người.”

Thanh âm rất hiền lành, mà nhìn về phía trên xác thực cũng là lão nhân gia nhìn rất thân thiết, tuy tuổi đã cao nhưng phong vận vẫn còn, nhìn ra được lúc còn trẻ hẳn là một nữ nhân mỹ lệ động lòng người.

Thái hậu mục quang hiện lên một vòng kinh diễm, mỉm cười nhìn nàng, “Quả nhiên là một nữ tử phong thái xuất trần, khó trách Mục tướng quân tâm tư đều dồn cả về nàng.”

An Nhược Lan lại trở lại vẻ lễ phép lại có phần hơi xấu hổ cười yếu ớt, bảo trì trầm mặc.

“Thái hậu, thần trước giờ chưa từng có đứng núi này trông núi nọ.” Có người không cách nào bảo trì trầm mặc được.

“Đến cùng có phải như lời người nói hay không, ai gia phải hỏi qua mới hiểu được.”

Hắn rốt cục nói những gì? An Nhược Lan bắt đầu có chút bận tâm. Hắn thật sự đem những lời đùa bỡn cùng nàng đều tại đây nói hết a?

“Nghe Mục khanh gia nói, người cùng hắn ngẫu nhiên gặp ở biên quan rồi cùng nhau kết bạn?” Thái Hậu từ tốn hỏi nàng.

“Bẩm Thái hậu, thật sự là như vậy.”

“Hắn vừa thấy người liền giật nảy mình, ở chung lâu ngày tình cảm bắt đầu nảy sinh, rồi sau đó lưỡng tình tương duyệt phía trước, liền có sự tình phát sinh vượt lễ nghi.”

Hắn quả nhiên đối những người khác nói những lời như vậy! An Nhược Lan ngậm bực tại ngực, ngược mắt nhìn Thái Hậu liếc, lại nhanh chóng buông xuống, làm ra một bộ muốn nói lại thôi, muốn nói còn biểu lộ nghĩ ngợi.

Mục Thiên Ba nhìn nàng ánh mắt hiện lên một vòng vui vẻ. Nàng lại bắt đầu sắm vai thực nữ nhả nhận, nhu nhược lịch sự rồi, nhớ lại tình hình lúc đầu ở chung, hắn không khỏi mỉm cười.

Hoàng thượng ngồi ở bên người Thái hậu, không để lại dấu vết thâm đánh giá người thần tử yêu mến, khoe miệng hứng thú giờ lên.

“Đây là việc tư của các người, ai gia cũng không nên hỏi đến, chính là Châu nhi đối với ai gia khóc lóc kể lể nàng cùng Mục tướng quân đã có vợ chồng chi thực, lại bị hắn bội tình bạc nghĩa, ai gia bắt đắc dĩ mới mở miệng hỏi, người cũng không cần thẹn thùng, chỉ cần đem những sự việc thật thà nói ra.”

Nói thật chính là căn bản không có gì a, chính là nàng không thể trả lời như vậy, nàng sẽ hại Mục Thiên Ba phạm phải tội khi quân.

“Bẩm Thái hậu, dân nữ tự biết hành vi không kiểm soát, không nên nhất thời làm ra chuyện mất thể thống như vậy.” Nàng nhận biết, khoản nợ này của hắn nàng một mực ghi ở trong lòng.

“Trên đường trở lại kinh, người không nhận thấy tướng quân và quận chúa có gì khác thường sao?”

Đầu của nàng rũ xuống được thấp hơn, làm như ngượng ngùng không chịu nổi, lời nói cũng trở nên ấp a ấp úng, “Bẩm Thái hậu..... Dân nữ..... Dân nữ sớm chiều cùng tướng quân tương đối, không có, không có.... Không có phải hiện cái gì khác thường.” Trong sạch của nàng, ai tới trả cho nàng a!

“Sớm chiều tương đối?” Thái hậu nghi vấn âm lượng rất cao.

“Không dám đối Thái hậu,” tay của nàng tận lực kéo lắc lắc dưới vạt áo, “Ban ngày đi đường tất nhiên là cùng một đường đồng hành, ban đêm đi ngủ.... Đi ngủ sau, tướng quân..... Tướng quân sẽ vụng trộm lên vào phòng dân nữ, cho đến trời sáng...” Cảm giác mình bôi nhọ chính mình thật đáng buồn.

“Đây là giải thích, Mục khanh gia cùng quận chúa tuyệt đối là không có cơ hội phát sinh chuyện gì.” Thái hậu trầm ngâm. “Chính là, thân cũng là nữ tử danh giá, Châu nhi cũng không có thể nói dối...”

Đúng nha, đây là điểm mấu chốt, thời đại này nữ tử coi trọng danh tiết như mạng sống, Lý Khinh Châu xuất chiêu này, tìm đường sống trong cỏi chết, xác thực rất hữu dụng.

“Nếu như đúng như lời người nói, Mục khanh gia cùng Châu nhi không có vấn đề gì, vậy người cùng Châu nhi tại sao lại có tranh chấp, thậm chí đến tình trạng phải động dao..?” Thái hậu mục quang sáng ngời nhắc lại chuyện lúc trước, “Ngẩng đầu, nhìn ai gia trả lời.”

An Nhược Lan mặt lộ vẻ e sợ toan tính, mắt ngập nước, phảng phất đầy bụng ủy khuất không có chỗ có thể nói ra, khẽ cắn môi dưới, chần chờ, “Bẩm Thái hậu, đúng vậy, bởi vì quận chúa tức giận dân nữ độc chiếm yêu thương từ tướng quân, nhất thời..... Nhất thời bị lòng đố kỵ mê muội..... Muốn khắc dao lên mặt dân nữ, nên mới có tranh chấp.”

Nghe được câu trả lời của nàng, Mục Thiên Ba giật mình. Nguyên lai sự tình ngày đó quả không sai.

“Không phải, Thái hậu, nàng biết rõ Tướng quân có quan hệ với ta, sợ bằng chính tư cách cùng địa vị của mình không thể nào cùng tranh đoạt lại chất nữ, lúc này mới nổi lên sát tâm.” Lý Khinh Châu lập tức lên tiếng tiếp câu chuyện, cho thấy lập trường của mình.

Song phương bên nào cũng cho là mình đúng, hết lần này tới lần khác người người có lý có cứ, điều này làm cho Thái hậu nhất thời khó xử. Đang mang danh tiết nữ tử, mà hai đương sự đều một mực chắc chắn cùng một người nam nhân có quan hệ, cái này.....

“Việc đã đến nước này, duy chỉ có thỉnh bà đỡ.” Thái hậu đưa ra quyết định.

“Không cần như vậy!” Hai cô nương đồng thời lên tiếng phản đối.

“Chỉ cần kiểm tra hai người có còn hay không tấm thân xử nữ thì việc này mới có thể giải quyết tốt được.” Thái hậu giải thích.

“Bẩm Thái hậu, làm ra chuyện tình không biết xấu hổ như vậy, dân nữ đã cảm thấy hối tiếc lắm rồi, nếu như để cho bà đỡ kiểm tra thực hư, dân nữ tình nguyện lấy cái chết chứng minh.” Nói đùa gì vậy, nàng hiển nhiên là tấm thân xử nữ, tuyệt đối không thể kiểm tra.

“Thái hậu, chất nữ cũng không cần, như vậy thái thái.... Rất khó khăn vì chuyện.”

Người cũng biết thẹn thùng? An Nhược Lan âm thầm mắng. Sự tình tới nông nổi này còn không phải do người gây ra.

“Thái hậu, thần có biện pháp chứng minh.” Mục Thiên Ba đứng dậy.

“A?” Thái hậu kinh ngạc nhìn hấn.

“Thần từ nhỏ đến nay có bệnh không tiện nói ra, cho đến hôm nay không thể không tự vạch trần.”

Người rốt cục cũng chịu xuất đầu, nam nhân đáng chết! An Nhược Lan âm thầm cọ xát răng, tưởng tượng đem người nào đó băm thành trăm vạn mảnh.

“Bệnh không tiện nói ra?” Hoàng thượng thần sắc lập tức kích động.

An Nhược Lan trong lòng lập tức thở dài. Xem ra vị Hoàng thượng tuổi trẻ này xác thực rất thích xem Mục Thiên Ba gặp chuyện.

“Thần nguyên lai từ nhỏ liền không thể cùng nữ tử thân cận, chỉ cần đến gần ba thước, toàn thân sẽ sưng vù cùng nổi điểm hồng đỏ, cho nên thần mới một mực không muốn bàn chuyện cưới gả.”

“Nguyên lai vì lí do như vậy người mới chạy đến nơi biên quan thanh tỉnh nha.” Hoàng thượng bưng tỉnh đại ngộ. Khó trách hần bằng hữu này của hần, suốt từ trước giờ không sợ trời không sợ đất, nhắc tới tứ hôn lại chuẩn mất.

“Phải.”

“Vậy không đúng, không thể cùng nữ tử thân cận, vậy hai nữ nhân này như thế nào cùng người có quan hệ?” Ngay sau đó Hoàng thượng đưa ra nghi vấn.

Mục Thiên Ba nhìn người đang quỳ, chuyển hướng sang Hoàng thượng nói, “Nhưng là từ khi gặp Lan nhi, thần liền biết bệnh không tiện nói ra của mình đúng là ý trời.”

“Ý trời?” Hoàng thượng trừng mắt nhìn hần.

“Đúng vậy hoàng thượng, thần cùng lúc gặp Lan nhi mới phát hiện mình có thể cùng nữ tử thân cận, bất quá, lại cũng chỉ có một mình nàng là được thôi.”

“Không thể nào!”

“Sự thật là thế.”

“Chứng minh cho trẫm xem!” Hoàng thượng hào hứng rất cao.

Thái hậu cũng bị hần khiêu lên hứng thú, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người đương triều tuổi trẻ anh tuấn tài cao Mục đại Tướng quân.

Mà bọn họ tiêu điểm lại chuyển đến bên người An Nhược Lan khi hần đi đến bên người nàng, thân thủ cầm lấy tay, lại một tay cầm nâng ống tay áo của mình lên, lộ ra cánh tay rắn chắc bóng loáng.

“Thần cùng Lan nhi thân cận chắc chắn là không có vấn đề gì.”

“Châu nhi, tới phiên ngươi.” Hoàng thượng dị thường tích cực. (Tiêu nhi: Hoàng đế ca ca, tò mò thật sự không tốt a!!!! ^o^)

Lý Khinh Châu thần sắc có chút bối rối. Nàng thật sự không biết hần có bệnh này.

Mục Thiên Ba buông tay An Nhược Lan ra, đi đến bên cạnh Lý Khinh Châu, có chút không kiên nhẫn nắm cổ tay của nàng, sự việc kinh người lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy nguyên cánh tay rắn chắc bóng loáng của hần nhanh chóng toát ra nhiều điểm hồng, chậm rãi sưng vù lên.

Sự thật rõ ràng khắp thiên hạ.

“Người sớm nói chẳng phải tốt hơn, có cần làm cho trẫm phải nghe chuyện tình của ngươi.” Hoàng thượng cảm thán.

Hần khoé mắt ẩn ẩn run rẩy, “Cái này bệnh không tiện nói ra thần vốn không muốn ọi người biết.”

“Nói cũng đúng, đại tướng quân lại có chứng sợ gái như vậy, nói ra cũng là chê cười, trẫm không trách ngươi.” Liếc qua vị kia cô nương tựa hồ rất được yêu mến thưởng thức, “Ngươi còn không mau đỡ nàng dậy.”

“Tạ hoàng thượng.” Mục Thiên Ba lập tức tiến xa một bước, nâng An Nhược Lan dậy.

Nàng ngẩng đầu cho hần cười mà không phải cười liếc.

Đúng lúc thấy một màn như vậy, hoàng thượng lập tức tâm động, sống mắt hảo mê hoặc người!

Giường gỗ khắc hoa đàn, gối uyên ương Tô Tú thượng đẳng, hai áo ngủ bằng gấm được xếp đặt ở đầu giường, màn rủ xuống thật dài từ nóc giường như thiên tử Lưu Tô, một đám Thanh Phong thổi nhập, tựa như ảo mộng nhẹ nhàng tung bay.

Trên bàn cạnh bờ cửa sổ đặt một lò đốt Long Tiên Hương thượng đẳng, hần là muốn làm cho người khác tâm tình thư sướng, sáng khoái tinh thần.

Chỉ có điều, lúc này An Nhược Lan không thể nào sẵn khoái, hào hứng nổi, ngược lại còn đang mang một bụng hỏa cần chỗ phát tiết.

“Đây là có chuyện gì?” Nàng trừng mắt nhìn gối uyên ương phía đầu giường. Bao gối được thêu hoa rất đẹp, nhưng trọng điểm là một nữ tử chưa lập gia đình, trong phòng ngủ làm sao có thể đặt gối uyên ương?

“Thu thập rất khá a!” Đối với cái loại tình huống này, Mục Thiên Ba lại cảm thấy thật là thỏa mãn.

“Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

“Người không cho rằng như vậy rất thoải mái sao?”

“Phi thường không thoải mái.” Nàng vô cùng khẳng định nói cho hắn biết.

“Tại sao vậy chứ? Tất cả đều là găm Tô Túc thượng đẳng.”

“Vấn đề là, vì cái gì trước ta ở phòng dành cho khách nhân, sau khi từ Hoàng cung trở về liền biến thành cái dạng này a?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn ta một mực vụng trộm nửa đêm tìm tới a!”

Bộ dáng cùng ngữ khí khiến nàng giận sôi người, thật muốn nhào tới cắn hắn hai cái.

“Là ngươi trong cung như vậy nói.”

“Ta trong cung...” Vần vần, nàng nheo mắt lại, “Nếu là ta trong cung nói, người trong phủ làm sao biết rõ?” Chẳng lẽ tất cả mọi người đều có Thiên Lý Nhân cùng Thuận Phong Nhĩ?

Hắn sờ lên cái mũi, có điểm chần chờ, “”Kỳ thật,...Ừ, hoàng thượng trong lúc chúng ta chưa rời cung, liền phái người đến phủ phân phó mẫu thân của ta, không cho phép ta làm ra chuyện đập nguyệt trộm hương như vậy, làm mất thể diện của triều đình.”

Hoàng thượng thật sự là còn tốt chứ, quả nhiên có nhiều quân chủ sẽ có cái đó chính là cự tử hình thức, vị thiếu niên thiên tử này rõ ràng hay là tại vì chính mình ái khanh giúp đường của hắn đi càng thông.

“Cho nên lý giải là do lão phu nhân làm ra?” Nàng trừng mắt hắn.

Hắn tiếp tục vuốt cái mũi, “Ừ, đại khái là vậy a!”

“Lão phu nhân như thế nào không dứt khoát cho chúng ta hai cái phòng như vậy?” Nàng lạnh lùng hừ một tiếng.

“Mẫu thân nói gian phòng của ta đang bắt đầu bố trí thành hỉ phòng, cho nên tạm thời chỉ có thể ở với người tại phòng khách.”

“Ta nghĩ đường đường phủ tướng quân đúng hay không chỉ có một gian phòng khách a?”

“Ngươi thật muốn để cho ta đập nguyệt trộm hương a!”

“Uy!” Nhất thời xúc động, nàng thân thủ kéo thấp đầu của hắn, “Ta sợ là ngươi gánh phải tội khi quân nên mới theo lời của người nói, như ngươi vậy thì có ngại chi việc bỏ đá xuống giếng.”

Mục Thiên Ba thân thể gần sát nàng, con mắt sắc lờ đãng nhiễm lên vài bôi tình dục, “Thật lo lắng mà nói..., chúng ta không bằng đem sự tình làm thực.”

Đẩy mặt của hắn ra, An Nhược Lan tức giận dậm chân, “Nguyên lai đây là người có tính toán.” Thiên tính vạn tính thật là quên đem tật xấu của tên nam nhân này xếp vào đi, thật sự là tiền mất tật mang.

Làm thực? Khóe miệng của nàng nhin không được run lên lại run.

“Ngươi đã nghĩ như vậy hướng Liễu thánh nhân làm chuẩn, không quan hệ, tiểu nữ tử quyết định hy sinh nhan sắc giúp ngươi một tay.”

Nhìn xem nàng đột nhiên trong lúc đó tiểu dung sáng lạn mỹ nhan tựa phù dung, hắn không khỏi cảm thấy rung mình.

Nàng môi anh đào nhấp nhẹ, mang theo vài phần vũ mị đi đến bên cạnh hắn, chậm rãi nâng lên cổ tay trắng.

Hắn vội vàng cầm tay của nàng, “Ta sai rồi.” Nam tử hán đại trượng phu có được dân được, hắn không nghĩ khiêu chiến cực hạn của thánh nhân, một ít cũng không nghĩ, đây tuyệt đối là không thuộc đạo mình thống khổ.

Nàng hoang mang trong đáy mắt, “Tướng quân tại sao có thể sai?”

“Ta thật sự sai rồi.”

“Tại sao lại có thể?”

“Thật sự.”

Nàng sáng mắt lưu chuyển, trong sát na phương hoa vô tận, k

làm cho Mục Thiên Ba hơi bị thối thân. Tâm ngứa khó nhịn a! Hai tay kim lòng không được phóng lên đầu vai của nàng, chậm rãi tới gần.

An Nhược Lan đôi mắt đẹp hơi đóng, đem hào quang mang một vòng tròn đùa dai cắt nơi đáy mắt, từng chút từng chút tiếp cận hắn.

Nhìn xem cặp môi đỏ mọng sáng bóng mê người hiện ra trong gang tấc, chỉ cần lại một chút có thể có được tư vị ngọt ngào mất hồn, đương nhiên còn kém một chút.

Bởi vì tại ngay lúc hắn muốn hôn lên, nàng lại nghiêng đầu rất nhanh, làm cho hắn hôn làn tóc mai phát ra hương hoa lành.

“Lan nhi...” Hắn bắt mãi.

Nàng rất vô tội nhìn hắn, “Ta vừa rồi nghiêng mắt nhìn giống như ngoài cửa sổ có người a!”

Có người đi qua, cao thủ như hắn lại không biết? Mục Thiên Ba căn bản không tin lời của nàng, nhận định là nàng cố ý.

“Tốt lắm, nói cho người đứng đắn.” Nàng thu hồi trêu tức, rất nghiêm túc nhìn hắn.

Hắn hứng thú dạt dào nhướn mày, “Nguyên lai người mới vừa rồi là đùa giỡn với ta?”

Đưa chân đá hắn xuống, nàng liếc mắt, “Hôm nay lúc thời điểm rời đi hoàng cung, người có hay không chú ý đến ánh mắt của Lý Kinh Châu?”

“Ta đang nhìn người.” Hắn rất thẳng thắn thành khẩn.

Nàng không nói gì nhìn hắn. Nam nhân này.....

“Nàng giống như sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Mục Thiên Ba ánh mắt âm trầm xuống, không nói chuyện.

“Nàng làm sao lại không biết hết hy vọng.” Nàng không rõ, hơn nữa còn có chút nhức đầu. Có chết như vậy quần nát đánh, chiến đấu với tình địch như vậy thật sự là sẽ sớm sinh ra tóc bạc a, mà nàng đối với chính mình một đầu mái tóc đen nhánh sáng mềm, chính là trân ái cực kì!

“Ta sẽ không để cho nàng thương tổn người.”

Nàng không có lên tiếng. Thế sự khó liệu a! Mà tên nam nhân này quá tự mãn rồi, nàng nên chính mình cẩn thận chút a.

Phủ tướng quân khung chiêng gõ trống chuẩn bị việc vui, mà người mới An Nhược Lan có chút nhàm chán.

Một người ngồi ở lương tiểu đình cạnh bờ ao sen, thưởng thức từng dòng người đến người đi thật náo nhiệt. Tướng quân thành thân thật sự là phiên toái a!

Nhìn xem nhìn xem, nhớ đến một sự tình liền không khỏi lại nâng khí.

Làm thực, ai! Đúng là vẫn bị người nào đó cho chút sự làm thực, ngấm lại thật không cam lòng nha,
Một đôi bàn tay dày rộng từ phía saub bịt kín mắt của nàng, thanh âm quen thuộc trêu chọc vang bên tai.

“Đang suy nghĩ gì?”

“Ta buồn bực trong phủ đã nhiều ngày, muốn ra ngoài dạo chơi một chút.”

“Nhàm chán?” Mục Thiên Ba nửa ôm nàng, đầu dán tại bên má nàng,

“Chúng ta trở về phòng đi uống chén trà, như thế nào?”

Nàng thần sắc lười nhác lập tức biến mất, trực tiếp đẩy hắn ra, “Ta không khát, chính người uống đi.”

Pha trà, pha trà! Trong nội tâm nàng thầm nguyên rủa. Đêm hôm đó trà không có pha tốt nàng đã bị người cho rót, thật sự là....

“Một người uống trà luôn không có mùi vị gì cả, chỉ bằng hai người cùng một chỗ.”

An Nhược Lan nhin không được kéo kéo da mặt cái khuôn mặt tuần mỹ kia, mang theo ba phần tà ác, tổn hơi thừa lời nói: “Người mơ tưởng hàng loạt thai thầm kết quả cũng cho ta làm thực.”

Mục Thiên Ba một chút cũng không cho rằng ngỗ, nhâm nàng chà đạp mặt của hắn, chỉ là mang theo vài phần xấu quẩn quýt lấy nàng, “Một mình người ngồi chỗ này đã lâu rồi, nhất định khát, hay là trở về phòng đi.”

Cắn răng lại cắn răng, An Nhược Lan cảm giác mình trắng noãn răng ngọc một ngụm, rất có khả năng tại mười bảy tuổi trước chôn vùi trong tay hắn.

“Ta muốn dạo phố.” Có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

“A, ta biết rõ người đi ấy viên, ta hôm nay có phái người đi xem thử, vẫn như trước không có mở cửa.”

“Ta muốn dạo phố.” Nàng tái diễn.

“Uống xong trà nữa được không?” Hắn không hề mất điếc tai ngơ.

Nếu như ánh mắt có thể giết người mà nói... nàng tin tưởng người nào đó hài cốt sớm đã không còn, tiếc là không thể.

“Ta muốn dạo phố.” Nàng kiên trì.

“Làm gì gấp như vậy, uống trà xong nữa cũng chưa muộn.” Hắn cũng kiên trì.

Như vậy dây dưa biết bao giờ mới xong a, nàng thở dài nhìn hắn,

“Uống trà xong đi ra ngoài a.”

“Uống trà xong ra ngoài.” Hắn gật đầu hứa hẹn.

“Đi thôi!” Trở về phòng uống trà.

Vì vậy hai người làm bạn phản hồi tại phòng khách.

Mở ra trà bát, xuất ra trà cụ, tìm ra lá trà, hết thấy bày đặt đến trên bàn.

Mục Thiên Ba sắc mặt hơi bị suy sụp một chút, “Lan nhi.....” Hắn thật sự không phải muốn uống trà.

“Ta pha trà cho người.”

“Không có nước ấm.”

“Ta vừa rồi gọi tỳ nữ đã mang hỏa lò đến.”

“Nguyên lai người vừa rồi giữ chặt tỳ nữ chính là phân phó cái này.” Hắn tưởng không cho người đến quấy rầy, hiểu lầm, hiểu lầm lớn a.

“Đúng.”

“Lan nhi, người thật sự...” Hấn buồn bực.

“Ta nói muốn ra ngoài, người hết lần này đến lần khác vào tai này ra tai kia.” Nàng hừ lạnh.

“Chúng ta đây trên đường phố tốt lắm.”

“Hiện tại ta nghĩ pha trà cho người.”

Nữ nhân khó chơi như nàng thật sự không tốt lắm, thực tế hấn nghĩ ôn tồn giờ càng đau đầu a!

Rất nhanh, một cái hỏa lò được đưa đến, mà An Nhược Lan cũng làm như thật nấu nước pha trà. Nàng sẽ từ từ nấu, chậm rãi pha!

Hương trà lượn lờ trong phòng, thấm vào ruột gan, ngoại trừ Mộc Thiên Ba nằm phía cuối án, mà lò lửa phía trên nước như sôi trào.

10. Chương 10

Từ xưa kinh đô chính là nơi phồn hoa, đi trên đường lớn Tràng An, nghe thanh âm rao hàng nhộn nhịp, nhìn xem hoặc tuần mỹ hoặc diễu dàng hoặc anh khí hoặc tục tũn các sắc nhân loại, đó là một loại hưởng thụ a!

Mà lúc này An Nhược Lan tại đang hưởng thụ.

Ngồi ở trà lâu uống chén trà, hưởng thụ thời gian nhàn hạ khó mà có được, không khỏi sinh lòng cảm thán. Khó trách trước kia nghe người ta nói, nữ nhân trước đình hôn là chim nhỏ, nghĩ bay rất cao sẽ bay rất cao, sau đình hôn được là gia cầm, có thể bay nhưng luôn bay không cao, thậm hại hơn chính là sau khi kết hôn, là con vịt, chuyện bay tất là vấn đề lớn.

Nàng còn chưa kết hôn, nhưng là muốn đi dạo phố phải dùng thuật thôi miên đối phó chồng tương lai, thật sự là bất đắc dĩ a!

Phụ thân, ta cảm ơn người từ nhỏ truyền thụ cho thuật thôi miên, trước kia một mực không hiểu cảm ơn, hiệt tại rốt cục đã hiểu được người là tiên tri a, biết rõ nữ nhân tương lai cơ hội dùng thuật này rất nhiều.

Trong lòng yên lặng sung bái phụ thân cách xa ngàn năm, trong miệng uống trà Long Tĩnh thượng đẳng, tâm tình cảm thấy thật thư sướng!

Ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời bao la vài áng mây bay lơ đãng, tựa như vài vóc tốt nhất in những đường cong động lòng người.

Thời tiết rất tốt, thích hợp hoạt động bên ngoài, đương nhiên điều kiện tiên quyết là lão thiên gia không đưa ra những tình huống như trò đùa dai.

An Nhược Lan phi thường hoài nghi nó là cố ý. Nàng bắt quá là thừa dịp trước lúc thành thân nhằm chán chạy đi giải sầu, làm sao lại gặp xui xẻo như vậy, vận xui đụng với đồng dạng Lý Khinh Châu cũng ra ngoài giải sầu.

Tình địch gặp mặt, cục diện thật sự là gương cung bạt kiếm a.

“Trà thật thơm, quận chúa cũng đến thưởng thức một chung a?” Nàng mỉm cười hướng người vừa đến đề cử trà thơm.

“Người rất đặc ý.”

“Quận chúa nói quá lời, ta chỉ là có chút khoái hoạt.” Tại trước mặt tình địch quá đặc ý không phải cử chỉ sáng suốt.

“Người không cần phải đặc ý quá lâu.”

“Ta vốn là không có đặc ý, tại sao lại nói như vậy?”

“Ta sẽ không buông tha.” Lý Khinh Châu quăng xuống lời nói.

An Nhược Lan mỉm cười nhìn bóng lưng nàng phẩy tay áo bỏ đi, trong nội tâm thầm nghĩ. Ta cũng vậy, cho tới bây giờ cũng không có hy vọng xa vời người buông tha cho.

Vốn hương thuần trà đột nhiên lúc đó mất hẳn hương vị, điều này làm cho An Nhược Lan có chút buồn bực. Trước khi kết hôn bị tình địch quăng xuống giếng điệu khiêu khích trước mặt, thần tiên cũng sẽ sinh khí a!

Rời đi trà lâu, nàng tùy ý chính là đi lại trên đường phố. Tính toán vừa mới buồn bực tách ra mở ra.

Những túi thêu hoa đa dạng hấp dẫn tầm mắt của nàng, cước bộ không tự chủ được ngừng lại. Kỹ thuật thật sự rất tinh xảo, mà người bán túi hoa thoạt nhìn rất thiện lương dịu dàng ngoan ngoãn, bộ dáng tính tình rất tốt.

“Cô nương người đi nhanh đi!”

Nàng nhìn chung quanh một chút, rốt cục xác định đối phương là nói với nàng.

“Đi?” Nàng còn chưa lựa được món hàng nào, tại sao phải đi?

“Hoài Nam Vương đến đây, hiện đang tại bên kia nhìn người.”

Hoài Nam Vương đến đây cũng đã đến rồi, nàng vì cái gì... Vân vân, Hoài Nam Vương! Cái tên hoàng thân quốc thích nổi danh háo sắc, phụ thân tình địch!

Xem ra nàng là nên đi, An Nhược Lan trong lòng than nhỏ. Khó có dịp nàng đi ra ngoài tản bộ a, ai biết vừa ra là gặp ngay cái siêu cấp đại sắc quỷ, hay là loại người thường không thể trêu vào.

Vận khí đến đây thật là ngán cũng không nổi, thật là xui a!

Thân không cần chuyển, nàng chỉ biết tên sắc quỷ đang chạy tới phía sau nàng, bởi vì hai đạo hàm làm cho người không thể bỏ qua làm cho nàng thật sự không thoải mái.

“Giúp ta bắt nó đem đến Mục phủ tướng quân được không?” Nàng đem thanh âm hạ đến cực thấp, chỉ có phụ nhân cùng chính mình nghe được, đem một thỏi bạc nhét vào trong tay phụ nhân, sau đó thần sắc thông dong xoay người.

Phụ nhân kinh ngạc liếc nhìn nàng, lập tức thu quán rồi đi.

“Hảo nữ tử!”

An Nhược Lan nhìn không chớp mắt liên tục đi lên phía trước. Có người tán thưởng đương nhiên rất tốt, nhưng những lời xuất phát từ miệng sắc lang lại là đại biểu cho tai nạn.

“Vị cô nương này xin dừng bước.”

Thực xin lỗi, bốn tiểu thư không thể dừng bước. Nàng tiếp tục đi, hơn nữa cước bộ có chút nhanh hơn.

Một thân bào như đại thụ ngăn đường trước mặt, nàng cũng chỉ có thể cảm thấy hơi ảo não dừng lại. Sắc lang quả nhiên không biết cự tuyệt là gì.

“Vị này lão gia là cùng ta nói chuyện sao?” Nàng kinh ngạc nhướng mày, “Nhưng là tiểu nữ không biết lão gia a!” Bị người thấy được đã là bất hạnh, nhận thức người tương lai tự không có ánh sáng a.

“Ta chỉ muốn biết rõ tiểu cô nương là tiểu thư phú quý nhà ai a.”

Xem xét cặp mắt mê đắm kia, đứa con nít cũng biết đây là tuyệt đối không thể trả lời, An Nhược Lan đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Thực xin lỗi, tiểu nữ tử còn có việc, thỉnh lão gia tránh đường.”

Xem xét mỹ nhân phải đi, Hoài Nam Vương tự nhiên không chịu cho đi, hai tay dang ra, lần nữa ngăn lại đường đi của nàng.

Nàng cau lại đôi mi thanh tú, che dấu chán ghét của mình, như trước thập phần hữu lễ nói: “Tiểu nữ xác thực còn có việc, không tiện cùng lão gia nói chuyện, thực xin lỗi.”

Lý Hiên bị nàng nhẹ nhàng thu ba quét qua, hồn cũng tại trên chính tầng trời, nghe nữa thanh thúy thanh âm dễ nghe từ miệng anh đào nhỏ, xương cốt hần đều tan thành một đoàn, nói cái gì cũng không thể bỏ qua mỹ nhân khó gặp này.

“Ta là đương kim Hoài Nam Vương Lý Hiên, ta nghĩ lấy tiểu nương tử làm Vương phi của ta.”

Vương Phi? Đây không phải là mẹ kế tình địch? An Nhược Lan lập tức có chút trở mắt. Không biết Lý gia quận chúa biết được chuyện này có biểu lộ như thế nào.

Nàng còn không kịp truyền đạt ý kiến của mình, chợt nghe đến một đạo thanh âm trong trẻo mang theo vui vẻ từ một bên truyền đến.

“Không thể tưởng được có người Tướng quân phu nhân không lo, lại muốn lên cấp thành Vương phi a!”

Sáng sớm hôm sau. Tại Phượng Tảo Cung.

“Là người mang nàng đi.” Mục Thiên Ba ánh mắt tràn đầy lên án.

“Không phải, chính là cô ta cùng một nam tử tuổi trẻ rời đi.” Hoài Nam Vương cũng không rõ đây là lần thứ mấy lặp lại những lời này.

“Nàng ở kinh thành đưa mắt không quen, làm sao có thể tùy tiện đi cùng một người xa lạ, thực tế đối phương lại là một nam nhân.” Sắc mặt Mục Thiên Ba rất khó nhìn. Mặc cho ai đối với thê tử chưa xuất giá của mình có hiềm nghi chữi bối, cũng sẽ không cùng nhan mà chống đỡ.

“Nàng thật không phải là ta mang đi.” Hoài Nam Vương ném được tư vị hết đường chối cãi.

“Người kinh thành đều biết rõ Vương gia tính thích đánh cá và săn bắt, Lan nhi như vậy nữ tử dung mạo tuyệt sắc, Vương gia há sao có thể đơn giản buông tay.” Chuyện cho tới bây giờ, hần cũng bất chấp mặt song phương.

“Ta là nghĩ...” Nhận được ánh mắt như muốn giết người từ đối phương. Hoài Nam Vương đem lời nói vừa ra lập tức nuốt trở về, “Đối với người không có cơ hội.” Hần thậm chí còn không nghe được mỹ nhân trả lời có nguyện ý làm Vương phi của hần hay không.

“Vương gia cho rằng loại lời này người khác sẽ tin sao?” Hần cười nhạt, “Lan nhi một kẻ nữ lưu yếu đuối, mà Vương gia bên người đã có tùy tùng thị vệ, nàng như thế nào an toàn thoát thân?”

“Nam tử kia cầm trong tay chính là Ngọc Cốt phiến mạ vàng, theo như lời nói của người hầu bốn vương, đó là binh khí độc môn của Trương Tây Lưu Ly đường Diệp đại công tử, bốn vương nghĩ không muốn đắc tội nhân sĩ trong giang hồ, chỉ có nước cho đi.” Tuy nhiên dọa người, nhưng trước mắt chỉ có lời thật việc thật.

Mục Thiên Ba cười lạnh, “Vương gia nói dối cũng không biết xem trước, Lan nhi căn bản không biết Diệp đại công tử, như thế nào lại đi cùng hần? Vương gia cho là ta sẽ tin sao?”

Thái hậu có chút bất đắc dĩ nhìn hia người trước mặt. Nghĩ đến cái An Nhược Lan này thật sự là khắc tinh của mục tiêu phụ nữ của Hoài Nam Vương, bởi vì nàng, phụ nữ Lý gia đều bị khiến cho thật chật vật.

“Hoài Nam Vương.”

“Thần có mặt.”

“Người thật sự không có bắt người đi?” Không phải nàng muốn nghi vấn. mà là tiểu thúc này bản tính thật là làm cho người ta không dám khen tặng.

“Thần đệ không có.”

Thái hậu thở dài, “Người thật không có bắt người là tốt nhất, nhưng nếu như người bắt đi, lúc này trả lại cho Mục khanh gia ngay lập tức còn chưa muộn.”

“Thái hậu. Thần đệ oan uổng a!”

Thái hậu nhìn kĩ Hoài Nam vương liếc, chuyển hướng về mặt lãnh chìm, Mục Thiên Ba đang rất tức giận, “Mục ái khanh, dựa vào ai gia xem việc này, việc này chỉ sợ không phải Hoài Nam Vương gây nên.”

“Chính là, Nhược Lan đến nay thật sự không hồi Tướng quân phủ.”

Thái hậu lại nhìn về phía Hoài Nam Vương.

Hoài Nam Vương lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Thần đệ tự hôm qua trên đường bị tướng quân tìm được, vẫn cùng hẩn một chỗ, vị cô nương kia vì sao không có hồi Tướng quân phủ, thần đệ thật sự không biết rõ tình hình.”

“Quận chúa cũng không cùng Hoài Nam Vương cùng một chỗ.” Mục Thiên Ba lạnh lùng nói ra những lời này.

Nghe đến đây mọi người lập tức trong lòng vừa động.

Nữ nhân có thể đem danh dự bản thân làm tiền đặt cược, vì tình sinh hận, giết người cho hả giận cũng không phải không có khả năng.

“Người đâu, lập tức truyền triệu quận chúa vào cung.” Thái hậu lập tức phân phó xuống dưới.

Hoa và cây cảnh chập chờn trong gió, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui, hương hoa nhàn nhạt phiêu du trong không khí, làm cho người mê say.

Nước hồ lục bích gợn nhẹ, một vòng lại một vòng rung động, giống như làn gió xuân thổi bay tơ tình thiếu nữ, kiều diễm và mang theo e lệ. Dương liễu cạnh bờ hồ rủ xuống, che một khoảng mặt trời rực rỡ, làm ra một mảnh mát mẻ

Tại trong mảnh mát mẻ này bày hai cái giường êm, giữa hai giường bày một khay hoa quả tươi, hai cái nữ tử nằm nhìn ngắm mây trời, cùng ăn dưa và trái cây.

Trong gió phiêu đảng thanh thanh tiếng hai nàng nói chuyện.

“Nguyên lai người đã sớm trở lại kinh.”

“Đúng nha!”

“Nhưng là, Thiên Ba nói cho ta biết ấy viên vẫn chưa mở cửa.”

“Đúng nha, xác thực là không có mở cửa.” Nói đến đây, chủ nhân ấy viên Ôn Nhu không khỏi thở dài, “Bởi vì phải tu sửa phòng bếp.”

“Phòng bếp?” An Nhược Lan hồ nghi nhìn nàng.

“Tiểu tử Phong Nhã lúc trước từng ở chỗ đó.”

Đáp án thật sự rất đơn giản.

“Nàng vì cái gì một mực không chịu buông tha cho việc xuống bếp?” An Nhược Lan cũng thở dài theo.

Ôn Nhu nhún nhún vai, “Trời mới biết.”

“Người vì cái gì không ở Phú Quý sơn trang lâu một chút?”

Miệng nhếch lên, Ôn Nhu dẫn theo vài phần bất đắc dĩ, “Mộ Dung Lợi nói muốn xem thiên hạ mỹ nam, buộc Diệp nhị thiếu đáng thương mang nàng ra khỏi nhà, ta một người đợi trong trang để đón người kia xem chuyện vui sao?” Nàng cũng là xuống trước một lúc mới cùng đụng mặt Mộ Dung Lợi, chỉ có thể nói phương thức các nàng xuất hiện thật là quá đặc biệt rồi, nàng là từ trên trời giáng xuống, liên lụy lão công hiện tại của nàng đương bình an phải làm đệm đỡ, Mộ Dung Lợi tuyệt hơn rồi, nàng trực tiếp ngã vào nơi Nhị thiếu đang tắm.

“Đừng nói là nàng, người cùng nàng kể tám lạng người nửa cân rồi, khó phân nhau a.” An Nhược Lan không cho là đúng.

Cười hắc hắc hai tiếng, điểm đầu Ôn Nhu, “Đúng nha, Mộ Dung muốn xem thiên hạ mỹ nam, ta thì muốn xem tận thiên hạ mỹ nữ.”

“Lương chính nữ lang.” Nàng hạ kết luận.

Sớm trắng bạch không còn chút máu liếc nàng, Ôn Nhu tỏ vẻ không đếm xỉa tới nàng, “Dù sao ta cũng không nhìn người.”

“Cũng làm ta sợ muốn chết, cũng may người không nhìn xem ta.” Nàng cười đến rất thỏa mãn.

“Xà..... mỹ nhân.” Ôn Nhu rất ôn nhu nhìn người bên cạnh, “Người bây giờ rất cực danh xứng với thực rồi, có phải là rất sung sướng?”

An Nhược Lan khoe mắt có chút run rẩy, cố gắng dùng giọng điệu phong kinh vân đạm nói, “Một chút.”

“Một chút?” Thanh âm Ôn Nhu không khỏi cất cao, “Vị kia quận chúa đáng thương đều đã bị đem ra xét xử rồi, người chỉ mới có một chút?”

“Xét lại trước lúc kết hôn nàng cho ta cảnh cáo, ta cho rằng có thể nhốt nàng đến lúc tóc trắng xóa là tốt nhất.” Như vậy nàng mới có cuộc sống an ổn, không có gì phải lo lắng.

Lúc này đến phiên Ôn Nhu khoe mắt run rẩy rồi, “Người quả nhiên ngoan độc!” Mỹ nhân rần rết a, nói không được chính là bạn bè thuộc người như vậy, chống lại mỹ mạo trời ban thật sự là triệt để rồi.

“Quá khen.” Nàng sở dĩ đối với sự tán thưởng của người khác đương nhiên tiếp nhận đúng chỗ, xác thực không thể bỏ qua công lao vị tiểu thư trước mặt, sau khi Ôn Nhu trăm tuổi, nàng xem xét sẽ dựng cho bạn bè này khối bia tưởng niệm.

“Tin tức Mục tướng quân sắp có đại hôn người kinh thành đều đã biết, không có nường tử hán không phải rất khó coi sao?”

“Ai nói hán không có tân nường?” Nàng khiêu mi phản bác.

“Người không ra mặt, hán tìm tân nường ở đâu a?”

“Một cái đại tướng quân một chút năng lực như vậy cũng không có, dục vào cái gì bảo vệ biên quan an bình?” Lời này An Nhược Lan nói được rất tự hào.

“Cám ơn khích lệ của người.”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm cho hai nữ nhân suýt chút nữa té xuống từ giường êm, cùng quay đầu nhìn sang một chỗ.

Hán rất tuần tú, loại suất khí tràn ngập cương dương, một đôi mày rậm vừa phải, hai mắt đen bóng hữu thần, mũi rất kiết xuất, môi mỏng dày đến nghi, màu da hiện lên màu đồng cổ.

“Chồng người rất tuần tú, nhưng không có suất bằng chồng ta.” Đây là sau khi dò xét qua Ôn Nhu kết luận.

An Nhược Lan bĩu môi, “Trong mắt ta hán đẹp trai nhất.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung câu, “Xét thấy chồng người quá suất, nên đem Mộ Dung Lợi cùng hán bảo trì khoảng cách an toàn.”

Ôn Nhu làm động tác “Đã rõ.” Cười mị mị nói, “Diệp nhị thiếu cũng nói như vậy, nhưng Mộ Dung Lợi nói với ta, nàng thềm thường mỹ nam rất nhiều, nhưng để ở trong lòng sẽ chỉ có một người, điều này làm cho ta suy nghĩ rất nhiều.”

“Tên kia mặc dù hảo sắc, nhưng cũng có nguyên tắc chứ sao.” An Nhược Lan cũng tỏ vẻ khen hay.

Đứng cách đó không xa, Mục Thiên Ba nghe các nàng không coi ai ra gì bình phẩm từ đầu đến chân, sau đầu nổi lên một dòng mồ hôi lạnh. Lan nhi ở cùng bằng hữu của nàng một chỗ, quả nhiên là cực kỳ nguy hiểm.

“Tướng công, đến ngồi.” Ôn Nhu ngắm đến một đạo thân ảnh khác, lập tức phát ra nhiệt tình mời mọc.

An Nhược Lan chỉ cảm thấy bóng trắng lóe lên trước mắt, lại tập trung nhìn vào, bạn bè đã bị một cái cực phẩm mỹ nam ôm vào trong ngực, không khỏi cực kì cảm thán, “Thối đời bạc bẽo, đạo đức bại hoại a.”

Mục Thiên Ba đi đến bên cạnh nàng, thở dài một tiếng, đem nàng ôm vào trong ngực, “Ta ở bên ngoài lo lắng cùng sợ hãi, người lại trong này chuyệ trò vui vẻ, thật sự là...” yêu nữ tử như vậy, hẳn là tự chuốc lấy nhiều phiền phức.

“Cười nhạo người khác trước thỉnh người tự kiểm nghiệm bản thân.” Ôn Nhu lúc này rất duệ đáp lễ nàng một câu.

“Thiên hạ Đại Đồng a!” An Nhược Lan phát biểu cảm nghĩ.

Hai nam nhân liếc nhau, cùng chứng kiến lẫn nhau bất đắc dĩ trong mắt.

Một đạo tĩnh mịch, rừng trúc thanh tĩnh, đá xanh uốn lượn theo từ sơn đạo đi xuống, chợt thấy được một tòa am ni cô.

Đứng ở cửa ra vào am ni cô, ẩn ẩn đều nghe được tiếng tụng kinh truyền ra từ trong am, trên gương mặt tuyệt trần An Nhược Lan lộ ra một vẻ cười yếu ớt.

Nhìn qua bạch y bông bông, mặt lộ vẻ cười yếu ớt, mang theo vài tia không nhiễm khói lửa nhân tình nhân gian, Mục Thiên Ba đột nhiên có loại ảo giác, phảng phất một làn gió mát thổi tới, nàng liền muốn thuận theo gió lên Cửu Trọng Thiên.

“Tòa am ni cô hoàng gia quả nhiên thanh u động lòng người.” Đáy mắt hiện lên một vòng giảo hoạt, nàng cười cười nhìn qua người đi cùng, “Ồ lại đây một thời gian, không khí thanh u lịch sự tao nhã có vẻ rất giúp ích cho tính tình của người nha!”

“Đối với người tham luyện thể tục hồng trần mà nói, nơi đây cũng là một lại trùng phạt.”

“Nghĩ đến đây Thái hậu cho nàng trừng phạt nhẹ.” An Nhược Lan nhẹ nhàng đánh giá am ni cô trước mặt.

Mục Thiên Ba cười mà không nói. Hẳn tin tưởng Lý Khinh Châu trôi qua mấy ngày nay cũng không thoải mái.

“Không hiểu được nếu ta ở trong này một thời gian, Thái hậu có thể cho phép hay không?” Nàng có chuyêt tham luyện rồi xa thế tục ở lại một nơi như thế này, theo tâm ý của mình, lời cứ như vậy thốt ra.

Hắn khẽ giật mình, tâm không hiểu có chút sợ hãi. Lan nhi khí chất xuất trần, tiên tư phiêu dật, cùng với thần vận ngẫu nhiên biểu lộ trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng giống như cửu thiên tiên nhân siêu thoát vạn tượng hồng trần, mà tiên nhân sẽ không lưu lại cái thế trọc trần thế này.

Nhìn thần sắc hắn có vẻ bối rối ôm chặt lấy chính mình, nàng có chút nhú mày, “Làm sao vậy?” Tại đây nơi Phật gia trang trọng, cử chỉ như thế làm cho nàng thấy xúc phạm đến thần linh.

“Người sẽ không rời ta đi.” Hắn thoáng lẩm bẩm như nói mê.

Nàng hơi bị bật cười, “Vài ngày sau ta liền muốn gả cho người rồi, làm sao có thể rời đi?” Nguyên lai nam nhân này có chứng khủng hoảng trước hôn nhân!

Hắn chậm rãi buông nàng ra, trong lòng khẽ trấn định. Đúng nha, nàng sắp trở thành thê tử của hắn, cùng hắn bầu bạn cả đời, làm sao có thể như tiên nhân phi thăng mà đi? Là hắn quá lo lắng.

“Tốt lắm, chúng ta vào xem vị kia quận chúa mỹ lệ, yêu người yêu đến tận xương tủy a!”

Mục Thiên Ba trán xẹt qua hắc tuyến. Lan nhi dùng từ thực rõ ràng a!

Xuyên qua đường mòn đá vụn, qua một mảnh rừng trúc xanh tươi, có gió thổi qua, mang đến một hồi thanh âm như tiếng trúc reo, An Nhược Lan không tự chủ thả chậm cước bộ, có chút mê say như bị thu hút. Nàng yêu mến cái này một biến trúc chữ phiến (chữ phiến – hình người nằm xoay mình tay ôm chân gác), yêu mến khí tức tĩnh lặng nơi đây, bằng phật thật lâu trước đây nàng sẽ ngụ một chỗ bình thường như thế.

Xẹt qua trán nàng lộ ra cái bối trong trẻo nhưng thần vận lạnh lùng, Mục Thiên Ba lập tức tâm khinh nhục khiêu. Thần vận này làm cho hắn cảm thấy lạnh cả người, bức thẳng đến tim, sợ hãi cái thiên địa xông tới, đem hắn thôn phệ.

“Lan nhi.....” Thanh âm của hắn có chút run rẩy.

“Ừ?” Nàng liếc nhìn hắn.

Nàng ở tư thế hơi nghiêng mắt này, thần vận liên biến mắt không còn thấy tầm hơi, làm cho lòng hắn khẩu khí than dài, trở lại dùng cười, “Không có việc gì, nàng thì ở phía trước trong sân, chúng ta vào đi thôi.”

“Tốt.”

Còn chưa vượt qua cánh cửa kia, chợt nghe đến trong nội viện truyền ra một hồi quát tháo của người bệnh tâm thần.

Hai người liếc nhau.

An Nhược Lan nhìn không được lẩn đầu, “Một nơi thanh u như vậy, đáng tiếc có người lại phi thường không thưởng thức.” Nếu như Thái hậu đem nhốt nàng ở nơi này tĩnh tâm, nàng thập phần cam tâm tình nguyện.

“Người thật sự muốn đi gặp nàng?” Hắn nghi vấn.

“Ừ.”

“Chính là.” Hắn quan sát nơi phát ra tiếng kêu la, “Ta không cho rằng nàng lúc này thích hợp gặp mặt với người.”

“Thái hậu không hy vọng hôn sự của chúng ta là căn nguyên để nàng thống khổ cả đời, cho nên đây là việc tất yếu.” Ngữ khí của nàng dẫn theo mấy phần bất đắc dĩ.

Về cử chỉ điên cuồng của Lý Khinh Châu, nàng sau này mới biết rõ theo lời Khúc Du Nhiên nguyên lai lúc trước nàng còn tính toán hạ độc trong thức ăn định hại nàng, kết quả bởi vì Phong Nhã thiêu hủy phòng bếp nên không thực hiện được, cho nên nếu như không kết thúc triệt để, đối với nàng cùng chính mình cũng không phải chuyện tốt.

“Thái hậu làm sao có thể đồng ý người tới gặp nàng ta?” Hắn đến bây giờ hay là cảm thấy buồn bực. Thái hậu biết rõ hai nữ nhân này tuyệt đối không thể gặp mặt, nhất là hiện tại, chính là gần đây nàng lại giỏi giằng khôn khéo ngoài ý muốn được sự đồng ý.

Ta hiện là một người thiện lương hiền thực đến gặp nàng, Thái hậu tự nhiên là yên tâm vạn phần.”

Hắn nhìn không được nhìn về phía thiên không. Trời xanh thăm thẳm, mây rất nhạt, lời kia hắn không nghe thấy, thật sự không nghe thấy. Thiện lương nhân thực, tức hồ cùng Lan nhi là một khoảng cách rất lớn a!

“Người không nên vào, ta đi một mình được.”

Hắn không nói gì hỏi đến.

“Có những lời bí mật giữa nữ nhân người không nên biết.” Nàng như vậy trả lời hắn.

Hắn nhẹ gật đầu, “Ta ở bên ngoài chờ người.”

“Tốt, ta sẽ không đi quá lâu.” Nàng thần nhiên tươi cười, xoay người đi bước về hướng phát ra tiếng gào thét.

Trụ trì sớm chờ ở bên ngoài, chứng kiến một vị thiếu nữ tựa tiên tử chậm rãi đi đến, không khỏi có chút hơi thất thần.

“Am chủ, gì đó chuẩn bị xong chưa?” An Nhược Lan nhẹ giọng thủ lễ nói.

“Tốt lắm, ở bên này.” Am chủ thu hồi tâm thần dẫn nàng đến một bên bàn đá, chỗ đó bày đặt một bộ cụ thất huyền cầm.

“Làm phiền am chủ rồi, còn lại ta tự chính mình xử trí được rồi.”

“Bần ni cáo lui.” Am chủ có chút lưu luyến lui xuống. Vị thí chủ này hảo một bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Bày xong cầm, An Nhược Lan ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, nhẹ thanh lẩm bẩm, “Ba ba, cảm ơn người.” Có lẽ cái kia phụ thân của nàng sớm đoán được chuyện hôm nay, mới có thể theo nàng lúc mới sáu tuổi bắt đầu truyền thụ một ít bản lĩnh cổ quái, kỳ lạ quý hiếm.

Tiếng đàn du dương vang lên, tại rừng trúc âm thanh như thực như ảo, làm cho người ta không hiểu tâm như mặt nước xao động, chợt cảm thấy trần thế tứ đại giai không.

Mà Mục Thiên Ba đứng ở xa, bất an trong lòng như thủy triều ngày một dâng cao.

Mười lăm, hoa nở rộ, trăng tròn đầy, hỉ doanh môn đoàn tụ sum vầy.

Mục phủ tướng quân tại kinh thành thất nguyệt mười lăm đón dâu, ngày đại cát, tân môn nghênh khách, hoàng đế tự mình phái người đến đưa lễ vật, thật sự là phong quang vô hạn.

Xẹt qua một bên phòng trước đại viện tiếng nâng ly cạn chén chúc tụng, bên trong tân phòng chỗ hậu đình lại thật yên tĩnh, trong phòng chỉ có một đôi hỉ đèn cầy ngẫu nhiên phát ra âm thanh “leng keng”.

Màn lụa màu đỏ, hỉ mạn màu đỏ, khăn trải bàn màu đỏ, thảm màu đỏ..... đập vào mắt có thể thấy được lộ vẻ một mảnh đỏ hồng, quả thật đỏ thắm mừng rỡ!

Hồng dầu nắp, hồng mai mới, giày thêu hồng, người mới im lặng ngồi bên giường hỉ.

Đây là tân lang đi vào động phòng nhìn qua hết thấy, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng, hẩn bước rất nhanh đi về hướng người trong lòng.

Trong phút chốc đem khăn voan nhẹ nâng, hẩn mới hết thấy an tâm, đối với nàng, hẩn thủy chung là bất an, trong nội tâm nghi hoặc lai lịch của nàng, cũng không dám hỏi ra, sợ một khi hỏi ra, nàng sẽ biến mất. Hôm nay, hẩn cưới được nàng, tâm trạng nặng nề bấy lâu cũng rơi xuống.

“Người rốt cục đã trở lại, hảo khốn.” Ngáp vài cái cho hả khí, tân nương giang hai cánh tay, không bộ dáng thực nữ duỗi lưng một cái cho đỡ mỏi. Ai, làm tân nương thật sự là thống khổ a.

Mục Thiên Ba không khỏi mỉm cười. Tuy không biết tân nương người khác như thế nào, nhưng hẩn có lý do tin tưởng, nàng tuyệt đối là một cái đặc biệt.

“Chờ đã lâu rồi?” Hẩn giúp nàng gỡ xuống châu quan trên đầu. Cằm trên tay quả nhiên là có chút nặng, khó trách nàng muốn vượt ve cái cổ của mình.

“Tuy châu quan này rất đẹp...” Nàng ngừng tạm, “Nhưng là ta không thể không nói nó thật sự rất nặng a! Nếu tân nương có thể chất hơi yếu mà nói..., nhất định bị nó áp đảo.”

Hẩn cười, động thủ giúp nàng cởi xuống trang sức.

“Thoải mái nhiều hơn a.” Trên mặt đất xoay một vòng, An Nhược Lan vui vẻ cười rộ lên. Bỏ đi một thân trang sức cùng quần áo quý giá đẹp đẽ, cả người đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Còn có rượu hợp cần.” Hẩn đem chén rượu đưa cho nàng.

Uống cho qua rượu hợp cần, An Nhược Lan vuốt vuốt mắt buồn ngủ, đi về hướng giường, miễn cưỡng nói: “Không cần phải phiền đến ta, ta muốn đi ngủ a.”

Mục Thiên Ba sau lưng nàng lắc đầu. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ a, nàng rốt cục còn nhớ hay không chứ?

“Tại sao phải như vậy?”

“Ta tổn hao quá nhiều tâm lực, đương nhiên mệt nhọc.” Nàng vô ý thức thuận miệng trả lời.

Hẩn mày kiếm chau lên, lại hỏi: “Tổn hao quá nhiều tâm lực?” Nàng rốt cuộc làm chuyện gì?”

“Ừ.”

Hẩn đánh giá nàng đang lười biếng ngủ, tâm tư vòng vo vừa chuyển “Người hôm qua gặp Lý Khinh Châu đến tốt cùng là nói những gì?” Tuy không rõ nàng vì cái gì trước ngày thành hôn muốn một mình đi gặp Lý Khinh Châu, hẩn rất muốn biết rõ ngọn nguồn trong đó.

“Thật ồn ào a!”

“Người trả lời ta liền có thể tiếp tục ngủ.”

“Phụ thân ta dạy cái đại pháp vong tình thôi miên, một chết đi cái người đó, không cần lại quấy rầy ta.”

Vong tình thôi miên đại pháp? Đó là cái gì?

Loáng thoáng hần đoán được đó là cái gì, không khỏi kinh nghi nhìn xem dung nhan nàng đang mơ hồ ngủ. trên người nàng rất cuộc còn cái bí mật gì hần chưa được biết?

Nắng hạn lâu ngày gặp mưa to, tha hương gặp cố nhân, tên đề bảng vàng không thì đêm động phòng hoa chúc.

Thường thì người sinh tứ đại hỷ, hần đều gặp qua, chỉ là đối với động phòng hoa chúc cô đơn này hần thật sự không diễn tả thành lời.

Nến đỏ trên bàn vẫn như trước đèn vẫn đang cháy lên, tiền đình ả ả theo gió đưa tới, duy chỉ có tân nương tử ngã xuống giường nằm ngủ mê mị, không một chút để ý đến nam nhân sắp thành chồng của nàng.

Chỉ là một loại cảm giác, hần tự nhỏ xuống trên đầu huyết ngọc trâm, đây là vật đính ước của bọn hần, tuy nhiên nàng một mực không chịu thừa nhận.

Huyết ngọc trâm đêm nay tựa hồ đặc biệt sáng long lanh, khi hần đặt ngang ở phía trên lòng bàn tay, trâm lại phát ra quang hồng sắc nhàn nhạt chóng mặt, mà vàng sáng càng lúc càng lớn, trở nên đẹp mắt mà mãnh liệt.

Không khí đột nhiên trong lúc đó kích động, hần nghe được một hồi tiếng gọi ầm ĩ kinh thiên động địa.

“Ầm ầm” một tiếng, hỉ giường, hỉ trướng, hỉ bị... hết thấy quay về bụi.

“Má ơi.”

“Vật gì đó nện vào ta?”

“Nơi đây là nơi đâu a?”

Ba đạo thanh âm đồng thời vang lên.

Một bên Mục Thiên Ba nhìn qua một màn trước mắt.

Hỉ giường bị hủy hoại trong chớp lát, mà ba nữ nhân trên giường.....ba người! Trừ thê tử hần mới lấy hôm nay, còn có hai nữ nhân xinh đẹp.

An Nhược Lan đang lơ mơ buồn ngủ bị làm cho tỉnh hẳn, ôm lấy đầu nhìn quanh một vòng, mục quang định trụ gắt gao vào trên người hai thiếu nữ.

“Xà.....mỹ nhân!” Trăm miệng một lời kinh hô.

Mở trường hai mắt không tin được, An Nhược Lan thân thủ bấm véo mình một cái, sau đó kêu to, “Háo sắc nương, Yêu Cơ mai!”

Đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Nhìn xem ba nữ nhân ôm nhau, lại vừa gọi tên vừa cười, Mục Thiên Ba bắt đầu nhu huyết thái dương của mình.

Đêm động phòng hoa chúc, rất thống khổ a!

HẾT

11. Chương 11: Ngoại Truyện

Thiên cung Nguyệt Lão phần nộ.

Mây trắng mờ mịt chốn tiên giới, nhất danh lão nhân đáng yêu râu tóc bạc trắng sầu não ngồi ở bên cạnh hồng trần mê kính, không ngừng than thở, giống như từ nhỏ đến chính là ai thán.

“Nguyệt Lão tiên hữu, việc đã đến nước này, xin người cũng đừng có phiền não, nhờ người hôm nay Thiên giới trở thành một đạo phong cảnh xinh đẹp rồi, mỗi ngày đều có tiên hữu, theo bốn phương tám hướng chạy đến nhìn người trương nét mặt già nua ai oán này.” Thần tài rút Mỹ kim trong bảo khố, vừa nói mát.

“Người, người, người, chính là người.” Nguyệt Lão mau lẹ nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi của hắn chửi ầm lên, “Nếu như không phải người xúc động như vậy đá tài nữ xuống dưới, những tiên tử kia cũng sẽ không đi theo đều nhảy xuống, ta như thế nào mà bởi vì trở tay không kịp luống cuống tay chân, làm ra một cái sai lầm lớn như vậy.”

“Là do người tính sai, lỗi cũng không phải do ta đi” Thần Tài hoàn toàn là đến xem chê cười.

“Còn nói, ta đem người đá xuống dưới.” Nguyệt Lão tức sùi bọt mép, mấy trăm năm không có tức giận như vậy.

Thần Tài không có để ý đến hắn, duỗi đầu lên nhìn nhìn, nhin không được cười ha ha, “Tiên hữu, người đem thiên nga tiên tử đi đương là tình địch của xà tiên a!”

Quả nhiên là không hổ, vẫn duy trì được cái này, tình địch đều được an bài như vậy, phạm là một tiểu tiên nhỏ trên Thiên giới hỏi đến cũng biết, Thiên Nga tiên tử thậm mền ếch Thần Quân, phá vỡ lại định lý con cóc muốn ăn thịt Thiên nga, phản lại một con đường riêng mà đi.

Nguyệt Lão như cũ vẫn là khuôn mặt u sầu, “Chỉ tiếc vô luận là làm người hay làm tiên, nàng cũng không phải đối thủ của xà tiên.”

Thần Tài thân thủ an ủi vỗ vỗ cánh tay tiên hữu, vô cùng đồng tình nói: “Người cũng không nhìn một chút chuyển thế sau xà tiên là nữ nhân của ai a!”

Không nói còn không tức giận, nói đến đây, Nguyệt Lão nhin không được tổn hơi thừa lời, hai tay nắm lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mộng Thần nên xuống Địa ngục, hắn trên trời xem cuộc vui không rất tốt, chạy xuống đi phải chết a!”

“Liền như vậy nói người không nắm rõ tin tức.” Thần Tài làm một bộ thần sắc như tận thế, “Người rõ ràng cũng không hiểu được Thái Thượng Lão Quân cùng Mộng Thần đánh cuộc, nếu như Thiên Nga tiên tử thắng Xà tiên, Mộng Thần từ nay về sau không được đi vào giấc mộng của hắn rình coi, trái lại, hắn tự vì chuyện này chính mình luyện một khóa tiên đan. Vì viên tiên đan này, Mộng Thần như thế nào cũng phải chạy đi xem một lần a!”

“Vì cái gì không có người nói cho ta?” Nguyệt Lão phẫn nộ rồi, hắn muốn nổ tung.

“Mọi người xem người cả ngày vì chuyện tình những tiên tử kia đều đau đầu, sợ quấy rầy người, cho nên sẽ không nói với người.” Thần Tài lời lẽ còn hùng hồn, phi thường có lý, biểu hiện được thập phần quan tâm tiên hữu.

“Ta, ta..... Người, các người.....” Nguyệt Lão bắt đầu nói năng lộn xộn.”

Cuối cùng hắn ngửa mặt lên trời, bi phẫn quát, “Tài nữ, người mau trở lại, mau trở lại a..!” Chưa từng nghĩ tới một ngày Tài nữ trong suy nghĩ của hắn hội khả ái như vậy, Nguyệt Lão biết vậy chẳng làm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-muoi-sau-ke-cam-tuong-quan>